

Kenneth Wapnick, Ph.D.

Τα 50

Αξιώματα των θαυμάτων

από τα

Μαθήματα

Θαυμάτων

Εισαγωγή

Όταν πριν δύο μήνες συζητούσαμε με την Γκλόρια για το τί πρέπει να κάνουμε σε αυτό το εργαστήριο, η Γκλόρια πρότεινε την ιδέα να κάνουμε αυτά τα αξιώματα των θαυμάτων. Δεν είναι το αγαπημένο μου μέρος του κειμένου, αλλά έπειτα θυμήθηκα την Αλίκη στην χώρα των θαυμάτων, όπου ο βασιλιάς λέει ότι αρχίζεις από την αρχή, έπειτα συνεχίζεις μέχρι το τέλος, και μετά σταματάς. Από την στιγμή που αρχίζουν έτσι τα Μαθήματα Θαυμάτων, φαίνεται λογικό να αρχίσουμε και εμείς με αυτά.

Αυτό που θα κάνουμε, αφού κάνω μερικά εισαγωγικά σχόλια, είναι να εξετάσουμε αυτά τα πενήντα αξιώματα γραμμή προς γραμμή. Θα δείτε ότι αυτό το πρώτο κομμάτι αρχίζει σχεδόν σαν την εισαγωγή μιας όπερας, με την έννοια ότι περιέχει τα περισσότερα από τα κύρια θέματα που τα βρίσκουμε πλήρως ανεπτυγμένα αργότερα στο κείμενο. Και όπως σε πολλές εισαγωγές όπερας, δεν νομίζω ότι είναι τόσο καλό όσο η ίδια η όπερα ή το βιβλίο.

Σκέφτηκα, στο πρώτο μέρος του εργαστηρίου να εξηγήσω πώς βλέπω αυτά τα πενήντα αξιώματα και επίσης να προσπαθήσω να εξηγήσω αυτά που φαίνονται ως αντικρουόμενα με κάποιες δηλώσεις που βρίσκονται αργότερα στο κείμενο. Νομίζω ότι οι άνθρωποι που διαβάζουν αυτό το εισαγωγικό κομμάτι προσεκτικά, καθώς και τα πρώτα τέσσερα ή πέντε κεφάλαια, βρίσκουν ότι υπάρχουν κάποια συγκεκριμένα πράγματα που φαίνονται να μην ταιριάζουν ακριβώς με αυτά που ακολουθούν. Και, σίγουρα, το ύφος της γραφής δεν είναι του ίδιου επιπέδου. Υπάρχουν λόγοι γι' αυτό που θα ήθελα να τους μοιραστώ.

Οι περισσότεροι από εσάς, είμαι βέβαιος, γνωρίζετε πώς γράφτηκαν τα Μαθήματα Θαυμάτων. Η **Έλεν Σούμαν**, ψυχολόγος, **άκουσε την φωνή του Ιησού να της μιλάει, και της υπαγόρευσε αυτούς τους τρεις τόμους**. Όταν αυτό άρχισε τον **Οκτώβριο του 1965**, τις πρώτες τέσσερις περίπου εβδομάδες, η Έλεν βρέθηκε σε μια πολύ αγχωτική κατάσταση. Ενώ δεν είχε σχέση με το βασικό περιεχόμενο αυτών που άκουγε, σίγουρα είχε σχέση με την καθαρότητα με την οποία άκουγε.

Η Έλεν είχε κάποια δείγματα ότι είχε αναπτύξει την ικανότητα γι αυτού του είδους την γραφή, την είχε αγνοήσει και την παράτησε για κάποιο διάστημα. Εάν έχετε μια βρύση που δεν χρησιμοποιείτε για κάποιο διάστημα, και ξαφνικά ανοίξετε το νερό, θα έρθει στην αρχή πολλή σκουριά. Τελικά το νερό θα τρέξει, αλλά στην αρχή θα έχει άσχημο χρώμα. Νομίζω ότι αυτό βρίσκουμε εδώ: το ίδιο το υλικό είναι συμβατό με την βασική διδασκαλία των Θαυμάτων, αλλά ο τύπος της έκφρασης δεν είναι συμβατός.

Πολύ συχνά η Έλεν θα έγραφε κάτι και την επόμενη μέρα θα της έλεγε ο Ιησούς: "Αυτό έγραψες χθες, αλλά έτσι θα έπρεπε να είναι", και θα διόρθωνε πολλές από τις στυλιστικές ασυμβατότητες καθώς και κάποιες ανακρίβειες της γλώσσας. Έτσι νομίζω είναι ακόμα πιο σημαντικό να καταλάβουμε πώς γράφτηκαν αυτά τα πρώτα κεφάλαια. Ξεκινώντας με το Κεφάλαιο 5, μπορείς σχεδόν να αισθανθείς ότι το κείμενο κινείται σ' ένα υψηλότερο επίπεδο όσον αφορά στην γλώσσα και στην σαφήνεια της έκφρασης.

Το σημαντικό σημείο είναι ότι στην αρχή δεν ήταν απευθείας υπαγόρευση. Ήταν σαν να είχε ο Ιησούς μια συνεχή συνομιλία με την Έλεν, όπου θα μπορούσε να λέει πράγματα και η Έλεν να του κάνει ερωτήσεις ή θα περίμενε ερωτήσεις στον νου της. Πολλές από τις πρώτες συνομιλίες είχαν σκοπό να βοηθήσουν την **Έλεν και τον Μπιλ** να συμπεριλάβουν αυτό το υλικό στο επαγγελματικό τους ιστορικό καθώς και τις προσωπικές τους ζωές.

Όλοι μας γνωρίζουμε ότι αλλιώς μιλάμε όταν έχουμε μια συνηθισμένη συνομιλία και

αλλιώς εκφραζόμαστε όταν γράφουμε. Το γνωρίζω από την προσωπική μου εμπειρία, όταν απλά μιλάω, μιλάω διαφορετικά, και δεν δίνω πολλή σημασία στο τί λέω – αν οι λέξεις είναι συμβατές με άλλα πράγματα που έχω πει. Όταν γράφω ένα βιβλίο ή ένα άρθρο, είναι πολύ διαφορετικά. Τότε είμαι πολύ πιο προσεκτικός. Νομίζω ότι ακριβώς έτσι συνέβη τις πρώτες εβδομάδες, όπως μπορούμε να δούμε ειδικά στα πρώτα τέσσερα Κεφάλαια. Αυτό εξηγεί, νομίζω, γιατί υπάρχουν μερικές ασυμβατότητες στον τρόπο που εκφράζεται το κείμενο στα αρχικά κεφάλαια, και γιατί πολλά από τα γραφόμενα μοιάζουν αδέξια και σίγουρα όχι του ίδιου υψηλού επιπέδου όπως το υπόλοιπο υλικό. Σίγουρα, επίσης, πολύ από το προσωπικό υλικό που κατέγραψε η Έλεν δεν προοριζόταν για το κοινό και έπρεπε να παραλειφθεί. Ήταν μόνον για την Έλεν και τον Μπιλ. Αυτό πάλι ίσως εξηγεί γιατί υπάρχει αυτή η αδεξιότητα στην γραφή.

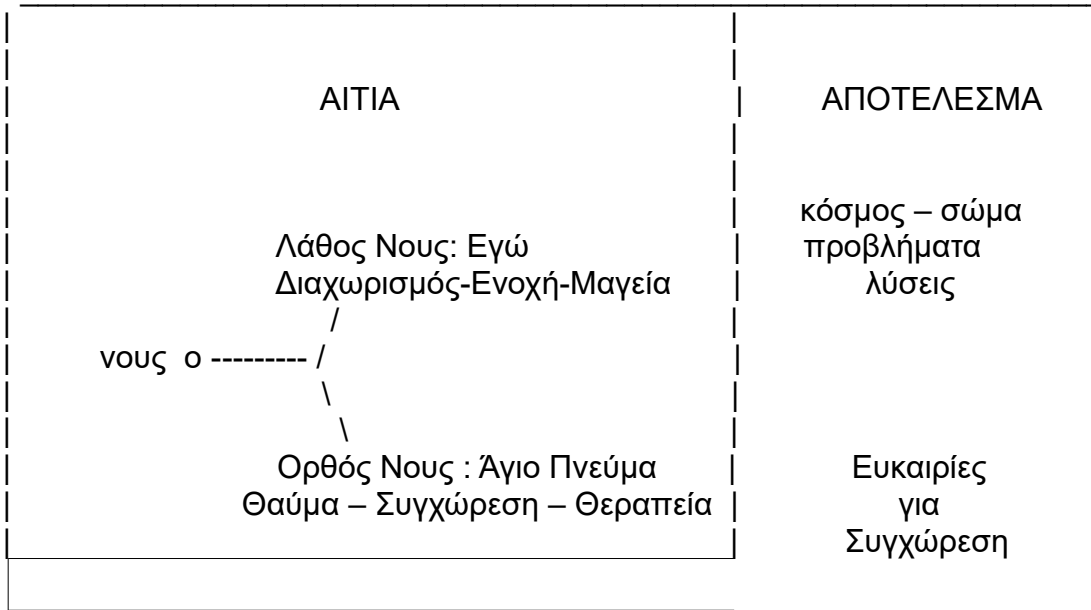
Ας αναφέρω μια από τις ασυμβατότητες που θα βρείτε, που είναι βασικά αυτό για το οποίο μιλάμε σήμερα: τί είναι ένα θαύμα, το θέμα των Μαθημάτων Θαυμάτων. Το Αξίωμα 17, το οποίο θα καλυφθεί αργότερα, μιλάει για το θαύμα ως θεραπεία. Στο Κεφάλαιο 2, ο Ιησούς λέει, “Το να μιλάς για ένα θαύμα θεραπείας είναι σαν να συνδέεις ακατάλληλα δύο επίπεδα πραγματικότητας (T-2. IV.1:3). Επίσης, προς το τέλος του κειμένου υπάρχουν κάποιες αναφορές που μιλούν για ένα “θαύμα θεραπείας” (π.χ. T-27.II.5:2). Αυτή η προφανής ασυμβατότητα εξηγείται έχοντας στον νου μας τις συνθήκες του γραψίματος. Σε μερικά από τα πρώτα αξιώματα των θαυμάτων, η λέξη “θαύμα” χρησιμοποιείται σχεδόν όπως συνήθως: μιλάμε για μια εξωτερική πράξη, όπου υπάρχει κάποια εξωτερική αλλαγή στον κόσμο ή στην συμπεριφορά κάποιου. Όπως γίνεται πολύ σαφές σε κάποια από τα άλλα αξιώματα, και βέβαια είναι το κεντρικό θέμα των Μαθημάτων, τα θαύμα είναι μια αλλαγή στην αντίληψη. Είναι μια διόρθωση στον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε και στον τρόπο που σκεφτόμαστε. Αλλά υπάρχουν, σίγουρα, αξιώματα που φαίνεται να εννοούν μια αλλαγή στην συμπεριφορά. Στο Κεφάλαιο 2, όταν ο Ιησούς συγκεκριμένα μιλά για το τί είναι η θεραπεία και αρχίζει μια σειρά ενοτήτων πάνω σ’ αυτό (T-2.IV), κάνει μια διάκριση ανάμεσα στο θαύμα που είναι η μετατόπιση της σκέψης, και στο αποτέλεσμα που θα μπορούσε να είναι η θεραπεία. Αργότερα στο βιβλίο όταν αυτές οι πρώτες εξηγήσεις και διακρίσεις δεν είναι πια απαραίτητες, τα Μαθήματα είναι πολύ πιο ποιητικά και, επομένως, θα μπορούσαμε να πούμε κάπως πιο χαλαρά στην εκφρασή τους και τότε θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε την φράση “**το θαύμα της θεραπείας**”.

Υπάρχει ένα άλλο αξίωμα θαυμάτων (21) που μιλά για την συγχώρεση του Θεού, ενώ στο βιβλίο ασκήσεων υπάρχει μια πολύ καθαρή δήλωση, στην πραγματικότητα επαναλαμβάνεται, που λέει ότι “**ο Θεός δεν συγχωρεί επειδή δεν έχει ποτέ καταδικάσει**” (W-pl.46.1:1; W-pl.60.1:2). **Η συγχώρεση είναι μια διόρθωση μιας εχθρικής ή θυμωμένης σκέψης.** Και από την στιγμή προφανώς που ο Θεός δεν έχει τέτοιες σκέψεις, δεν υπάρχει ανάγκη διόρθωσης ή συγχώρεσης στους Ουρανοί. Σύμφωνα με την δημοφιλή χρήση της λέξης, πάντως, μιλάμε για την συγχώρεση του Θεού. Στην πραγματικότητα, ένα από τα πιο αξιαγάπητα κομμάτια στο κείμενο, που είναι η άποψη των Μαθημάτων για το “Πάτερ Ημών” (την Κυριακή Προσευχή), αρχίζει με τις λέξεις, “**Συγχώρεσε τις ψευδαισθήσεις μας, Πατέρα**” (T-16.VII.12:1). Έτσι αν ψάχνετε για ασυνέπειες στα Μαθήματα, πρόκειται να τις βρείτε. Αν θέλετε να δημιουργήσετε πρόβλημα με τον Ιησού και να χρησιμοποιήσετε τις διάφορες ασυνέπειες σαν ένα τρόπο αποδοκιμασίας ή διαφωνίας με τα Μαθήματά του, δεν χρειάζεται να διαβάσετε πάνω από την πρώτη ή την δεύτερη σελίδα. Στην πραγματικότητα, τους πρώτους μήνες, η Έλεν προσπαθούσε πολύ να το κάνει αυτό, και της είπε ότι θα επιθυμούσε πολύ να μην το κάνει αυτό γιατί ήταν μεγάλη σπατάλη χρόνου.

Πάνω απ’ όλα, ένα από τα πιο αξιοσημείωτα πράγματα στα Μαθήματα Θαυμάτων είναι η συνέπειά τους από την αρχή ως το τέλος σε αυτό που διδάσκουν και σε αυτό που λένε. Ποτέ δεν αποκλείουν από αυτό. Αλλά οι εκφράσεις τους δεν είναι πάντα εντελώς

συνεπείς.

Πριν αρχίσουμε να εξετάζουμε τα πενήντα αξιώματα γραμμή προς γραμμή, θα ήθελα να σχεδιάσω κάτι στον πίνακα σαν έναν τρόπο να προσανατολιστούμε στην συζήτησή μας για τα θαύματα. Κανείς από μας δεν ήταν πολύ ευτυχισμένος με τον τίτλο που έδωσε ο Ιησούς στα Μαθήματα, αλλά έγινε σαφές ότι ήθελε να το ονομάσει “Μαθήματα Θαυμάτων”. Έτσι, το θαύμα είναι η πρωταρχική έννοια, και αυτό είναι που πραγματικά διδαχθήκαμε. Το θαύμα, επαναλαμβάνω, δεν έχει σχέση με ο,τιδήποτε εξωτερικό, κυρίως επειδή δεν υπάρχει τίποτα εξωτερικό.

Σήμερα δεν θα ασχοληθούμε με την μεταφυσική των Μαθημάτων, υποθέτουμε ότι δεχόμαστε αυτές τις αρχές. Αλλά, σίγουρα, η βασική μεταφυσική βάση των Μαθημάτων είναι ότι δεν υπάρχει κόσμος έξω από μας. Ο κόσμος είναι μια προβολή αυτού που είναι μέσα μας, που σημαίνει ότι το κεντρικό θέμα μπορεί πάντα να βρεθεί στην μικρή κουκίδα εκεί πάνω στην αριστερή πλευρά του σχήματος, η οποία αντιπροσωπεύει τον νου. Ο νους προβάλλει αυτό που είναι μέσα του στον κόσμο, και ο κόσμος, βέβαια, συμπεριλαμβάνει όχι μόνο τον ευρύτερο κόσμο, το σύμπαν, αλλά επίσης τον κόσμο των ιδιαίτερων σωμάτων μας. Αυτό σημαίνει ότι το πρόβλημα δεν είναι ποτέ αυτό που είναι έξω από εμάς, εδώ στον κόσμο. Το πρόβλημα είναι πάντα αυτό που είναι στον νου μας. Και αφού εκεί είναι το πρόβλημα, **εκεί πρέπει να βρίσκεται και η απάντηση. Αυτή η απάντηση είναι το θαύμα.**

Ο καλύτερος ορισμός για το **τί είναι ένα θαύμα**, λοιπόν, είναι ότι είναι **μια διόρθωση για έναν λανθασμένο τρόπο σκέψης ή αντίληψης**, και επομένως τα Μαθήματα Θαυμάτων δεν θα προτείνουν ποτέ να κάνεις κάτι για να αλλάξεις την συμπεριφορά σου. Πολλοί θα έχετε δει ίσως το άρθρο πάνω στα Μαθήματα Θαυμάτων στους Τάιμς της Νέας Υόρκης πριν περίπου έναν μήνα (9 Δεκ. 1984), το οποίο αντέστρεψε αυτό που είχα πει. Είχε γράψει ότι πρέπει να αλλάξεις την συμπεριφορά σου, και αυτό θα αλλάξει τον νου σου. Είμαι σίγουρος ότι τους είπα ακριβώς το αντίθετο στο τηλέφωνο : ότι η αλλαγή του νου σου θα αλλάξει αντίστοιχα την συμπεριφορά σου. Αυτό δεν σημαίνει , επί τη ευκαιρία, ότι τα Μαθήματα δεν θα προτείνουν πολλές φορές να κάνεις κάτι για να αλλάξεις την συμπεριφορά σου. Το μόνο που θα έλεγαν είναι να μην πιστέψεις ότι αλλάζοντας την συμπεριφορά σου έχεις αλλάξει το πρόβλημα. Θα ήταν ένα χρήσιμο βήμα προς την

αλλαγή ενός προβλήματος, αλλά το βασικό πρόβλημα δεν είναι ποτέ έξω στον κόσμο ή στο σώμα – **είναι στον νου**. Αυτή η ιδέα, βέβαια, είναι απολύτως βασική σε όλα όσα διδάσκουν τα Μαθήματα και σε όλα όσα θα πούμε. Σίγουρα είναι βασική για την κατανόηση του τί είναι ένα **θαύμα**. Ο πιο απλός ορισμός του θαύματος είναι ότι είναι μια **διόρθωση του τρόπου που αντιλαμβανόμαστε ή που σκεπτόμαστε**.

Μια από τις πιο αγαπημένες μου φράσεις στα Μαθήματα, που είναι πράγματι ένας τέλειος ορισμός του θαύματος παρόλο που δεν χρησιμοποιεί την λέξη, λέει ότι “το ιερώτερο σημείο πάνω στη γη είναι εκεί όπου ένα αρχαίο μίσος έχει γίνει μια τωρινή αγάπη” (T-26.IX.6:1). Κάποιος τον οποίο μισούμε, το μίσος είναι ο τρόπος του εγώ να κοιτάζει, γίνεται κάποιος τον οποίο αγαπάμε, και αυτή η **όραση της αγάπης μας δίνεται από το Άγιο Πνεύμα**. Αυτό για το οποίο μιλάμε είναι δύο διαφορετικοί τρόποι να κοιτάς τον κόσμο και, πιο συγκεκριμένα, να κοιτάμε τις σχέσεις μας στις ζωές μας. Ο ένας είναι ο τρόπος του εγώ, ο οποίος είναι ένας τρόπος να βλέπει όλο και περισσότερο διαχωρισμό, θυμό και ενοχή, να δικαιολογεί τον θυμό μας, και να κάνει την αρρώστεια πραγματική εδώ στο σώμα. Όλες αυτές οι αντιλήψεις πραγματικά ενδυναμώνουν την βασική υπόθεση του εγώ ότι είμαστε διαχωρισμένοι από τον Θεό και ο ένας από τον άλλον. Η διόρθωση για αυτό είναι να πας από τον τρόπο που βλέπει τα πράγματα το εγώ στον τρόπο που τα βλέπει το Άγιο Πνεύμα, και αυτή η **μετατόπιση από το εγώ στο Άγιο Πνεύμα είναι το θαύμα**. Η ταυτόσημη λέξη γι' αυτήν την **διαδικασία μετατόπισης από τις αντιλήψεις του εγώ για κάποιον άλλον σε αυτές του Αγίου Πνεύματος, είναι η “συγχώρεση”**.

Όταν συγχωρούμε, αυτό που κάνουμε στην πραγματικότητα είναι να θεραπεύσουμε το πρόβλημα, διότι η βασική πηγή του προβλήματος είναι η ερμηνεία μας γι' αυτό, και αυτή βασίζεται στην ενοχή μας. Έτσι, όλα τα προβλήματά μας – είτε είναι σωματικά, οικονομικά ή κοινωνικά – δεν βρίσκονται έξω εδώ στον κόσμο του σώματος αλλά βρίσκονται, μάλλον, στον νου μας, και όλα μπορούν να αναχθούν πίσω σ'ένα πρόβλημα ενοχής. Ένας άλλος **όρος για την ενοχή θα ήταν “απουσία συγχώρεσης”**. **Μόνον όταν συγχωρούμε θεραπεύονται τα προβλήματά μας**, έτσι μπορούμε να πούμε ότι οι λέξεις **“θαύμα”, “συγχώρεση”** και **“θεραπεία”** **αντιπροσωπεύουν βασικά την ίδια διαδικασία**.

Μπορούμε να δούμε, επομένως, ότι ένα θαύμα είναι η απάντηση στο πρόβλημα, το οποίο είναι η ενοχή, και μπορούμε να το ορίσουμε αυτό ακόμα παράπέρα και να πούμε ότι όλη η ενοχή προέρχεται από την πεποίθηση ότι είμαστε διαχωρισμένοι. Έτσι, αυτές οι δύο λέξεις, “διαχωρισμός” και “ενοχή”, είναι επίσης συνώνυμες, επειδή η μία προέρχεται από την άλλη.

Υπάρχουν κάποιες ερωτήσεις σ' αυτό το σημείο, πριν αρχίσουμε με τα αξιώματα;

Ερ. : Όταν μιλάς για συγχώρεση, μιλάς για συγχώρεση του εαυτού, και έπειτα των άλλων;

Απ.: Η βασική διαδικασία στα Μαθήματα είναι ότι συγχωρούμε τους εαυτούς μας μέσω της συγχώρεσης των άλλων, έτσι ώστε, τεχνικά, συγχωρείς κάποιον άλλον και αυτό, αντίστοιχα, σε κάνει να μπορέσεις να συγχωρήσεις τον εαυτό σου. Σύμφωνα με την εμπειρία μας, είναι μια αμοιβαία διαδικασία. Όσο πιο πολύ σε συγχωρώ, τόσο περισσότερο συγχωρημένος αισθάνομαι. Όσο πιο συγχωρημένος αισθάνομαι, τόσο πιο εύκολο μου είναι να συγχωρήσω άλλους ανθρώπους. Αλλά, με τους όρους του βασικού παραδείγματος που θέτουν τα Μαθήματα Θαυμάτων, συγχωρούμε κάποιον άλλον, και μετά, αντίστοιχα, συγχωρούμε τον εαυτό μας επειδή είναι το ίδιο πράγμα. Από την στιγμή που δεχόμαστε την ιδέα ότι δεν υπάρχει τίποτα εκεί έξω στον κόσμο παρα μόνο ό,τι εμείς βάζουμε εκεί, αναγνωρίζουμε έναν απευθείας σύνδεσμο ανάμεσα σε αυτό που είναι στον νου μας και σε αυτό που βλέπουμε. Αν θυμάστε, τα πρώτα μαθήματα από το βιβλίο των ασκήσεων είναι

πολύ σαφή στο να μας εκπαιδεύσουν να σκεπτόμαστε με αυτόν τον τρόπο, και το έκαναν πολύ ξεκάθαρο ότι δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα σε αυτό που αντιλαμβανόμαστε έξω και σε αυτό που αντιλαμβανόμαστε μέσα – ότι οι σκέψεις μας είναι αυτές που κατασκευάζουν τον κόσμο. Έτσι πραγματικά μιλάμε για το ίδιο πράγμα.

Η σπουδαιότητα της αναγνώρισης ότι πρέπει πρώτα να συγχωρήσεις κάποιον εκεί έξω βρίσκεται στο ότι η περισσότερη από αυτήν την ενοχή στον νου μας είναι ασυνείδητη – δεν έχουμε επίγνωση της. Αυτό σημαίνει ότι αν δεν βλέπουμε ένα πρόβλημα, δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα γι' αυτό. Αλλά συνήθως έχουμε επίγνωση των αρνητικών συναισθημάτων που αισθανόμαστε για άλλους ανθρώπους, έτσι ώστε αν βρεθώ να ενοχλούμαι με εσένα εκεί έξω, και σε κοιτάξω σωστά, αφήνω το Άγιο Πνεύμα να με οδηγήσει στον τρόπο που αντιλαμβάνομαι και καταλαβαίνω τί συμβαίνει. Έπειτα θα μου πει ότι ο,τιδήποτε είναι αυτό που καταλογίζω σε εσένα είναι πραγματικά ο καθρέφτης αυτού που καταλογίζω στον εαυτό μου, μόνον που δεν γνώριζα ότι το καταλόγιζα αυτό σε μένα. Αυτό συμβαίνει επειδή, πάλι, η περισσότερη ενοχή είναι ασυνείδητη. Με τον ερχομό σου στην ζωή μου και με το να είσαι τέτοιο πρόβλημα για μένα, μου δίνεις την δυνατότητα, με το να είσαι καθρέφτης, να σε κοιτάξω και να βλέπω να μου αντανακλάται ακριβώς ό,τι είναι μέσα μου. Αλλάζοντας τον νου μου για κάτι που σε έχω κατηγορήσει, αυτό που κάνω πραγματικά είναι ότι αλλάζω τον νου μου για κάτι που έχω κατηγορήσει τον εαυτό μου. Ωστόσο, η μορφή μπορεί να είναι διαφορετική. Έτσι, αυτό για το οποίο μιλάμε τώρα είναι ο πολύ σημαντικός όρος ο οποίος δεν εμφανίζεται καθόλου σ' αυτήν την πρώτη ενότητα, και αυτός ο όρος είναι η “προβολή”. Προβάλλουμε αυτό που είναι στον νου μας πάνω στον κόσμο.

Ερ.: Θα πρότεινες , για να είμαστε ανοικτοί σε αυτό και να το καταλαβαίνουμε ότι θα πρέπει να ζητάμε βοήθεια από το Άγιο Πνεύμα συνεχώς ;

Απ.: Ναι, τα Μαθήματα Θαυμάτων το κάνουν πολύ σαφές ότι **είναι απίθανο να συγχωρήσουμε πλήρως κάποιον χωρίς την βοήθεια του Αγίου Πνεύματος** διότι τα εγώ μας είναι πολύ δυνατά περιχαρακωμένα στον νου μας. Στην πραγματικότητα λένε ότι η επένδυσή μας στο να διατηρήσουμε την ψευδαίσθηση του διαχωρισμού και της ενοχής στον νου μας είναι τόσο περιχαρακωμένη στον νου μας, ώστε είναι σχεδόν αδύνατον, αν όχι εντελώς αδύνατον, να αλλάξουμε πραγματικά τον νου μας χωρίς εξωτερική βοήθεια. Αυτή η εξωτερική βοήθεια, το Άγιο Πνεύμα βέβαια, είναι στην πραγματικότητα μέσα μας. Όπως τα Μαθήματα συχνά αναφέρουν από τα ευαγγέλια : **από μόνοι μας δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα** (π.χ. , Μ-29.4:2).

Ερ.: Συζητώντας με την φίλη μου εδώ, βρήκα ότι πρόβαλα κάτι σ' αυτήν, έπειτα βρήκα ότι υπήρχε μια εσωτερική προβολή μέσα μου, αλλά βρήκα ότι δεν ήταν μέσα μου σχετικά με αυτήν, ήταν μέσα μου σε σχέση με τον Θεό, ένα τελείως διαφορετικό θέμα, αλλά η ίδια προβολή.

Απ.: Στο βάθος, πάντα, είναι η σχέση μας με τον Θεό. Στο βάθος του συστήματος του εγώ για τον καθένα είναι η πίστη ότι είμαστε διαχωρισμένοι από τον Θεό, ότι έχουμε επιτεθεί στον Θεό, και ο Θεός είναι θυμωμένος μαζί μας και πρόκειται να μας τιμωρήσει. Αυτή η ακολουθία σκέψεων είναι κεντρική στο εγώ όλων μας, και για να ξεφύγουμε από την οργή του Θεού, υπομένουμε κάθε είδους παράξενα πράγματα, με πιο παράξενο την πίστη ότι με το να επιτεθούμε σε κάποιον άλλον – με άλλα λόγια, με το να προβάλλουμε το πρόβλημα από εμάς σε κάποιον άλλον – θα ελευθερωθούμε από το πρόβλημα. Έτσι, τα διαπροσωπικά προβλήματα που βιώνουμε, όταν τα εξετάσουμε προσεκτικά όλα έχουν σχέση με κάποιον τρόπο με την πίστη μας ότι το άλλο πρόσωπο είναι ξεχωριστό από εμάς. Από αυτό, τότε, ακολουθεί η πίστη ότι αυτό το άλλο πρόσωπο μας έχει

θυματοποιήσει, ή αντίθετα αισθανόμαστε ένοχοι επειδή πιστεύουμε ότι εμείς το έχουμε θυματοποιήσει.

Με αυτές τις εμπειρίες ταυτιζόμαστε όλοι. Έχουμε όλοι πολλές διαφορετικές ευκαιρίες στην ζωή μας να αναγνωρίσουμε πώς λειτουργεί. Αλλά όλα αυτά επιστρέφουν στο **βασικό πρόβλημα που είναι ότι πιστεύουμε ότι είμαστε διαχωρισμένοι από τον Θεό**, που σημαίνει ότι Του έχουμε επιτεθεί, και αυτό σημαίνει ότι Τον έχουμε θυματοποιήσει, ότι Αυτός είναι το θύμα μας. Έπειτα το αντιστρέφουμε αυτό, επειδή η **προβολή πάντα** ακολουθεί την ενοχή, και πιστεύουμε ότι ο Θεός μας θυματοποιεί. Έτσι, μέσα στο σύστημα του εγώ, ο θάνατος, για παράδειγμα, γίνεται ο πιο εκτυφλωτικός μάρτυρας της πραγματικότητας της οργής του Θεού. Ο Θεός δημιούργησε ένα σώμα, το οποίο σε ένα επίπεδο είναι αυτό που πιστεύει το εγώ, και έπειτα τιμωρεί το σώμα καταστρέφοντάς το – κάνει το σώμα να υποφέρει κ.λ.π.

Αυτό, λοιπόν, είναι το σκληρό σαν βράχος συμπέρασμα στο υποσυνείδητο του καθενός και έπειτα το μόνο που κάνουμε είναι να το προβάλουμε ξανά και ξανά σε όλους τους άλλους. Όπως διδάσκουν τα Μαθήματα, δεν μπορείς να επιστρέψεις αμέσως στους Ουρανοί επειδή το μέγεθος του φόβου και του τρόμου που υπάρχει εδώ είναι τεράστιο. Αυτό που μπορούμε να κάνουμε είναι να αρχίσουμε να ροκανίζουμε αυτό το σύστημα σκέψης, και αρχίζουμε το ροκάνισμα με όλους τους ανθρώπους με τους οποίους είμαστε σε κάποια σχέση. Και μπορούμε να είμαστε σε μια σχέση με ανθρώπους είτε είμαστε σωματικά μαζί τους ή απλά τους σκεφτόμαστε. Έτσι, κάποιος που πέθανε είκοσι ή τριάντα χρόνια πριν μπορεί να είναι ακόμα πολύ παρών στον νου μας επειδή ακόμα κουβαλάμε παλιές πληγές, ή παλιές ψευδαισθήσεις γι' αυτό το πρόσωπο.

Ο δ η γ ό ς   π α ρ α π ο μ π ώ ν

T.26.IV.4:7

| | | |
| | | | Πρόταση
| | | Παράγραφος
| | Ενότητα
| Κεφάλαιο
Θεωρία

W-pl.169.5:2

| | | |
| | | | Πρόταση
| | | Παράγραφος
| | Μάθημα
| Μέρος
Βιβλίο Ασκήσεων

M-13.3:2

| | | |
| | | Πρόταση
| | Παράγραφος
| Ερώτηση
|
Εγχειρίδιο Δασκάλων

Αξίωμα 1

Δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα. Δεν είναι κάποιο δυσκολότερο ή μεγαλύτερο από κάποιο άλλο. Είναι όλα το ίδιο. Όλες οι εκφράσεις της αγάπης είναι μέγιστες.

Ενώ είπα ότι αυτή η ενότητα δεν είναι η αγαπημένη μου, νομίζω ότι το πρώτο αξίωμα, είναι πραγματικά ένα πετράδι. Είναι μια από τις πιο σημαντικές δηλώσεις σε ολόκληρο το βιβλίο, και νομίζω ότι και ο Ιησούς το ίδιο νομίζει, γιατί είναι ένα αξίωμα που επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά και στα τρία βιβλία με πολλές διαφορετικές μορφές. Εάν μπορούσαμε να καταλάβουμε σε βάθος τί σημαίνει, ότι “δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα”, θα μπορούσαμε να καταλάβουμε τα πάντα στα Μαθήματα επειδή αυτό το αξίωμα περιέχει μέσα του τον σπόρο ολόκληρου του συστήματος σκέψης. Το «δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα» είναι το ίδιο σαν να λέμε ότι όλα τα προβλήματα στον κόσμο είναι στην ουσία το ίδιο – αυτά που φαίνονται μεγάλα και αυτά που φαίνονται μικρά. Δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσά τους.

Αυτό μπορεί να γίνει κατανοητό μόνον όταν αναγνωρίσεις ότι δεν υπάρχει κόσμος εκεί έξω. Εάν πιστεύεις στην πραγματικότητα του υλικού, αντιληπτικού ή ξεχωριστού κόσμου, τότε πρέπει να πιστεύεις ότι υπάρχουν διαβαθμίσεις. Υπάρχουν μεγαλύτερα ή μικρότερα πράγματα. Ολόκληρος ο κόσμος μας, δηλαδή **όλος ο κόσμος που αντιλαμβανόμαστε, βασίζεται σε διαβαθμίσεις και διαφορές**. Όλοι έχουμε τις έννοιες μικρό και μεγάλο, χοντρό και αδύνατο, όμορφο και άσχημο, αρσενικό και θηλυκό, ημέρα και νύχτα, φως και σκοτάδι, μικρό πρόβλημα, μεγάλο πρόβλημα κ.λ.π κ.λ.π. Αυτά είναι όλα εμφυτα μέρη του κόσμου του εγώ, του κόσμου του διαχωρισμού – οτι πράγματι υπάρχουν διαφορές σ’ αυτόν τον κόσμο.

Από την στιγμή που πιστεύουμε ότι το σώμα είναι πραγματικό, θα πιστέψουμε ότι υπάρχουν κάποια προβλήματα που είναι πιο σοβαρά από άλλα. Αν κάποιος έχει μια αρρώστια που απειλεί την ζωή του, τότε αυτό είναι ένα σοβαρό πρόβλημα. Αν έχει έναν μικρό πονοκέφαλο τότε λέμε ότι αυτό δεν είναι και πολύ σοβαρό πρόβλημα. Όλοι σ’ αυτόν τον κόσμο πέφτουμε σ’ αυτήν την παγίδα. Επίσης παίρνει την μορφή του να ζητάμε την βοήθεια του Αγίου Πνεύματος για κάποια προβλήματα και όχι για άλλα. Ή το να πιστεύουμε ότι Αυτό (το Άγιο Πνεύμα) παραείναι απασχολημένο και δεν μπορεί να ασχοληθεί με τα δικά μας μικρά και ανόητα προβλήματα, ή το να πιστεύουμε οτι μερικά

μπορούμε να τ' αντιμετωπίσουμε μόνοι μας. Στην πραγματικότητα, φοβόμαστε την λύση Του, γιατί αυτό θα σήμαινε την διάλυση του εγώ.

Εν πάσει περιπτώσει, ο σκοπός για τον οποίον μελετάμε τα Μαθήματα Θαυμάτων δεν είναι να μας κάνει να νιώσουμε ενοχή που πέφτουμε σ' αυτές τις παγίδες. Η όλη ιδέα του βιβλίου είναι να μάθουμε πόσο παράλογοι είμαστε, και πόσο παράλογο είναι αυτό το σύστημα σκέψης, ώστε να μπορέσουμε να αλλάξουμε την γνώμη μας για αυτό. Δεν μπορείς να αλλάξεις την ιδέα που έχεις για κάτι αν δεν ξέρεις ότι υπάρχει. Έτσι, η ιδέα του να εκθέσουμε το σύστημα σκέψης του εγώ, δεν είναι να μας κάνει να αισθανθούμε ακόμα πιο ένοχοι ή πιο ανόητοι από όσο ήδη αισθανόμαστε, αλλά να μας βοηθήσει να συνειδητοποιήσουμε ότι, στην πραγματικότητα, το πιστεύουμε, έτσι ώστε να μπορέσουμε να αλλάξουμε την γνώμη μας για αυτό. Και αυτή η πρώτη αρχή, πράγματι μας ξυπνάει με ένα "Μπαμ".

Αυτό που σημαίνει λοιπόν, είναι ότι **είναι το ίδιο εύκολο να θεραπευθεί ένας καρκίνος όσο και ένας ήπιος πονοκέφαλος**. Είναι το ίδιο εύκολο να θεραπεύσουμε την απειλή ενός πυρηνικού πολέμου όσο να θεραπεύσουμε έναν καυγά ανάμεσα σε δύο μικρά παιδιά, γιατί όλα είναι το ίδιο πράγμα. Προέρχονται όλα από ένα κεντρικό σημείο, το οποίο είναι η πίστη στον διαχωρισμό ή η πίστη στην ενοχή. **Τα προβλήματα ποτέ δεν βρίσκονται εκεί έξω στον κόσμο, αλλά μέσα στον νου μας**. Αυτά που κάνουμε σ' αυτόν τον κόσμο για να ανακουφίσουμε τον πόνο, γίνονται όλα στο επίπεδο των συμπτωμάτων, το οποίο σημαίνει ότι όλα γίνονται στο επίπεδο της μορφής. Μια από τις αρχές – κλειδιά στα Μαθήματα Θαυμάτων είναι η **διάκριση** που μας ζητείται πάντα να κάνουμε ανάμεσα στην **μορφή** και στο **περιεχόμενο**. Μας διδάσκουν ότι υπάρχουν μόνο δυο βασικά "περιεχόμενα" στον κόσμο: Ο Θεός ή το Εγώ, η αγάπη ή ο φόβος, το πνεύμα ή το σώμα. **Υπάρχουν μόνο δύο βασικοί τρόποι αντίληψης στον κόσμο : ο ένας είναι ο τρόπος που το εγώ βλέπει ένα πρόβλημα, ο άλλος είναι ο τρόπος που το βλέπει το Άγιο Πνεύμα**.

Αυτό που συμβαίνει είναι ότι αυτά τα περιεχόμενα εμφανίζονται με χιλιάδες μορφές. Όταν λέμε ότι το βασικό περιεχόμενο στον κόσμο του εγώ είναι ο διαχωρισμός, τότε μας είναι προφανές πόσο πολλές διαφορετικές μορφές παίρνει αυτή η πεποίθηση. Μερικά πράγματα τα ονομάζουμε αρνητικά, όπως τον πόνο, την θλίψη, τον θάνατο κ.λ.π. Μερικά τα ονομάζουμε θετικά, που συνήθως σημαίνει ότι είναι αυτά που θέλουμε ή ότι έχοντάς τα οι άνθρωποι δεν υποφέρουν εξωτερικά. Αλλά η ουσία δεν είναι ποτέ η μορφή αλλά η σκέψη που βρίσκεται πίσω από αυτά.

Στο κεφάλαιο 23, (Τ-23.11), υπάρχει μια ενότητα με τίτλο "**Οι Νόμοι του Χάους**" που είναι ένα πολύ δύσκολο κομμάτι και ένα από τα πιο σημαντικά στο βιβλίο. Στο "Οι Νόμοι του Χάους" περιγράφονται **οι πέντε νόμοι που διέπουν το σύστημα σκέψης**

του εγώ , που στην πραγματικότητα **είναι το αντίστοιχο των πενήντα αξιωμάτων για τα Θαύματα**. (Μπορείς να δεις με ποιανού μέρος είναι ο Ιησούς όταν δίνει πενήντα αρχές για τα Θαύματα αλλά μόνον πέντε νόμους για το χάος.)

Ο πρώτος νόμος του χάους είναι ακριβώς αντίστοιχος με το πρώτο αξίωμα των Θαυμάτων. Δηλώνει ότι η αλήθεια είναι σχετική και ότι υπάρχει μια ιεραρχία από ψευδαισθήσεις. Μερικές είναι χειρότερες από άλλες η μερικές είναι καλύτερες από άλλες. Αυτό, λοιπόν, είναι ακριβώς αυτό για το οποίο συζητάμε τώρα. Από την στιγμή που πιστεύεις ότι κάποια προβλήματα είναι πιο μεγάλα από άλλα, πρέπει να πιστεύεις ότι υπάρχουν διαφορετικά επίπεδα λύσεων για διαφορετικά επίπεδα του προβλήματος. Σίγουρα, κάποιος στο ιατρικό επίπεδο ξέρει ότι αν υπάρχει αυτό το σύμπτωμα , πρέπει να κάνεις το 'Α' , και αν υπάρχει ένα άλλο κάνεις το 'Β' , και αν υπάρχει και ένα τρίτο σύμπτωμα κάνεις και το 'Α' και το 'Β' ή κάτι άλλο. Είναι πολύ συγκεκριμένα τα πράγματα που κάνουμε για να θεραπεύσουμε ή να λύσουμε τα διάφορα προβλήματα που πιστεύουμε ότι έχουμε. Επί τη ευκαιρία , τα "Θαυματα" κάνουν σαφές οτι αυτό δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να κάνεις αυτά τα διάφορα πράγματα, αλλά θα το επεξεργαστώ αυτό αργότερα όταν εμφανιστεί με τα αξιώματα των θαυμάτων (βλέπε πιο κάτω Αξ. 5).

Το μόνο πράγμα που πραγματικά θεραπεύει είναι να ξεριζώσουμε την πεποίθηση ότι είμαστε διαχωρισμένοι από τον Θεό, η οποία είναι η πηγή από όπου προέρχεται το πρόβλημά μας της ενοχής. Καθώς θα δούμε αργότερα, ένας άλλος τρόπος να πούμε τί σημαίνει θεραπεία, θα μπορούσε να είναι "ένωση". Αν αναγνωρίσουμε ότι το μόνο πρόβλημα που υπάρχει είναι η πίστη ότι είμαστε διαχωρισμένοι, αυτό πρέπει να σημαίνει ότι **η μόνη λύση σε όλα τα φαινομενικά προβλήματα είναι να ενωθούμε**.

Κάποιο άλλο πράγμα που θα γίνει προφανές καθώς θα δουλεύουμε με αυτό το υλικό, είναι ότι τα "Μαθήματα Θαυμάτων" , διδάσκουν ότι ο τρόπος που ορίζουμε ένα πρόβλημα αυτόματα υποδεικνύει το πώς λύνουμε το πρόβλημα. Για αυτό είναι πολύ σημαντικό όταν δουλεύεις με τα "Θαύματα", να έχεις πάντα στο μυαλό σου ότι αναγνωρίζουν μόνο ένα πρόβλημα, και αυτό είναι η πίστη στο ότι είμαστε διαχωρισμένοι. Εάν πεις ότι το πρόβλημα είναι κάτι άλλο, τότε αυτόματα λές ότι η λύση θα είναι κάτι άλλο.

Το μάθημα 79 στο βιβλίο των ασκήσεων μας λέει ότι **υπάρχει μόνο ένα πρόβλημα** , επομένως υπάρχει μόνο μία λύση. Το ένα αυτό πρόβλημα είναι **η ενοχή, ο διαχωρισμός**, ή το να κρατάς παράπονα και η **μιά λύση** είναι ένα θαύμα, η **συγχώρηση** , ή **η ένωση**. Αυτό το πρώτο αξίωμα επομένως, πραγματικά καθορίζει : "Δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα". Ανεξάρτητα από το τί πιστεύουμε ότι

είναι το πρόβλημα, όλα μας τα προβλήματα μπορούν να λυθούν με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, κυρίως με το να αλλάξουμε την γνώμη μας για αυτά.

Ερ.: Μερικές φορές αρνούμαστε πράγματα και νομίζουμε ότι έχουμε ήδη αλλάξει την γνώμη μας.....

Απ.: Όπως λέει ακριβώς στο τέλος του κειμένου, “Οι δοκιμασίες δεν είναι παρά μαθήματα που αποτύχατε να μάθετε και που εμφανίζονται ξανά , έτσι ώστε όπου κάνατε μια λάθος επιλογή πριν, τώρα μποείτε να κάνετε μια καλύτερη...” (Τ-31.VIII.3:1). Προφανώς , τις περισσότερες φορές δεν έχουμε απαλλαγεί εντελώς από όλη την ενοχή μας, και μπορεί να υπάρχουν σχέσεις που πιστεύουμε ότι έχουμε θεραπεύσει και επιλύσει και κάτι συμβαίνει ένα χρόνο μετά και «Μπάγκ» όλα εκείνα τα ίδια συναισθήματα ξαναγυρίζουν. Όλοι έχουμε αυτήν την εμπειρία.

Αυτό δεν σημαίνει απαραίτητα ότι αποτύχαμε όταν αρχικά προσπαθήσαμε να το δουλέψουμε. Αυτό που πιθανώς σημαίνει είναι ότι πήγαμε όσο μακριά μπορούσαμε σε εκείνο το σημείο, και μετά, σε κάποια άλλη στιγμή αργότερα, είμαστε έτοιμοι να κάνουμε άλλο ένα βήμα και να θεραπεύσουμε ένα βαθύτερο στρώμα ενοχής. Τότε παρουσιάζεται μια ευκαιρία και να πάλι, θυμώνουμε και αναστατωνόμαστε, αισθανόμαστε πληγωμένοι και θύματα, και αυτό που μας λέει αυτό είναι ότι δεν είχαμε απαλλαγεί εντελώς από αυτήν την πεποίθηση, γιατί αυτό που συμβαίνει τώρα είναι ότι αυτό προβάλεται έξω, στο άλλο πρόσωπο. Το εγώ θα μας έλεγε ότι πρέπει να πιστέψουμε ότι αποτύχαμε. Αυτό που θα μας έλεγε το Άγιο Πνεύμα είναι ότι τώρα είμαστε έτοιμοι να κάνουμε άλλο ένα βήμα. Αυτή είναι πραγματικά η **παραίνεση των “Μαθημάτων Θαυμάτων”**: να μας βοηθήσει να δούμε **ο,τιδήποτε συμβαίνει στην ζωή μας σαν μια ευκαιρία να θεραπεύσουμε και να συγχωρήσουμε κάτι που ήταν μέσα μας βαθιά θαμμένο και που δεν ξέραμε ότι υπήρχε**. Και δεν υπάρχουν εξαιρέσεις σε αυτό το αξίωμα.

Στην πραγματικότητα, η μεγάλη δύναμη των “Θαυμάτων” βρίσκεται στο ότι είναι τόσο συνεπή και απλά σε όσα λένε. Πραγματικά μας διδάσκουν ότι υπάρχει μόνο ένας τρόπος να βλέπουμε τα πάντα σε αυτόν τον κόσμο. Αυτός είναι ο τρόπος των “Θαυμάτων”: ότι **ό,τι συμβαίνει είναι μια ευκαιρία για μας να θεραπεύσουμε τον νου μας**, και δεν έχει σημασία αν αναστατωνόμαστε για κάποιο τρομερό γεγονός που διαβάσαμε στην εφημερίδα, ή αναστατωνόμαστε για κάποιο μικροπράγμα που συνέβη στο σπίτι μας ή στην οικογένειά μας ή στις δουλειές μας.

Ερ.: Παρόλο που μπορεί να μην υπάρχουν βαθμοί δυσκολίας στα θαύματα, εμείς είμαστε αρκετά πεπεισμένοι ότι υπάρχουν. Έχοντας αυτό στον νου μας, μήπως θα έπρεπε να συγχωρήσουμε κάτι μεγάλο πριν πάμε στα άλλα;

Απ: Δουλεύουμε πάνω σε ό,τι μπορούμε να δουλέψουμε. Μερικοί πιστεύουν ακριβώς το αντίθετο, ότι τα μεγάλα είναι πάρα πολύ. Έτσι κάνουν πρακτική στα μικρά: στον άνθρωπο που μας “έκοψε” στον αυτοκινητόδρομο, ή κάποιον που κάνει κάτι μικρό και ενοχλητικό ή κάτι που τα παιδιά μας δεν έκαναν ενώ έπρεπε να κάνουν. Μερικοί βρίσκουν ευκολότερο να δουλέψουν με αυτά , και άλλοι ακριβώς το αντίθετο.

Ερ.: Πρέπει να δουλέψεις με όλα αυτά τα πράγματα ;

Απ.: Δεν πρέπει, απλά θα αισθανθείς καλύτερα αν το κάνεις, αυτό είναι όλο.

Ερ.: Μπορεί αυτό το πρώτο αξίωμα να σημαίνει ότι θα ήταν το ίδιο εύκολο να θεραπευθεί ένας καρκίνος όσο ένα κρύωμα;

Απ.: Ναι, αλλά θα μπορούσες να κάνεις το λάθος να θεωρήσεις ότι το πρόβλημα είναι ο καρκίνος ή το κρύωμα του σώματος. Δεν είναι αυτό το πρόβλημα. Το πρόβλημα είναι η σκέψη που οδήγησε σε αυτό. **Τα “Θαύματα” λένε ότι το μόνο νόημα που έχει το κάθε τι είναι η σημασία έχει για σένα.** Δεν επικεντρώνεσαι στο σύμπτωμα του καρκίνου περισσότερο από ό,τι επικεντρώνεσαι στην εξαφάνισή του, διότι δεν είναι αυτό το πρόβλημα. Ο καρκίνος μπορεί να εξυπηρετεί κάποιον σκοπό, όχι μόνο για το συγκεκριμένο πρόσωπο αλλά και για τα πρόσωπα στην ζωή του – οικογένεια, φίλους, γιατρούς κ.λ.π.

Ερ.: Έτσι το “Δεν υπάρχουν βαθμοί δυσκολίας στα θαύματα” στην πραγματικότητα δεν σημαίνει ποτέ την οποιαδήποτε θεραπεία, στην πραγματικότητα σημαίνει μια αλλαγή στην αντίληψη.

Απ.: Σωστά , σημαίνει μια αλλαγή στον νου. Θα το συζητάμε αυτό ξανά και ξανά όσο προχωράμε.

Ερ.: Σύμφωνα με αυτό, εάν η σκέψη σου έχει προκαλέσει έναν καρκίνο, και ο νους σου πραγματικά θεραπευτεί, δεν θα είναι τότε αδιάφορο το αν θεραπευτεί ο καρκίνος ή όχι ;

Απ.: Σωστά. Οι άνθρωποι χρησιμοποιούν συχνά μια σωματική θεραπεία σαν έναν τρόπο να αποδείξουν είτε την ίδια τους την πνευματική ή νοητική υγεία, είτε την έλλειψή της. “Αν πραγματικά το κάνω σωστά αυτό , τότε αυτός ο όγκος θα εξαφανιστεί.” Και τότε , αυτό που κάνουν το κάνει αυτό πραγματικό.. Όταν ο νους σου θεραπευτεί πραγματικά, δεν θα είναι κάτι που θα σε ενδιαφέρει. Αυτό δεν σημαίνει ότι ο όγκος δεν θα εξαφανιστεί. Σημαίνει μόνο ότι ο στόχος σου δεν θα είναι να εξαφανιστεί , αλλά να έχεις ειρήνη στον νου σου.

Ερ.: “Θάνατος” δεν σημαίνει ότι απλά ξαπλώνουμε και εγκαταλείπουμε το σώμα την κατάλληλη στιγμή;

Απ.: Εάν με την λέξη “κατάλληλη” εννοείς ότι πεθαίνουμε όταν έχουμε ολοκληρώσει τα μαθήματα που ήρθαμε να μάθουμε, ναι. Πάντως, μπορεί επίσης να αλλάξουμε γνώμη και να επιλέξουμε να αφήσουμε το σώμα μας πριν ολοκληρώσουμε αυτά τα μαθήματα. Όπως λένε τα **“Θαύματα”** : **“Και κανείς δεν πεθαίνει χωρίς την δική του συγκατάθεση”** (W-pl.152.1:4).

Ερ.: Σε ποιόν βαθμό παίζει ρόλο η κοινή πεποίθηση αυτών που είναι γύρω μας, για την ασθένεια; Σε ποιόν βαθμό μας εγκλωβίζει σε αυτήν την πεποίθηση, ακόμα και αν ο νους μας είναι στην φάση της αλλαγής;

Απ.: **Μέσα σε όλους μας υπάρχουν πάντα δύο φωνές. Του εγώ και του Αγίου Πνεύματος.** Τον περισσότερο καιρό πάμε μπρος και πίσω. Ας πούμε ότι πραγματικά εξασκούμε σε αυτά που λένε τα “Θαύματα”, αλλά δεν το κάνω ολοκληρωτικά. Έχω ακόμα μερικές αμφιβολίες ή μερικούς φόβους, και τότε έρχεται εσύ και κάποιος άλλος και ενισχύετε σημαντικά τον τρόπο που το εγώ βλέπει τα πράγματα. Σίγουρα αυτό θα ενισχύσει το εγώ μου. Εάν ήμουν πραγματικά σταθερός, αν ήξερα ότι ό,τι μου λέει το εγώ είναι ψέμα, τότε δεν θα είχε σημασία πόσοι άνθρωποι, χιλιάδες ή εκατομύρια έλεγαν κάτι. Θα γνώριζα βαθιά μέσα μου ότι δεν θα είχε καμιά διαφορά. Αλλά εάν ταλαντεύομαι, τότε το εγώ μου θα ψάχνει πάντα για αυτούς τους ανθρώπους που θα τους χρησιμοποιήσει σαν μάρτυρες για να ενισχύσει την θέση του. Όμως το πρόβλημα δεν είναι οι άνθρωποι που το ενισχύουν. Το πρόβλημα είναι ότι εγώ ασυνείδητα ψάχνω αυτούς τους μάρτυρες που θα αποδείξουν ότι το εγώ μου έχει δίκιο. Όπως ξέρουμε όλοι, δεν χρειάζεται να ψάξουμε και τόσο πολύ στον κόσμο. Εάν πράγματι θέλεις να αποδείξεις ότι ο θυμός είναι δικαιολογημένος, η ασθένεια είναι τρομερή, και ο διαχωρισμός είναι πραγματικός, θα βρεις μάρτυρες παντού γύρω σου. Όσο ταλαντευόμαστε, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι αρνητικές σκέψεις ή οι σκέψεις του εγώ των άλλων ανθρώπων θα ενισχύσουν το δικό μας. Δεν είναι αυτοί υπεύθυνοι για μας, αυτό θα ήταν βουντού, η ιδέα ότι εσύ μπορείς να επιρρεάσεις κάποιον άλλον. Τα “Θαύματα” δεν θα μπορούσαν ποτέ να το διδάξουν αυτό, διότι τότε θα έριχναν την ευθύνη σε κάποιον άλλον. Αυτό που θα μπορούσαν να πουν τα “Θαύματα” είναι ότι οι σκέψεις των άλλων ανθρώπων ή αυτό που συμβαίνει στον κόσμο, μπορεί να ενισχύσουν το εγώ σου. Αλλά αν είσαι πράγματι σταθερός σε αυτό που πιστεύεις, δεν θα σε επιρρεάσουν καθόλου. Ο Ιησούς, βέβαια, θα μπορούσε να είναι το υπέρτατο παράδειγμα.

Επομένως, πέφτεις στην παγίδα του εγώ αν πιστεύεις ότι το κάπνισμα προκαλεί καρκίνο- η ενοχή τον προκαλεί. Αλλά αν πιστεύεις ότι το κάπνισμα θα σε βλάψει, τότε δεν θάπρεπε να καπνίζεις. Αν είσαι διαβητικός, και η ασθένεια είναι ακόμα μέρος του συστήματος σκέψης σου, τότε το να μην παίρνεις ινσουλίνη θα είναι μια ασυνείδητη προσπάθεια να τιμωρήσεις τον εαυτό σου, όπως και το να τρώς παγωτό κ.λ.π. Με

αυτήν την έννοια, το να φροντίζεις το άρρωστο σώμα σου, είναι μια υπέρτατη πράξη αγάπης και συγχώρεσης .

Ερ.: Τί σημαίνει να “ακούς” το Άγιο Πνεύμα;

Απ.: Το να λέμε ότι ακούμε το Άγιο Πνεύμα στην πραγματικότητα είναι μια μεταφορά, όπως είναι και το να μιλάμε γι Αυτό σαν να είναι η Φωνή του Θεού. Το Άγιο Πνεύμα επικοινωνεί με εμάς μέσω των νόων μας , και θα χρησιμοποιήσει κάθε μέσον ή όχημα που μπορούμε να δεχθούμε. Έτσι, μπορεί να είναι αυτό που ονομάζουμε διαίσθηση, φαντασία, μια ξαφνική σκέψη ή αίσθηση , ένα όνειρο, μια αίσθηση λέξεων ή σκέψεων που έρχονται σε μας και που “ακούμε” και γνωρίζουμε ότι δεν είναι δικά μας. Δεν είναι θορυβώδες. Θα χρησιμοποιήσει ο,τιδήποτε Του δίνουμε.

Ας πάμε παρακάτω, αλλιώς δεν θα ξεπεράσουμε ποτέ την πρώτη γραμμή. Η δεύτερη γραμμή, βέβαια, είναι ένας ακόμα τρόπος να πούμε αυτά για τα οποία ήδη μιλάμε. Το να λέμε ότι δεν υπάρχει “δυσκολότερο” ή “μεγαλύτερο” θαύμα, είναι σαν να λέμε ότι δεν υπάρχουν δυσκολότερα ή μεγαλύτερα προβλήματα. Ο Μπιλ Θέτφορντ έλεγε ότι το πρώτο αξίωμα θα μπορούσε να ξαναδιατυπωθεί ως εξής: Δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στην επίλυση προβλημάτων. Όλα τα προβλήματα είναι τα ίδια, και γι’ αυτό, όλες οι λύσεις είναι ίδιες.

“Όλες οι εκφράσεις της αγάπης είναι μέγιστες.” Οι περισσότεροι θα με έχετε ακούσει να μιλάω για τα δύο επίπεδα στα οποία είναι γραμμένα τα “Μαθήματα Θαυμάτων”. Το πρώτο είναι το μεταφυσικό επίπεδο, που δεν είναι αυτό στο οποίο αφιερώνουμε πολύ χρόνο σήμερα. Το δεύτερο είναι το πιο πρακτικό επίπεδο που αντιπαραβάλλει τους δύο τρόπους που βλέπουμε τον κόσμο. Όμως το πρώτο επίπεδο στην πραγματικότητα είναι το μέρος των “Θαυμάτων” που δεν περιέχει κανένα συμβιβασμό. Κάτι είναι είτε ολότελα αληθές είτε είναι ολότελα λανθασμένο, και δεν υπάρχει ενδιάμεση κατάσταση. Δεν μπορεί να είσαι λίγο έγκυος, είτε είσαι είτε δεν είσαι. Στο δεύτερο επίπεδο, πηγαίνουμε μπρός και πίσω συνεχώς ανάμεσα στο εγώ και στο Άγιο Πνεύμα. Αλλά αυτή η έκφραση, “όλες οι εκφράσεις της αγάπης είναι μέγιστες” , πραγματικά είναι μια δήλωση του Πρώτου Επιπέδου. Δεν μπορείς να έχεις λίγη αγάπη. Είτε έχεις αγάπη είτε δεν έχεις, διότι ένα από τα χαρακτηριστικά της αγάπης είναι ότι είναι ολοκληρωτική, πλήρης και δεν υπάρχουν αποκλεισμοί από αυτήν, ούτε εξαιρέσεις. Όλες οι εκφράσεις της αγάπης πρέπει να είναι μέγιστες, που είναι ένας άλλος τρόπος να πείς ότι υπάρχει μόνο ένα πρόβλημα στον κόσμο. Αυτό το πρόβλημα είναι το μίσος ή ο φόβος, και γι’ αυτό υπάρχει μόνο μια λύση σε αυτό το πρόβλημα και αυτή είναι η αγάπη. Η αγάπη δεν προέρχεται από εμάς, δεν έρχεται από αυτόν τον κόσμο. Η αγάπη προέρχεται από τον Θεό, μέσω του Αγίου Πνεύματος το οποίο μας εμπνέει να είμαστε σε κατάσταση αγάπης.

Τα “Μαθήματα Θαυμάτων” επίσης διδάσκουν ότι κανείς σε αυτόν τον κόσμο δεν μπορεί να αγαπάει, γιατί λέει ότι αγάπη χωρίς αμφιθυμία είναι αδύνατη εδώ (Τ-4.III.4:6). Το ίδιο το γεγονός ότι είμαστε εδώ σημαίνει ότι έχουμε ένα εγώ, που σημαίνει ότι πιστεύουμε στον διαχωρισμό. Αυτό σημαίνει ότι δεν μπορούμε να πιστέψουμε σε μια αγάπη που τα περικλείει όλα. Πρακτικά, η συγχώρεση είναι το ισοδύναμο αυτού του κόσμου στην αγάπη των Ουρανών, και η αγάπη έρχεται σε μας από τον Θεό μέσω του Αγίου Πνεύματος στους νόες μας, Το Οποίο κατόπιν εμπνέει όλες τις πράξεις αγάπης που κάνουμε. Αλλά εδώ με την χρήση της λέξης “αγάπη” μπορούμε να δούμε πώς τα “Μαθήματα Θαυμάτων” σίγουρα δεν είναι αυστηρά στην χρήση της. Πολύ συχνά θα μιλάνε για αγάπη με τον τρόπο με τον οποίο το κάνουμε εμείς εδώ.

Ερ.: Για ποιο πράγμα τότε μιλάει εδώ ; Εάν “ όλες οι εκφράσεις της αγάπης είναι μέγιστες”, αυτό έχει εφαρμογή μόνον στην Αγάπη του Θεού.

Απ.: Ναι, αλλά εδώ για την Αγάπη του Θεού μέσα από το Άγιο Πνεύμα. Με άλλα λόγια, το συμπραζόμενο της δήλωσης είναι το θαύμα. Το θαύμα έρχεται από την αγάπη. Το επόμενο αξίωμα μιλάει γι' αυτό.

Αξίωμα 2

Τα ίδια τα Θαύματα δεν έχουν σημασία. Το μόνο που έχει σημασία είναι η Πηγή τους, που είναι πέραν από κάθε αξιολόγηση.

Το γεγονός ότι η λέξη “Πηγή” είναι με κεφαλαίο, βεβαίως μας λέει ότι αυτή είναι ο Θεός, και ο Θεός είναι παρών στον νου μας, στον χωρισμένο νου μας, μέσω του Αγίου Πνεύματος. Αυτό που είναι επίσης σημαντικό εδώ είναι να συνειδητοποιήσουμε ότι τα θαύματα δεν έχουν σημασία, διότι τα θαύματα είναι μέρος του ίδιου ψευδαισθητικού κόσμου που είναι και το εγώ. Εάν το θαύμα είναι μια διόρθωση, τότε είναι διόρθωση μιας ψευδαισθητικής σκέψης, που σημαίνει ότι και το θαύμα είναι μια ψευδαίσθηση. Χρειάζεται μόνον σε έναν κόσμο ψευδαισθήσεων. Όπως είπαμε νωρίτερα, δεν χρειάζεσαι ένα θαύμα στους Ουρανοί. Δεν χρειάζεσαι την συγχώρεση στους Ουρανοί. Χρειάζεσαι την συγχώρεση ή ένα θαύμα μόνο σε ένα μέρος που πιστεύεις στην αμαρτία, στον πόνο, στην θυσία , στον διαχωρισμό κ.λ.π.

Το μόνο πράγμα που πραγματικά έχει σημασία είναι ο Θεός, ή η δημιουργία του Θεού, που είναι πνεύμα, που είναι ο Χριστός μέσα μας. Σε αυτόν τον κόσμο , πάντως , τα θαύματα έχουν σημασία, γιατί αυτά είναι η διόρθωση που μας κάνει ικανούς να θυμηθούμε Ποιοί πραγματικά είμαστε. Τα “Θαύματα” λένε επίσης ότι και η συγχώρεση

είναι μια ψευδαίσθηση. Σε ένα σημείο λέει ότι είναι η τελική ψευδαίσθηση (W-pl.198.3). Αυτό που την κάνει να διαφέρει από τις άλλες ψευδαισθήσεις στον κόσμο είναι ότι η συγχώρεση είναι το τέλος της ψευδαίσθησης. Όλες οι άλλες ψευδαισθήσεις εδώ στην πραγματικότητα τροφοδοτούν ψευδαισθήσεις, έτσι ώστε δυναμώνουν την ψευδαίσθηση ότι είμαστε χωριστοί ή ότι η επιθεση είναι πραγματική και δικαιολογημένη. Η συγχώρεση είναι μια ψευδαίσθηση που μας διδάσκει ότι δεν υπάρχουν ψευδαισθήσεις.

Ερ.: Εάν λες ότι δεν μπορούμε να αποκτήσουμε ολοκληρωτική αγάπη σε αυτήν την ζωή, πώς τότε σχετιζόμαστε με τον Ιησού;

Απ.: Λοιπόν, ας το ξεκαθαρίσουμε αυτό. Νομίζω ότι υπάρχουν πολύ, πολύ λίγες εξαιρέσεις, όπως ο Ιησούς, που είναι το μεγαλύτερο σύμβολο της Αγάπης του Θεού. Επιπλέον υπάρχουν μερικοί άνθρωποι που έχουν εντελώς υπερβεί το εγώ τους, και που μένουν εδώ για λίγο να βοηθήσουν άλλους ανθρώπους να το καταφέρουν. Είναι αυτοί που στην ανατολή ονομάζονται avatars ή bodhisattvas: άνθρωποι που έχουν εντελώς υπερβεί το εγώ τους, εντούτοις παραμένουν, διατηρώντας μόνον ένα ψείγμα του ούτως ώστε να μπορέσουν να μείνουν εδώ στο σώμα. Δε είναι πια εδώ για να μάθουν μαθήματα. Αλλά όπως υπονοούν τα «Θαύματα» σε κάποιο σημείο, αυτό είναι ένα τόσο σπάνιο γεγονός που δεν αξίζει τον κόπο να μιλάμε για αυτό (M-26.2:3).

Ερ.: Τί είναι οι δημιουργίες μας;

Απ.: Η λέξη “δημιουργίες” είναι μια από τις τεχνικές λέξεις που χρησιμοποιούν τα “Θαύματα” αλλά που δεν τις ερμηνεύουν. Αναφέρονται στην διαδικασία της δημιουργίας που μοιραζόμαστε με τον Θεό. Ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά του Πνεύματος είναι ότι πάντα επεκτείνει τον εαυτό του. Δεν είναι μια διαδικασία που συμβαίνει στον χρόνο και στον χώρο, γι’ αυτό είναι τόσο δύσκολο να το συλλάβουμε. Η επέκταση του Θεού ως πνεύμα – πάντα επεκτείνει τον Εαυτό Του – είναι αυτό που ονομάζεται δημιουργία. Εμείς είμαστε το αποτέλεσμα της, όχι όπως προσδιορίζουμε τους εαυτούς μας καθισμένοι εδώ σ’ αυτό το δωμάτιο, αλλά το “εμείς” αυτό είναι ο Χριστός που είμαστε όλοι μας. Καθένας από εμάς είναι ένα μέρος του Χριστού που είναι μια επέκταση του Θεού και, αφού ο Χριστός είναι μέρος του Θεού, μοιράζεται τα βασικά χαρακτηριστικά του Θεού. Ένα από αυτά τα χαρακτηριστικά είναι η επέκταση, επομένως και ο Χριστός επεκτείνει τον Εαυτό Του. Αυτό που ο Χριστός επεκτείνει, είναι αυτό που τα “Θαύματα” ονομάζουν “δημιουργίες”. Οι δημιουργίες είναι οι επεκτάσεις μας στην αληθινή μας κατάσταση. Πάλι, αυτό που το κάνει τόσο δύσκολο είναι ότι αυτή η διαδικασία δεν έχει αντίστοιχο σε κάτι αυτού του κόσμου. Όταν τα “Θαύματα” χρησιμοποιούν την λέξη “δημιουργώ”, όπως θα το κάνει σε κάποια από τα αξιώματα των θαυμάτων, δεν αναφέρεται στο να έχουμε μια δημιουργική σκέψη, στο να δημιουργήσουμε ένα έργο τέχνης ή κάτι τέτοιο – όχι ότι τα “Θαύματα” θα ήταν αντίθετα σε κάτι τέτοιο – απλά

χρησιμοποιεί την λέξη διαφορετικά. “Δημιουργώ” είναι μια λέξη που χρησιμοποιούν τα “Θαύματα” για να δηλώσουν τί κάνει το πνεύμα. Αν θέλεις να σκεφτείς μέσα από τις γραμμές της παραδοσιακής Αγίας Τριάδας, το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας δεν αποτελείται μόνο από τον Χριστό, μέρος του οποίου είναι κάθε ένας από μας, αλλά επίσης από τις επεκτάσεις του Χριστού, που είναι οι δημιουργίες μας.

Ερ.: Τα “Θαύματα” φαίνεται να υπόσχονται ότι οι δημιουργίες μας μας περιμένουν. Είναι έτσι;

Απ.: Σαν μια ομάδα που ζητωκραυγάζει. Σπεύδετε προς το σπίτι και αυτές είναι παρατεταγμένες και ζητωκραυγάζουν καλωσορίζοντάς σας. Αυτή η εικόνα είναι μια μεταφορά βεβαίως, η ιδέα είναι ότι η ολότητά μας συνεχώς μας καλεί να θυμηθούμε Ποιοί είμαστε.

Στο τελευταίο μέρος του δεύτερου αξιώματος – ότι η Πηγή είναι πέραν κάθε αξιολόγησης – η λέξη “αξιολόγηση” είναι μια λέξη που ανήκει σε αυτόν τον κόσμο. Πάντα αξιολογούμε, και το γεγονός ότι αξιολογούμε κάτι, είναι προφανώς μια διαδικασία κριτικής. Είναι μια διαδικασία αντίληψης. Όταν μιλάς για αξιολόγηση, μιλάς για κάποιον που αξιολογεί κάτι ή κάποιον άλλον. Έτσι μιλάς για διαχωρισμό : υποκείμενο και αντικείμενο. Προφανώς η όλη διαδικασία της αξιολόγησης αναφέρεται μόνον στον κόσμο της αντίληψης, που δεν είναι ο κόσμος του Θεού. Ο Θεός είναι πέραν από κάθε αξιολόγηση, γιατί είναι πέραν από κάθε κριτική. Είναι πέραν από την μορφή, πέραν από τον διαχωρισμό. Είναι πέραν από την αντίληψη. Το θαύμα έχει μόνον σημασία για να μας διδάξει ότι τίποτα εδώ δεν έχει σημασία. Από την στιγμή που θα μάθουμε αυτό το μάθημα, παύει η χρησιμότητα του θαύματος. Είναι αυτό που τα “Μαθήματα Θαυμάτων” διδάσκουν για τον χρόνο: ο μόνος του σκοπός είναι να μας διδάξει ότι δεν υπάρχει χρόνος (βλ. Παρακάτω Αξ. 15). Μπορείς να πεις το ίδιο και για τον κόσμο ή το σώμα : Ο μόνος σκοπός που έχουν αυτά είναι να μας διδάξουν ότι δεν υπάρχει κόσμος ή σώμα, αλλά δεν μπορούμε να το μάθουμε αυτό χωρίς να είμαστε εδώ στο σώμα. Γι’ αυτόν τον λόγο τα “Μαθήματα Θαυμάτων” μας διδάσκουν πολύ καθαρά ότι δεν πρέπει να αρνούμαστε τις υλικές μας εμπειρίες εδώ, ή να αρνούμεθα το σώμα μας (Τ-2.IV.3:8-11). Λέει μόνο ότι θα πρέπει να τα δούμε διαφορετικά.

Αξίωμα 3

Τα θαύματα συμβαίνουν φυσικά σαν εκφράσεις αγάπης. Το αληθινό θαύμα είναι η αγάπη που τα εμπνέει. Με αυτήν την έννοια ο,τιδήποτε προέρχεται απο αγάπη, είναι ένα θαύμα.

Αργότερα στο αξίωμα 32 , ο Ιησούς λέει ότι Αυτός εμπνέει τα θαύματα. Θέλω να αναφέρω ένα πράγμα πάνω στον ρόλο του Ιησού και τον ρόλο του Αγίου Πνεύματος, γιατί σ' αυτά τα αξιώματα θα χρησιμοποιούνται ανταλλάξιμα μεταξύ τους , και θα τα χρησιμοποιήσω κι εγώ έτσι. Όσον αφορά την λειτουργία, το Άγιο Πνεύμα και ο Ιησούς είναι συνώνυμα. Και οι δύο υπηρετούν την λειτουργία του εσωτερικού Δασκάλου ή της εσωτερικής Φωνής που θα μας οδηγήσει στο σπίτι. Αυτό έχει νόημα όταν αναλογιστούμε ότι ο Ιησούς είναι εκείνος που είχε ολοκληρωτικά υπερβεί το εγώ του, που σημαίνει ότι η μόνη Φωνή που υπήρχε μέσα Του, ήταν αυτή του Αγίου Πνεύματος. Τα “Μαθήματα Θαυμάτων” μας διδάσκουν ότι έχουμε δυό φωνές που συνεχώς μιλάνε μέσα μας : την φωνή του εγώ και την Φωνή του Αγίου Πνεύματος. Μια και ο Ιησούς δεν έχει πια εγώ, η μόνη φωνή που είναι μέσα του είναι του Αγίου Πνεύματος. Να γιατί αργότερα στα «Μαθήματα Θαυμάτων” λει οτι είναι η εκδήλωση του Αγίου Πνευματος (C-6.1:1). Δεν είναι το Άγιο Πνεύμα, αλλά η εκδήλωση του Αγίου Πνεύματος. Επίσης ξεκαθαρίζει σε πολλές αναφορές στο κείμενο πώς είχε ακούσει το Άγιο Πνεύμα (T-5.II.9-10 T-5.IV.4:1). Το Άγιο Πνεύμα υπήρξε ο Δάσκαλός του και τώρα θα βοηθήσει εμάς να μάθουμε τα ίδια μαθήματα που έμαθε αυτός. Γι' αυτό από πλευράς λειτουργίας μπορούμε να χρησιμοποιούμε είτε το Άγιο Πνεύμα είτε τον Ιησού εναλλακτικά. Και οι δύο υπηρετούν σαν εσωτερική Φωνή, σαν εσωτερικός Δάσκαλος που διορθώνει τα λάθη της διδασκαλίας του εγώ. Το θαύμα τότε, προέρχεται από αυτόν. Το να λέμε ότι ο Ιησούς είναι η εκδήλωση του Αγίου Πνεύματος είναι σαν να λέμε ότι είναι η εκδήλωση της Αγάπης του Θεού.

Με μια πιο γενική έννοια, το αληθινό θαύμα είναι η αγάπη που εμπνέει το θαύμα, που σημαίνει ότι το αληθινό θαύμα, τότε, είναι ο Θεός, ή το Άγιο Πνεύμα και ο Ιησούς που μιλούν για τον Θεό μέσα στον νου μας. Αυτό επίσης δείχνει καθαρά, καθώς αυτά τα αξιώματα το κάνουν επανηλλειμένα, ότι το θαύμα δεν προέρχεται από εμάς. Εμείς δεν θα μπορούσαμε να μετακινήσουμε την αντίληψή μας από το εγώ στο θαύμα , αυτός είναι ο ρόλος του Αγίου Πνεύματος. Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να επιλέξουμε το θαύμα αντί για το εγώ. Αυτό εννοεί το κείμενο όταν μιλάει για “την μικρή προθυμία” (T-18.IV). Αυτό είναι το μόνο πράγμα που μας ζητάει το κείμενο: την μικρή προθυμία που μας κάνει να αρχίσουμε να αμφισβητούμε την κρίση μας για τον κόσμο και αυτό που βλέπουμε στον κόσμο. Ζητάει τουλάχιστον να μπορέσουμε να αμφισβητήσουμε αυτό που θεωρούμε πραγματικό σχετικά με την αντίληψή μας για τους άλλους ανθρώπους ή για μας. Και πάλι λέει “μικρή προθυμία” , δεν λέει μεγάλη. Επίσης

διδάσκει ότι αν είχαμε μεγάλη προθυμία δεν θα χρειαζόμαστε το Άγιο Πνεύμα ή την άγια στιγμή ή τα Θαύματα.(Τ-18.IV.2,4,5).

Ερ.: Αυτό θα ήταν μια έκφραση αγάπης;

Απ.: Το να επιλέξουμε να ακούσουμε τον Ιησού αντί για το εγώ, θα ήταν. Θα μπορούσες να πεις ότι θα ήταν μια έκφραση αγάπης ή μια απόφαση για αγάπη. Η ιδέα είναι να προσπαθήσεις να μην κολλήσεις στις συγκεκριμένες λέξεις γιατί θα τρελαθείς. Δεν είναι το Ταλμούδ. Δεν είσαι υποχρεωμένος να το αναλύσεις λέξη προς λέξη. Η ιδέα είναι να χρησιμοποιήσεις τις λέξεις για να σε οδηγήσουν στην εμπειρία, που είναι η εμπειρία – το βίωμα – του Θεού.

Να θυμάσαι, είναι πολύ εύκολο να παγιδευτείς από τις λέξεις. Το εγχειρίδιο λέει ότι οι λέξεις δεν είναι τίποτα άλλο από σύμβολα συμβόλων. Έτσι είναι δυό φορές πιο μακριά από την πραγματικότητα (Μ-21.1:9-10). Τα “Μαθήματα Θαυμάτων” μιλάνε για τον Θεό με συμβολικούς όρους, ονομάζοντάς Τον “Πατέρα”, και συχνά μιλάνε για Αυτόν αποδίδοντάς Του χαρακτηριστικά όπως το ότι μας φροντίζει, μας αγαπάει, αισθάνεται μόνος κ.λ.π. Μια ενότητα με τίτλο “Πέρα από όλα τα σύμβολα” (Τ-27.III), υπογραμμίζει την ιδέα ότι η αλήθεια και ο Θεός είναι πέρα από όλα τα σύμβολα και τις έννοιες που χρησιμοποιούμε εδώ. Παρ’ όλα αυτά, σε αυτόν τον κόσμο, το Άγιο Πνεύμα χρειάζεται τα σύμβολα για να μας οδηγήσει ολοκληρωτικά πέρα από αυτά. Ο σωστός – και ο λάθος – τρόπος σκέψης είναι η χρήση που κάνει στα σύμβολα το Άγιο Πνεύμα και το εγώ, έτσι ώστε σ’ αυτό το πλαίσιο η λέξη “θαύμα” χρησιμοποιείται με μια πιο γενική έννοια. Στο Αξίωμα 24 , για παράδειγμα, δηλώνει : “Είσαι ένα θαύμα”.

Ερ.: Αλλά το να ρωτάμε συνέχεια “Τί σκοπό εξυπηρετεί αυτό;” είναι κάποιο από τα κλειδιά;

Απ.: Ναι, αυτό είναι το κλειδί. Όπως τόνισα και πριν, τα “Μαθήματα” λένε ότι το μόνο πράγμα που θάπρεπε να αναρωτιέστε για ο,τιδήποτε σε αυτόν τον κόσμο είναι: “ Για ποιό λόγο; Τί σκοπό εξυπηρετεί;” (Τ-17.VI.2:1-2). Και υπάρχουν μόνον δυό σκοποί, όπως είπαμε ότι υπάρχουν μόνον δυό περιεχόμενα: Ο ένας είναι ο σκοπός του εγώ , που είναι να ενισχύσει τον διαχωρισμό, και ο άλλος είναι του Αγίου Πνεύματος, που είναι να θεραπεύσει τον διαχωρισμό. Γι αυτό τα “Μαθήματα” μας παρακινούν συνεχώς, όπως έχουν κάνει και τα ευαγγέλια, να μην κρίνουμε. Είναι το εγώ που κρίνει. Και όταν κρίνουμε, πάντοτε κρίνουμε βασισμένοι στην μορφή. Ένα από τα κύρια συστατικά στο σύστημα του εγώ είναι η κρίση, γιατί από την στιγμή που κρίνεις μια μορφή ότι είναι καλή ή όχι καλή, άρρωστη ή υγιής, άγια ή μη άγια, την κάνεις πραγματική. Λες ότι υπάρχουν επίπεδα σ’ αυτόν τον κόσμο, επίπεδα αγιοσύνης. Υπάρχουν μερικές μορφές που είναι αγιότερες ή καλύτερες από άλλες. Άν πρέπει να δείξεις ένα από τα μεγαλύτερα λάθη που έχουν κάνει οι οργανωμένες θρησκείες, είναι η ενασχόληση με

την μορφή, λέγοντας ότι η μορφή είναι σημαντική. Από την στιγμή που λες ότι η μορφή είναι σημαντική, τότε λες ότι το σώμα είναι πραγματικό. Λες ότι υπάρχει μια ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις : κάποιες συμπεριφορές, κάποια σώματα, κάποιες μορφές είναι αγιότερες από άλλες. Εκείνο που σε απελευθερώνει από αυτόν τον πειρασμό, είναι να κάνεις την ερώτηση : “Ποιό σκοπό εξυπηρετεί αυτό;” Είναι ο σκοπός που είναι άγιος , όχι η μορφή. Και αυτό που κάνει τον σκοπό άγιο είναι ότι προέρχεται από το Άγιο Πνεύμα, που σημαίνει ότι ο σκοπός είναι να θεραπεύσει και να ενώσει. Αυτό που κάνει κάτι ανίερο δεν είναι αυτό το ίδιο το πράγμα, δεν είναι η μορφή, δεν είναι το πως μοιάζει, ούτε ποιά είναι η συμπεριφορά, αλλά ο σκοπός που εξυπηρετεί : το να ενισχύσει την επίθεση και τον διαχωρισμό. Αυτό που κάνει το θαύμα είναι να διορθώσει αυτήν την λανθασμένη αντίληψη. Θα γίνεται σαφέστερο καθώς προχωράμε σ’ αυτά τα αξιώματα.

Αξίωμα 4

Όλα τα θαύματα σημαίνουν ζωή, και ο Θεός είναι ο Δότης της ζωής. Η Φωνή Του θα σε οδηγήσει πολύ συγκεκριμένα. Θα σου πει όσα πρέπει να ξέρεις.

Αυτός είναι ένας άλλος τρόπος να πεις ότι τα θαύματα προέρχονται από την αγάπη. Αντανακλούν την αγάπη των Ουρανών, και προφανώς αντανακλούν επίσης την ζωή στους Ουρανούς, που δεν μοιάζει σε τίποτα με αυτό που εμείς λέμε ζωή, που είναι η ζωή του σώματος, ή η ζωή της προσωπικότητας που είναι κομμάτι του σώματος. Η αληθινή ζωή προέρχεται από τον Θεό, και αυτή είναι η ζωή του πνεύματος που είναι αθάνατο και αιώνιο. Είναι το θαύμα αυτό που μας οδηγεί πίσω στον Θεό.

“Η Φωνή Του”, που είναι ένας από τους ορισμούς των “Θαυμάτων” για το Άγιο Πνεύμα, “θα σε οδηγήσει πολύ συγκεκριμένα. Θα σου πει όλα όσα πρέπει να ξέρεις.” Μια από τις συνηθισμένες ερωτήσεις είναι : “Αφού τα Θαύματα λένε ότι θα μας μιλήσει πολύ συγκεκριμένα, πώς γίνεται να μην ακούω συγκεκριμένες απαντήσεις;” Είμαι σίγουρος ότι όλοι έχουμε αυτήν την απορία και αυτό το πρόβλημα. Ένα από τα μπλοκαρίσματα στο να ακούσουμε τα συγκεκριμένα πράγματα που τυχόν θα μας έλεγε το Άγιο Πνεύμα είναι το ότι απαιτούμε να τα ακούσουμε. Πολύ συχνά οι ερωτήσεις που κάνουμε στο Άγιο Πνεύμα δεν είναι στην πραγματικότητα ερωτήσεις – είναι δηλώσεις. Στην πραγματικότητα θέτουμε ένα πρόβλημα και μετά **απαιτούμε** να μας απαντήσει πάνω σ’ αυτό, που ασφαλώς είναι μια ακόμα έκφραση της αλαζονείας του εγώ που πιστεύει ότι γνωρίζει ποιά είναι τα προβλήματα, και μετά πιστεύει ότι

γνωρίζει και ποιές είναι οι απαντήσεις. Αλλά πολλές φορές όταν ζητάμε βοήθεια από τον Θεό ή προσευχόμαστε για βοήθεια, θέτουμε το πρόβλημα όπως το βλέπουμε εμείς, και μετά Του ζητάμε να μας το λύσει, και , όταν δεν το λύνει, πιστεύουμε ότι έχουμε ένα σίγουρο επιχείρημα εναντίον Του: “Λες ότι θα μου απαντήσεις συγκεκριμένα, και να ! Είμαι αφοσιωμένος και έντιμος και πιστός , και δεν ακούω τίποτα.” Αυτό που κάνουμε πραγματικά, χωρίς να το καταλαβαίνουμε, είναι να κλείνουμε την πόρτα. Το Άγιο Πνεύμα μας μιλάει, αλλά εμείς δεν μπορούμε να Το ακούσουμε.

Ερ.: Μήπως επειδή περιμένουμε την απάντηση στην προσευχή μας όπως εμείς την θέλουμε ;

Απ.: Βέβαια. Σε κάποιο σημείο, το κείμενο λέει ότι το εγώ ξεσπάει βίαια ουρλιάζοντας : “Το θέλω έτσι! “ (Τ-18.ΙΙ.4:1). Αυτό το κάνουμε όταν είμαστε παιδιά, αλλά και όταν μεγαλώνουμε. “Έτσι το θέλω.” Θυμάμαι ότι κάποιες φορές η Έλεν είχε απαιτήσεις από τον Ιησού και έλεγε : “ Αυτό δεν το διαπραγματεύομαι !” Ποτέ δεν είχε απαντήσεις έτσι. Μην το δοκιμάσεις αυτό. Επίσης, θυμήσου όταν τα Θαύματα λένε ότι το Άγιο Πνεύμα θα μας πει όλα όσα πρέπει να γνωρίζουμε, ότι Αυτό ξέρει τί πρέπει να γνωρίζουμε καλύτερα από εμάς.

Ερ.: Μήπως αυτό συμβαίνει επειδή όχι μόνον συνειδητά ή ασυνείδητα περιμένουμε μια συγκεκριμένη απάντηση, αλλά και επειδή επίσης ορίζουμε το πρόβλημα ;

Απ.: Ναι, αυτό εννοώ. Ορίζουμε εμείς το πρόβλημα και μετά απαιτούμε μια απάντηση σε ένα πρόβλημα που εμείς ορίζουμε. Το πρόβλημα είναι ότι λέμε: “Να ποιό είναι το πρόβλημά μου” , αντί πολύ απλά να πούμε : “Δεν έχω ειρήνη, παρακαλώ βοήθησέ με να είμαι σε ειρήνη.” Η πραγματική αιτία που δεν έχουμε ειρήνη είναι ότι κρατάμε ένα παράπονο εναντίον κάποιου. Υπάρχει μια βασική έλλειψη συγχώρεσης μέσα μας, έτσι η λύση θα μπορούσε νάρθει με την μορφή κάποιου είδους συγχώρεσης, ένωσης με κάποιον. Εάν αυτή είναι σε επίπεδο συμπεριφοράς ή σε επίπεδο σκέψης δεν έχει σημασία. Θυμήσου πάλι, το κλειδί είναι να αναγνωρίσεις ότι όλα τα προβλήματα που πιστεύουμε ότι έχουμε σ’ αυτόν τον κόσμο είναι μια έκφραση μη συγχώρεσης.

Μια από τις πιο αγαπημένες μου φράσεις από τα Θαύματα, επειδή φαίνεται να μην έχει καμμία απολύτως λογική , είναι αυτή που λέει : “ Είναι σίγουρο ότι κάθε δυσaréσκεια φαίνεται να είναι η μη συγχώρεση” (W-pl.193.4:1). Μεταφραζόμενη, σημαίνει ότι είναι σίγουρο ότι κάθε δυσφορία ή πρόβλημα δεν είναι αυτό που φαίνεται να είναι. Πιστεύουμε ότι η δυσφορία προέρχεται από διάφορα είδη προβλημάτων που νομίζουμε ότι έχουμε, αλλά αυτό που πραγματικά συμβαίνει είναι ότι το εγώ έχει απλώσει ένα προπέτασμα καπνού ούτως ώστε να μην συνειδητοποιήσουμε ότι αυτό που βιώνουμε προέρχεται από μια έλλειψη συγχώρεσης ή από μια πεποίθηση ότι είμαστε διαχωρισμένοι. Αυτό σημαίνει ότι η λύση σε κάθε δυσφορία και σε κάθε

πρόβλημα στον κόσμο μας – είτε στον προσωπικό μας κόσμο ή σε ολόκληρο τον κόσμο – είναι η ένωση και η θεραπεία μέσω της συγχώρεσης.

Ερ.: Θα μπορούσαμε να πούμε κάτι πάνω στο Άγιο Πνεύμα και την εμπιστοσύνη, όπως να καθήσεις και να είσαι ήσυχος;

Απ.: Ναι, και τότε θα συνειδητοποιήσεις και θα παρακολουθήσεις ότι οι σκέψεις σου δεν είναι ήρεμες. Ένα από τα κύρια σημεία αυτής της διαδικασίας είναι ότι το μόνο που χρειάζεται να κάνουμε είναι να βγούμε από την μέση. Δεν χρειάζεται να κάνουμε τίποτα. Η εισαγωγή στο κείμενο λέει: “ Τα θαύματα δεν έχουν σκοπό να διδάξουν την έννοια της αγάπης, γιατί αυτή δεν μπορεί να διδαχθεί. Σκοπός τους είναι πάντως να αφαιρέσουν τα εμπόδια στην συνειδητοποίηση της παρουσίας της αγάπης...” Αυτό κάνει το θαύμα. Κυρίως διώχνει το εμπόδιο που δεν μας αφήνει να αναγνωρίσουμε ότι είμαστε παιδιά του Θεού. Αυτό που λέμε για το θαύμα είναι ότι αποδομεί ο,τι έχει κάνει το εγώ. Δεν κάνει κάτι, ξεκάνει. Όσο περισσότερο μπορούμε να είμαστε γαλήνιοι, που σημαίνει να παραιτηθούμε από το εγώ μας, τόσο θα μπορέσουμε να ακούσουμε πιο καθαρά ό,τι είναι αυτό που πρέπει να μάθουμε.

Αξίωμα 5

Τα θαύματα είναι συνήθειες και πρέπει να είναι ακούσια. Δεν πρέπει να βρίσκονται κάτω από συνειδητό έλεγχο. Τα συνειδητά επιλεγμένα θαύματα μπορεί να είναι πλάνες.

Βασικά, αυτό σημαίνει ότι ο σκοπός των “Μαθημάτων Θαυμάτων” είναι να μας κάνουν να απομακρυνόμαστε συνεχώς από **τον δικό μας τρόπο** να λύνουμε προβλήματα. Ένα από τα πράγματα που κάνουμε είναι να επιτεθούμε σε ένα πρόβλημα. Ορίζουμε κάτι με ένα συγκεκριμένο τρόπο και μετά βρίσκουμε τις απαντήσεις για αυτό. Πάντα έτσι δουλεύουμε. Ο μόνος σκοπός των “Θαυμάτων” είναι να μας εκπαιδεύσουν να βλέπουμε τα προβλήματα με έναν εντελώς διαφορετικό τρόπο, και να μας βοηθήσουν ούτως ώστε να είναι αυτό η άμεση αντίδρασή μας όλο και πιο συχνά. Με άλλα λόγια, για παράδειγμα, αν είμαστε σε μια κατάσταση και κάποιος κάνει κάτι και ξαφνικά βρισκόμαστε να είμαστε αναστατωμένοι και θυμωμένοι, θα μπορούσαμε να συνηθίσουμε να στρεφόμαστε γρήγορα προς τα μέσα και να ζητάμε βοήθεια να αλλάξει η αντίληψή μας για αυτό το πρόσωπο ή την κατάσταση. Αυτό εννοεί όταν λέει ότι το θαύμα θα πρέπει να είναι ακούσιο , δηλαδή ότι δεν είμαστε εμείς που το κάνουμε αυτό.

Μια από τις ιδέες κλειδιά στα “Μαθήματα Θαυμάτων” που τα διακρίνει από πολλά συστήματα του New Age που έχουν πολλές παρόμοιες ιδέες, είναι ότι τα “Θαύματα” κάνουν πολύ σαφές ότι δεν μπορείς να το κάνεις αυτό από μόνος σου. Διαλέγουμε τα θαύματα αλλά δεν είμαστε εμείς που τα κάνουμε. Δεν μπορούν να γίνουν χωρίς την βοήθεια του Αγίου Πνεύματος. Αυτή είναι η έννοια του “ακούσιου” και του “δεν πρέπει να γίνονται κάτω από συνειδητό έλεγχο”. Στο Κεφάλαιο 2 του κειμένου, ο Ιησούς μιλάει για την διαφορά ανάμεσα στην καθοδήγησή του και στον έλεγχό του (Τ-2.VI.1:3-8 2:7-10). Λέει ότι πρέπει να στρέψουμε σ’ αυτόν όλες τις σκέψεις μας του φόβου, τις σκέψεις μας του διαχωρισμού, ούτως ώστε να μπορέσει αυτός να τις ελέγξει για μας. Έπειτα θα μπορέσει να μας οδηγήσει. Αλλά, πάλι, δεν θα έπρεπε να δοκιμάσουμε να το κάνουμε αυτό μόνοι μας. Δεν είμαστε εμείς υπεύθυνοι – αυτός είναι. Ο στόχος μας είναι να θεραπευθούμε τόσο ώστε ο Ιησούς να σκέπτεται, να μιλάει και να πράττει μέσα από μας.

Επίσης, τα “Θαύματα” δεν εννοούν ότι δεν θα έχουμε προβλήματα στον κόσμο, ή ό,τι θεωρούμε εμείς σαν προβλήματα. Αυτό που εννοούν είναι ότι θα μπορέσουμε να τα δούμε διαφορετικά. Η συνηθισμένη μας αντίδραση θάπρεπε να είναι: Τί μπορώ να μάθω από αυτό; Αυτό που συμβαίνει είναι ότι με τον καιρό ο χρόνος αντίδρασής μας γίνεται όλο και μικρότερος σχετικά με το πόσο χρόνο μας παίρνει να διορθώσουμε την αντίληψή μας σχετικά με αυτό που νομίζουμε ότι μας αναστατώνει.

Ερ.: Μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε την λέξη “ευθυγράμμιση” με τον Ιησού;

Απ.: Αν θέλεις να χρησιμοποιήσεις την λέξη “ευθυγράμμιση”, θα είναι με την έννοια ότι ευθυγραμμίζουμε τις σκέψεις μας με τις δικές του, έτσι ώστε αρχίζουμε να σκεφτόμαστε όπως αυτός. Ολόκληρα τα «Μαθήματα Θαυμάτων» είναι ένα εκπαιδευτικό πρόγραμμα, καθώς αναφέρεται στο τέλος του πρώτου κεφαλαίου (Τ-1.VII.4:1). Είναι μαθήματα εκπαίδευσης του νου, ένας τρόπος να μας εκπαιδεύσουν να σκεφτόμαστε τελείως διαφορετικά. Είναι ένα πολύ ριζοσπαστικό σύστημα σκέψης. Διδάσκει εντελώς το αντίθετο από αυτό που πιστεύει ο κόσμος, και επίσης διδάσκει το αντίθετο από αυτό που πιστεύουν πολλές θρησκείες και πολλά πνευματικά συστήματα.

Θα αναφέρω, αν δεν τόχω κάνει ήδη, ότι τα “Μαθήματα Θαυμάτων” κάνουν σαφές ότι δεν είναι ο μοναδικός δρόμος, ότι δεν είναι η μόνη μορφή της αλήθειας (Μ-1.4:1-2). Λένε μόνο ότι είναι ένας δρόμος. Τα “Μαθήματα Θαυμάτων” λένε ότι είναι μια μορφή ανάμεσα σε πολλές χιλιάδες. Αλλά είναι ένας συγκεκριμένος δρόμος, που σημαίνει ότι δεν μπορείς να το συνδυάσεις με οτιδήποτε άλλο γιατί δεν ταιριάζει. Όσο πιο πολύ εξερευνούμε αυτά που λένε, τόσο πιο πολύ θα αναγνωρίσουμε πόσο ριζοσπαστικά είναι.

Αυτό που μας λέει αυτό το αξίωμα , είναι ότι δεν πρέπει να εμπιστευόμαστε την δική μας αντίληψη και , επομένως , δεν πρέπει να επιλέγουμε εμείς το πώς θα αντιδράσουμε σε αυτό που αντιλαμβανόμαστε. Αυτό επίσης με το “συνειδητά επιλεγμένα θαύματα μπορεί να είναι πλάνες.” Εδώ χρησιμοποιεί την λέξη “θαύματα” με την δημοφιλή έννοια των θαυμάτων σαν πράγματα που κάνουμε. Λέει, πάλι, ότι δεν πρέπει εμείς να επιλέγουμε τί να κάνουμε. Μπορεί να είμαστε κοντά σε κάποιον που υποφέρει, και θα μπορούσαμε ενστικτωδώς να σπεύσουμε να κάνουμε κάτι για να θεραπεύσουμε ή να ανακουφίσουμε τον πόνο του, και αυτό θα μπορούσε τελικά να μην είναι πράξη αγάπης. Μπορεί να προέρχεται από οίκτο, μπορεί να προέρχεται από ενοχή, μπορεί να προέρχεται από τον δικό μας πόνο, μπορεί να μην προέρχεται από αγάπη. Και έτσι, αυτό που λέει ο Ιησούς εδώ είναι “Μην επιλέγετε συνειδητά ποιά θα είναι πράξη αγάπης. Αφήστε εμένα να το κάνω”. Αυτό είναι ένα πολύ σαφές σημείο, και πολύ σημαντικό. Ένας πειρασμός στον οποίο θα υπέκυπταν πολλοί από τους μαθητές των Θαυμάτων, όπως και άνθρωποι που βρίσκονται σε άλλα πνευματικά μονοπάτια είναι να γίνουν ένα είδος “καλοθελητή”. Για παράδειγμα προσπαθείς να φέρεις ειρήνη στον κόσμο, προσπαθείς να οδηγήσεις ανθρώπους στην αλήθεια, προσπαθείς να ανακουφίσεις τον πόνο των ανθρώπων κ.λ.π. Αυτό που κάνεις στην πραγματικότητα, είναι να κάνεις τον πόνο πραγματικό, γιατί αντιλαμβάνεσαι τον πόνο ως εξωτερικό. Επίσης δεν συνειδητοποιείς ότι το να τον βλέπεις σαν εξωτερικό γεγονός σημαίνει ότι αυτό γίνεται επειδή τον βλέπεις μέσα σου. Αν αντιλαμβάνεσαι ότι κάποιος άλλος υποφέρει και ταυτίζεσαι με αυτόν τον πόνο, ίσως είναι μόνο και μόνο επειδή τον βλέπεις στον εαυτό σου. Θα μπορούσε να είναι ένα παράδειγμα σχηματισμού αντίδρασης, δηλ. αισθάνομαι ότι είμαι κακός και, επομένως, ψυχολογικά , αμύνομαι ενάντια στην ενοχή μου προσπαθώντας να βοηθήσω όλους τους άλλους, εξιλεωνόμενος για την αμαρτία μου, αφού προηγουμένως την έχω κάνει αληθινή.

Αυτό δεν σημαίνει να αρνείσαι αυτό που βλέπεις. Αν κάποιος έχει σπάσει το χέρι του και ουρλιάζει από τον πόνο, δεν σημαίνει ότι αρνείσαι το γεγονός ότι πονάει και του γυρίζεις την πλάτη. Σημαίνει ότι αλλάζεις τον τρόπο που κοιτάζεις αυτόν τον πόνο. Συνειδητοποιείς ότι ο πραγματικός πόνος δεν προέρχεται από το σώμα, προέρχεται από την πίστη στον διαχωρισμό που υπάρχει στον νου μας. Εάν πραγματικά θέλεις να είσαι ένα εργαλείο θεραπείας, τότε ενώνεσαι με αυτόν τον άνθρωπο, που σημαίνει ίσως ότι θα τον πας στο νοσοκομείο. Αλλά αυτό που πραγματικά κάνεις πίσω από την συμπεροφορά σου, είναι να ενωθείς με αυτόν τον άνθρωπο και να συνειδητοποιήσεις ότι και εσύ θεραπεύεσαι μαζί του.

Το θέμα εδώ είναι ότι αυτή δεν είναι μια απόφαση που θα πάρουμε μόνοι μας. Πολύ συχνά όταν προσπαθούμε να βοηθήσουμε, στην πραγματικότητα προσπαθούμε να κάνουμε κάτι άλλο, το οποίο συχνά, είναι μια επέκταση της ενοχής μας. Ο οίκτος δεν είναι αντίδραση αγάπης. Η λύπηση δεν είναι ανταπόκριση αγάπης. Σε κάνει να βλέπεις

τον εαυτόν σου σαν διαφορετικό από το άλλο πρόσωπο. Στο Κεφάλαιο 16, των Μαθημάτων γίνεται διάκριση ανάμεσα στην λανθασμένη και στην αληθινή ενσυναίσθηση (T-16.1). Η λανθασμένη – ψεύτικη - ενσυναίσθηση είναι το να ταυτίζεσαι ή να συναισθάνεσαι το σώμα του άλλου, είτε μιλάμε για το υλικό είτε για το ψυχολογικό σώμα, το οποίο σημαίνει ότι εξασθενείς το πρόσωπο αυτό κάνοντας το σώμα του πραγματικό. Η αληθινή ενσυναίσθηση είναι το να ταυτιστείς με την δύναμη του Χριστού μέσα του, συνειδητοποιώντας ότι αυτή η έκκληση του ανθρώπου για βοήθεια, είναι η δική σου έκκληση για βοήθεια, και επομένως, ενώνεστε και οι δύο πέρα από το σώμα.

Να θυμάσαι, το πρόβλημα-κλειδί για το οποίο πρέπει να επαγρυπνείς είναι για ο,τιδήποτε ενισχύει την χωριστικότητα. Να γιατί η άποψη των Θαυμάτων για την θεραπεία είναι τόσο διαφορετική από αυτό που άλλα πνευματικά μονοπάτια ονομάζουν θεραπεία. Η θεραπεία δεν είναι κάτι που κάνει κάποιος. Η αληθινή θεραπεία, όπως την βλέπουν τα Θαύματα, δεν γίνεται με το να πεις μια συγκεκριμένη προσευχή ή τοποθετώντας τα χέρια σου ή δίνοντας σε κάποιον ενέργεια, ή ο,τιδήποτε τέτοιο. Αν γινόταν έτσι, θα έκανες κάποιο κομμάτι του σώματος αληθινό και θα έλεγες ότι έχεις ένα δώρο που κάποιος άλλος δεν έχει. Αυτό δεν είναι θεραπεία. Αυτό δεν σημαίνει ότι αυτές οι προσεγγίσεις δεν μπορούν να βοηθήσουν, ούτε σημαίνει ότι δεν πρέπει να τις χρησιμοποιείς. Απλά σημαίνει ότι δεν πρέπει να τις αποκαλείς θεραπεία, γιατί τότε θα ενίσχυες την χωριστικότητα. Πολύ ανεπαίσθητα, θα έκανες το σώμα αληθινό.

Η μόνη πραγματική ενέργεια που υπάρχει σ' αυτόν τον κόσμο είναι το Άγιο Πνεύμα. Ο,τιδήποτε άλλο σ' αυτόν τον κόσμο είναι μια ψεύτικη ενέργεια, και πράγματι είναι από το εγώ, το σώμα. Η "θεραπευτική ενέργεια" αυτού του κόσμου είναι η συγχώρεση, η οποία έρχεται από το Άγιο Πνεύμα μέσα στον νου μας. Οποιαδήποτε άλλη μορφή ενέργειας μπορεί να έχει σχετικότητα, ύπαρξη και πραγματικότητα μέσα στον κόσμο των σωμάτων, αλλά αυτός ο κόσμος των σωμάτων είναι ουσιαστικά ψευδαισθητικός. Δεν είναι αυτό για το οποίο μιλάνε τα Μαθήματα όσον αφορά την θεραπεία. Μιλάνε μόνο για την ένωση με το Άγιο Πνεύμα στον νου σου με το να μοιράζεσαι την αντίληψή Του, και εξ αυτού να ενώνεσαι με τους άλλους ανθρώπους.

Ξανά, εμείς δεν μπορούμε να επιλέξουμε τί είναι αυτό που πρέπει να κάνουμε ή να μην κάνουμε. Αυτός είναι Εκείνος που επιλέγει την έκδήλωση του θαύματος για μας. Έπειτα επεκτείνει το θαύμα μέσα από μας. Αργότερα, στο κείμενο τονίζει αυτό το σημείο και λέει ότι η μόνη μας έννοια είναι να φέρουμε τα εγώ μας στο Άγιο Πνεύμα. Η επέκταση της συγχώρεσης δεν είναι δικιά μας ευθύνη (T-22.VI.9:2-5). Εδώ είναι που σκοντάφουμε. Προσπαθούμε να επεκτείνουμε το θαύμα μόνοι μας, πράγμα που μοιάζει να προέρχεται από την αγάπη ή την αγιότητα. Αυτό όμως που κάνουμε είναι να αφήνουμε την αλαζονεία του εγώ να αναλαμβάνει τον ρόλο του Θεού. Η δικιά μας ευθύνη είναι απλά να ζητάμε βοήθεια για να δούμε το ο,τιδήποτε όπως το βλέπει ο

Ιησούς παρά όπως το βλέπει το εγώ. Αυτή είναι η μόνη μας ευθύνη. Αυτό είναι το θαύμα. Έπειτα επεκτείνει αυτό το θαύμα μέσα από μας και συγκεκριμένα μας λέει τί να κάνουμε και τί όχι.

Αυτός είναι ο λόγος που υπάρχει τόση κριτική και αδιαλλαξία ανάμεσα στα θρησκευτικά και πνευματικά μονοπάτια. Η ενοχή ποτέ δεν συγχωρέθηκε πραγματικά, αλλά απλά καταπιέστηκε και έπειτα προβλήθηκε προς τα έξω με την μορφή της θρησκευτικής ατοδικαίωσης (θρησκευτικού φαρισαισμού). Θυμάμαι ένα παράδειγμα πάνω σ' αυτό, πολλά χρόνια πριν, λίγο μετά την δημοσίευση των “Μαθημάτων Θαυμάτων”. Συναντήσαμε έναν άντρα ο οποίος είχε ετοιμάσει έναν μακρύ κατάλογο διορθώσεων της Βίβλου από τα Θαύματα, τον οποίον επρόκειτο να παρουσιάσει σε αρκετούς ιερωμένους που γνώριζε, δείχνοντάς τους τί πραγματικά δίδαξε ο Ιησούς. Βασικά αυτό που θα έκανε ήταν να κτυπήσει τις παραδοσιακές εκκλησίες κατακέφαλα, με τα Μαθήματα Θαυμάτων, ακριβώς όπως πίστευε ότι είχε κτυπηθεί από την Βίβλο. Ευτυχώς καταφέραμε να τον σταματήσουμε έγκαιρα. Το σημαντικό σημείο είναι ότι θα πρέπει να είμαστε συνειδητοί και ευαίσθητοι ως προς το τί συμβαίνει μέσα στον νου μας, να έχουμε επίγνωση για ό,τιδήποτε στη σκέψη μας θα μπορούσε να μας διαχωρίσει από τους άλλους, αναγνωρίζοντας ότι αυτό πρέπει να είναι το εγώ μας. Πρέπει πάντοτε να είμαστε επιφυλακτικοί στο να κρίνουμε σύμφωνα με την μορφή, που είναι ,βέβαια, ο μόνος τρόπος που κρίνει το εγώ. Ακόμα, είναι αλήθεια χωρίς αμφιβολία, ότι μέσα στον ψευδαισθητικό κόσμο κάποιοι άνθρωποι είναι πιο προχωρημένοι από άλλους – με τον Ιησού σαν κορυφαίο παράδειγμα- εν πάσει περιπτώσει πρέπει πάντα να είμαστε προσεκτικοί ως προς την κρίση μας.

Ερ.: Το βρίσκω πολύ δύσκολο. Σαν νοσοκόμα, οφείλω να ανταποκρίνομαι στον πόνο και προσεύχομαι να κάνω πάντα το σωστό στις επείγουσες καταστάσεις.

Απ.: Γιαυτό ακριβώς μιλάω. Δεν σημαίνει ότι, αν είσαι νοσοκόμα και κάποιος έρθει με ακατάσχετη αιμορραγία, θα πεις “Α, περίμενε λίγο, πρέπει να πάω να διαλογιστώ και να ρωτήσω τί πρέπει να κάνω.” Αυτό σίγουρα δεν είναι πράξη αγάπης. Βασικά υποθέτεις ότι θέλεις να κάνεις το σωστό, θέλεις τον Ιησού να δράσει μέσα από εσένα και έπειτα, απλά, δρας. Όταν βλέπω ανθρώπους στο γραφείο μου, δεν σταματάω κάθε δεκαπέντε λεπτά λέγοντας “Περίμενε, πρέπει να το τσεκάρω με το Αφεντικό πριν σου πω τί να κάνεις ή τί σκέφτομαι.” Απλά, εμπιστεύομαι ότι οι αντιδράσεις μου ή το τι θα πω θα προέρχεται από τον Ιησού και όχι από το εγώ μου. Μετά αυτό που προσπαθώ να κάνω, είναι να παρακολουθώ τα συναισθήματά μου και τις σκέψεις μου, έτσι ώστε εάν αισθανθώ κάτι που γνωρίζω ότι προέρχεται από το εγώ μου και όχι από αυτόν, σ' αυτό το σημείο θα ζητήσω την βοήθειά του ώστε να το απομακρύνει. Δεν επικεντρώνομαι στο τί λέω, διότι αν το έκανα θα σκόνταφτα στις λέξεις μου και δεν θα

μπορούσα να πω τίποτα. Επικεντρώνομαι όχι στο τί λέω, αλλά στο να βγάλω τον εαυτό μου από την μέση.

Ερ.: Σχετικά με την τοποθέτηση των χεριών και την προσευχή για κάποιον που έχει μια ασθένεια...

Απ.: Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να το κάνετε...

Ερ.: Ενισχύει ωστόσο την ασθένεια;

Απ.: Όχι. Εξαρτάται από τον λόγο που το κάνεις. Με άλλα λόγια αν νομίζεις ότι οι άνθρωποι μπορούν να βοηθηθούν με το να ακουμπήσεις τα χέρια σου, τότε δεν είναι λάθος να το κάνεις καθώς συνειδητοποιείς ότι είναι απλά μια μορφή – εικόνα μέσα από την οποία το Άγιο Πνεύμα ενώνει εσένα με κάποιον άλλον, και ότι η θεραπεία δεν προέρχεται επειδή τοποθέτησες τα χέρια σου. Εννοώ τί θα γίνει αν τα χέρια σου είναι σπασμένα ή αν είσαι τετραπληγικός; Αυτό θα σήμαινε ότι δεν μπορείς να θεραπεύσεις; Όχι, δεν είναι η μορφή, είναι το νόημα που δίνεις στην μορφή.

Θα σας διαβάσω κάτι από το κομμάτι “Η θεραπεία ως απελευθέρωση από τον φόβο” όπου μιλάει συγκεκριμένα για την διαφορά ανάμεσα στην μαγεία και την θεραπεία. Ο,τιδήποτε σχετικό με το σώμα είναι μαγεία. Ο,τιδήποτε κάνουμε σ’ αυτό το επίπεδο για να βοηθήσουμε να λυθεί ένα πρόβλημα είναι μαγεία, διότι βλέπει το πρόβλημα στο σώμα, και μετά εφαρμόζει την συνταγή στο σώμα. Αυτό ισχύει είτε πρόκειται για την παραδοσιακή ιατρική, τους τύπους της ιατρικής του New Age, την τοποθέτηση των χεριών ή το να πεις μια προσευχή. Είναι όλα μορφές μαγείας. Αλλά μετά λέει ότι αυτό δεν σημαίνει ότι όλα αυτά είναι αμαρτίες. “Η αξία της Επανόρθωσης δεν βρίσκεται στον τρόπο με τον οποίον εκφράζεται” (T-2.IV.5:1). “Η Επανόρθωση”, για την οποία θα μιλήσουμε λίγο αργότερα, είναι η λέξη που χρησιμοποιούν τα “Μαθήματα Θαυμάτων” για την διόρθωση του εγώ, που σημαίνει ότι η αρχή της Επανόρθωσης αναφέρεται στην ένωση, διότι το εγώ αναφέρεται στον διαχωρισμό. Αυτό που λέμε είναι ότι η αξία της Επανόρθωσης, η αρχή της ένωσης, δεν έγκειται στον τρόπο που εκφράζεται. “Στην πραγματικότητα, αν χρησιμοποιηθεί ειλικρινά, θα εκφραστεί αναπόφευκτα με όποιον τρόπο θα είναι ο πιο βοηθητικός για αυτόν που θα την λάβει. Αυτό σημαίνει ότι ένα θαύμα, για να είναι πλήρως αποτελεσματικό, θα πρέπει να εκφρασθεί σε μια γλώσσα την οποία ο παραλήπτης πρέπει να καταλαβαίνει χωρίς φόβο (T-2.IV.5:2-3).

Αν οι άνθρωποι έρχονται σε σένα και πιστεύουν ότι τοποθετώντας τα χέρια σου μπορούν να θεραπευθούν, τότε βεβαίως αυτό θα πρέπει να κάνεις. Ακριβώς, όπως αν πάω σε έναν χειρουργό και πιστεύω ότι αν αυτό το πρόσωπο κόψει και ανοίξει το σώμα μου και αφαιρέσει το ένα ή το άλλο κομμάτι εγώ θα νιώσω καλύτερα, τότε, ναι, ασφαλώς αυτό πρέπει να κάνω. Αν οι άνθρωποι πιστεύουν ότι με το να πεις μια συγκεκριμένη

προσευχή θα βοηθηθούν, τότε ασφαλώς αυτό θα πρέπει να κάνεις. Αλλά αυτό που θα έλεγε το “Μαθήματα Θαυμάτων” είναι απλά να αναγνωρίσεις ότι αυτό που κάνεις δεν έχει σχέση με την μορφή, επειδή η μορφή περιορίζει. Έχει να κάνει με την σημασία αυτού που βρίσκεται από κάτω : το να ενωθείς με τους ανθρώπους. Όπως λέει αυτή η παράγραφος, το Άγιο Πνεύμα δεν ενδιαφέρεται για τον τρόπο με τον οποίο συνδέεσαι. Από την στιγμή που ζούμε σε έναν κόσμο συμβόλων και σε έναν κόσμο σωμάτων πρέπει να χρησιμοποιούμε τα σύμβολα και τα σώματα. Όπως λέει στο “Τραγούδι της προσευχής” (ένα φυλλάδιο που έγραψε η Έλεν μετά τα Μαθήματα) “είναι λάθος να πιστεύεις ότι έχεις κάποια χαρίσματα να θεραπεύεις που άλλοι, όπως οι πνευματικοί θεραπευτές και οι γιατροί, δεν έχουν” (S-3.III.1-3).

Αυτό δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να σταματήσεις να κάνεις ό,τι είναι αυτό που κάνεις. Πιθανόν δεν θα στο ζητούσε αυτό το Άγιο Πνεύμα. Το μόνο που θα έλεγε είναι να πάψεις να νομίζεις ότι η μορφή αυτού που κάνεις έχει οποιεσδήποτε θεραπευτικές ιδιότητες, διότι αν το νομίζεις αυτό, είναι σαν να λες ότι υπάρχει κάτι πραγματικό σε αυτόν τον κόσμο, ότι υπάρχει δύναμη σε μια λέξη. Δεν μπορεί να υπάρχει δύναμη σε μια λέξη. Μια λέξη, είναι μια κατασκευή. Όπως είπα πριν, τα Μαθήματα λένε ότι “οι λέξεις δεν είναι τίποτα άλλο από σύμβολα συμβόλων. Έτσι είναι δυό φορές απομακρυσμένες από την πραγματικότητα»” (M-21.1:9-10).

Ο Κρισναμούρτι βρήκε έναν πολύ έξυπνο τρόπο για να το τονίσει αυτό. Είπε ότι αν θέλεις να κάνεις κάποιο πράγμα ιερό, κάνε ένα μικρό πείραμα. Βάλε το αντικείμενο αυτό στον βωμό σου, και κάθε μέρα για τριάντα μέρες πήγαινε μπροστά του. Πήγαινε του λουλούδια, κάψε αρωματικά κεριά, πες του μια μικρή φράση. Θα μπορούσε να είναι “Γειά”, θα μπορούσε να είναι “κόκα κόλα” θα μπορούσε να είναι το αγαπημένο σου μάντρα. Στο τέλος των τριάντα ημερών, αυτό το αντικείμενο θα έχει γίνει ιερό για σένα, όχι επειδή υπάρχει μια εσωτερική ιερότητα σε αυτό, αλλά επειδή εσύ του έχεις δώσει ιερότητα με το να πιστεύεις ότι είναι ιερό.

Να γιατί αυτή η ιδέα είναι τόσο κεντρική στο σύστημα σκέψης των Μαθημάτων. Δεν υπάρχει απολύτως τίποτα σε αυτόν τον κόσμο που να έχει ιερότητα, επειδή δεν υπάρχει τίποτα σε αυτόν τον κόσμο. Είναι όλα προϊόντα του νου μας. Εάν πιστεύουμε ότι κάτι είναι ιερό, τότε θα γίνει ιερό για μας. Αν αισθανόμαστε ότι υπάρχει μια δύναμη που προέρχεται από ένα πρόσωπο ή αντικείμενο, είναι επειδή εμείς έχουμε αποδώσει αυτή την δύναμη εκεί. Η μία δύναμη σε αυτόν τον κόσμο είναι παγκόσμια, και αυτή είναι η δύναμη του Χριστού που είναι μέσα στον καθένα μας. Όλοι εμείς μοιραζόμαστε εξίσου αυτήν την δύναμη. Από την στιγμή που πιστεύεις ότι υπάρχουν κάποια αντικείμενα σε αυτόν τον κόσμο που είναι ιερότερα ή πιο δυνατά από άλλα, λες ότι υπάρχει μια ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις. Αυτό πάλι, είναι ο πρώτος νόμος του χάους (T-23.II.2:3).

Να γιατί αυτός είναι ο πρώτος νόμος του χάους, επειδή όλοι οι άλλοι στηρίζονται επάνω του. Αυτό επίσης ισχύει και για το “Μαθήματα Θαυμάτων”. Το μόνο πράγμα που είναι ιερό σχετικά με αυτό το βιβλίο, είναι ότι μπορεί να σε φέρει πιο κοντά στον Θεό, αλλά το ίδιο θα μπορούσαμε να πούμε για τα πάντα. Το βιβλίο το ίδιο δεν είναι ιερό. Μερικές φορές οι άνθρωποι το προσεγγίζουν με ευλάβεια και σχεδόν γονατίζουν μπροστά του και το χαιδεύουν και το αγγίζουν. Δεν είναι λάθος να το κάνεις αυτό. Συχνά φαίνεται κάπως γλυκό, τρυφερό, αλλά στην πραγματικότητα, προβάλλουν κάτι που είναι στον νου τους επάνω στο βιβλίο.

Δεν υπάρχει τίποτα σ’ αυτόν τον κόσμο, τον κόσμο των μορφών, που να έχει κάποια σημασία. Αυτός είναι ο σκοπός των πρώτων μαθημάτων που λένε ότι τίποτα σ’ αυτόν τον κόσμο δεν σημαίνει κάτι. Αυτό που πραγματικά λένε είναι ότι το μόνο νόημα που μπορεί να έχει κάτι, είναι το νόημα που εσύ του έχεις δώσει. Αν αυτό που του δίνει το νόημα είναι το εγώ μέσα σου, τότε είναι άνευ νοήματος. Αν είναι το Άγιο Πνεύμα μέσα σου που του δίνει το νόημα, τότε έχει νόημα. Πάλι, αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να παραιτηθείς από όποιες συγκεκριμένες μορφές σ’ αυτόν τον κόσμο λειτουργούν για σένα. Δεν είναι αυτό που μας λένε τα Θαύματα. Το μόνο που λένε είναι: συνειδητοποίησε ότι η αιτία που λειτουργεί η μορφή είναι ότι εσύ πιστεύεις σ’ αυτήν. Επομένως, μπορεί να είναι ο τρόπος τον οποίον ο Ιησούς ή το Άγιο Πνεύμα χρησιμοποιούν για να σε βοηθήσουν να αναγνωρίσεις ποιά είναι η αληθινή Πηγή όλου του νοήματος, και είναι ο Θεός. Αυτό κάνει το θαύμα – μεταθέτει την λανθασμένη πίστη του εγώ ότι υπάρχει κάτι πραγματικό εδώ έξω, είτε ένα πρόβλημα είτε η λύση του, και μας διδάσκει ότι το μόνο που είναι πραγματικό είναι η λειτουργία που του δίνουμε, και αυτή η λειτουργία προέρχεται από τον Θεό. Ό,τιδήποτε σ’ αυτόν τον κόσμο, επομένως, μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να μας φέρει πιο κοντά σ’ Αυτόν.

Ερ.: Μπορείς να μου το κάνεις πιο ξεκάθαρο?

Απ.: Είναι πολύ εύκολο να το “χάσεις” σ’ αυτό το σημείο. Πολλοί άνθρωποι εργάζονται με τα Θαύματα και έχουν παρεξηγήσει το τί λένε. Το να πεις ότι η μαγεία δεν είναι θεραπεία δεν λες ότι η μαγεία είναι κάτι σατανικό, ή η μαγεία είναι αμαρτία. Σε αυτόν τον κόσμο δεν μπορείς να αποφύγεις την μαγεία. Μαγεία είναι ό,τιδήποτε υπάρχει στο επίπεδο του κόσμου. Αυτά τα Μαθήματα, επομένως είναι μαγεία. Αυτό που μετατρέπει την μαγεία σε θαύμα είναι ο σκοπός που της δίνεις.

Ερ.: Η δύση, η ανατολή, εσύ δεν είστε πραγματικοί ; Δεν είναι δημιουργία του Θεού;

Απ.: Όχι. Το μόνο που είναι πραγματικό σε ένα δειλινό είναι ότι το Άγιο Πνεύμα μπορεί να το χρησιμοποιήσει σαν έναν μέσον να σε βοηθήσει να έρθεις πιο κοντά στον Θεό. Αλλά το ίδιο το δειλινό είναι στην πραγματικότητα ψευδαίσθηση. Από τι αποτελείται το δειλινό; Από χρώματα; Ο Θεός δεν δημιούργησε το δειλινό, ή τον ήλιο,

ή τον κόσμο. Η βασική διδασκαλία των Θαυμάτων είναι ότι το εγώ δημιούργησε τον κόσμο. Εμείς τον βάλαμε εδώ. Μερικά από τα πράγματα που κάναμε, τα κάναμε αρκετά καλά. Τα καταφέραμε καλά με τα δειλινά και τις ανατολές, δεν τα καταφέραμε καλά με καψίματα από το ήλιο που σκοτώνουν κόσμο. Τα καταφέραμε καλά με τις ήπιες βροχές που κάνουν το χορτάρι να μεγαλώνει, αλλά πραγματικά τα θαλασώσαμε με τους τυφώνες και τις πλημμύρες. Όλα σ' αυτόν τον κόσμο, είναι δίκοππο μαχαίρι, βλέπεις, και όπως μας διδάσκουν τα Μαθήματα, έτσι καταλαβαίνουμε ότι ο Θεός δεν θα μπορούσε να τα έχει δημιουργήσει αυτά.

Βασικά η αρχή είναι ότι ο Θεός, αφού είναι πνεύμα, θα μπορούσε να επεκτείνει ή να δημιουργήσει ό,τι είναι σαν Αυτόν. Δεν θα μπορούσε να έχει δημιουργήσει το σώμα ή την μορφή η οποία δεν είναι σαν Αυτόν. Αυτό προήλθε από το εγώ – το σώμα είναι η προβολή της σκέψης ότι είμαστε χωρισμένοι.

Ερ.: Υπήρχε το εγώ πριν από το σώμα;

Απ.: Ναι. Υπήρξε μια σκέψη διαχωρισμού και η πίστη ότι θα μπορούσαμε να είμαστε χωρισμένοι από τον Θεό. Αυτό είναι το εγώ. Όταν η σκέψη του διαχωρισμού προβλήθηκε έξω από τον νου, προήλθαν ο κόσμος και τα σώματα.

Αξίωμα 6

Τα θαύματα είναι φυσικά. Όταν δεν συμβαίνουν κάτι έχει γίνει λάθος.

Τα Μαθήματα μας διδάσκουν ότι το πιο φυσικό πράγμα σ' αυτόν τον κόσμο, είναι να βρίσκεσαι σε ειρήνη και ένα με τον Θεό, διότι η ειρήνη προέρχεται από το Άγιο Πνεύμα μέσα μας. Τα αφύσικα πράγματα σ' αυτόν τον κόσμο είναι αυτά που μάχονται ενάντια σε αυτήν την φυσικότητα: αισθήματα θυμού, σύγκρουσης, κατάθλιψης, απώλειας, αγωνίας, ενοχής κ.λ.π. Αυτά όλα δεν είναι φυσικά, διότι δεν προέρχονται από αυτό που είμαστε πραγματικά. Σ' αυτόν τον κόσμο, αισθήματα ειρήνης, χαράς, και ενότητας με τους ανθρώπους αντανακλούν το ποιοί είμαστε και γι αυτό είναι φυσικά.

Με άλλα λόγια, όταν δεν συμβαίνουν θαύματα, και εδώ μπορούμε να θεωρήσουμε το θαύμα σαν μια επέκταση του Αγίου Πνεύματος μέσα στον νου μας, κάτι έχει πάει στραβά διότι κάποιο εμπόδιο έχουμε βάλει στον δρόμο. Αυτό είναι το εγώ, ένα εμπόδιο που μας κρατάει μακριά από την επίγνωση του ποιοί αληθινά είμαστε.

Ερ.: Είχα ένα πρόβλημα προηγουμένως με το σχόλιό σου ότι κανείς δεν είναι αγιώτερος, αλλά αυτό που μόλις είπες το ξεκαθάρισε. Με μερικούς ανθρώπους απλά βιώνεις μια παρουσία, μια ολότητα, με το ότι είναι ένα με τον εαυτό τους ή με τον Θεό και, επομένως, υποθέτω ότι αυτό είναι που ονομάζουμε άγιο πρόσωπο.

Απ.: Αυτό σημαίνει ότι αυτοί έχουν λιγότερα εμπόδια ως προς το να βιώσουν την αγιότητά τους από άλλους ανθρώπους. Σ' αυτόν τον κόσμο αυτό είναι αλήθεια. Αργότερα σ' αυτό το κεφάλαιο, το οποίο δεν πρόκειται να καλύψουμε σήμερα, ο Ιησούς μιλάει για τον εαυτό του και λέει ότι δεν είναι διαφορετικός από κανέναν (Τ-1.ΙΙ.3:5-6). Δεν είναι ούτε περισσότερο ούτε λιγότερο άγιος από οποιονδήποτε. Η μόνη διαφορά είναι ότι τελείωσε με το εγώ του γρηγορότερα από εμάς τους υπόλοιπους. Στον κόσμο του χρόνου είναι διαφορετικός από εμάς γιατί δεν έχει εγώ. Στον κόσμο της αιωνιότητας, πάντως, είναι το ίδιο με μας. Γι αυτό λέει ότι το να τον αντιμετωπίζεις με δέος είναι λάθος, διότι ορίζει το δέος σαν κάτι που δικαιολογείται όταν είσαι μπροστά σε κάποιον μεγαλύτερο από εσένα. Το μόνο Πρόσωπο με το οποίο κάτι τέτοιο είναι δικαιολογημένο, τότε είναι ο Θεός, επειδή ο Θεός είναι ο Δημιουργός μας. Δεν πρέπει να αισθανόμαστε δέος για τον Ιησού, επειδή είναι ίσος με μας. Είναι μόνο λίγο εξυπνότερος από εμάς, αυτό είναι όλο. Γιαυτό πρέπει να του ζητάμε βοήθεια.

Ερ.: Για να το πάμε λίγο παρακάτω, σε κάθετι που βλέπουμε και αντιλαμβανόμαστε στους άλλους ανθρώπους, που νομίζουμε ότι είναι ιερό, βλέπουμε την δική μας ιερότητα;

Απ.: Ναι, αλλά πρέπει να είσαι πολύ προσεκτικός. Πολύ συχνά, όταν βλέπουμε πόσο πραγματικά ιερό είναι ένα πρόσωπο, αυτό που κάνουμε πολύ ανεπαίσθητα είναι να υποβιβάζουμε τον εαυτό μας. Λέμε ότι αυτό το πρόσωπο, είναι πιο άγιο από εμένα. Σχεδόν πάντα, αυτό κάνουμε. Αυτό είναι το λάθος. Να γιατί, όπως το βλέπουν τα Θαύματα, συνέβη το λάθος που έκανε τον Ιησού μεγαλύτερο από οποιονδήποτε άλλον. Δεν ήταν ένας τρόπος να κάνει τον Ιησού μεγαλύτερο, ήταν ένας τρόπος να κάνει εμάς μικρότερους, λέγοντας ότι αυτός είναι ο μοναδικός Υιός του Θεού. Ήταν ένας τρόπος να πουμε ότι αυτός είναι τέλειος και αγνός, που στην πραγματικότητα ήταν ένας τρόπος να εκφράσεις το γεγονός ότι οι άνθρωποι ένιωθαν τόσο αμαρτωλοί. Δεν ήταν τόσο μια δήλωση για τον Ιησού, ήταν μια δήλωση πάνω στο τί υπήρχε μέσα μας. Αισθανόμαστε τόσο ένοχοι και αμαρτωλοί ούτως ώστε έπρεπε να τον κάνουμε διαφορετικό. Και όλο το νόημα της διδασκαλίας του, είναι ότι δεν είμαστε διαφορετικοί, είμαστε όλοι το ίδιο. Είμαστε όλοι ο Χριστός.

Η μόνη διαφορά με τον Ιησού είναι ότι ήταν ο πρώτος που αναγνώρισε Ποιός πραγματικά ήταν, ότι ήταν ο Χριστός, και ότι βοηθάει όλους τους άλλους να αναγνωρίσουν ότι και αυτοί είναι ο Χριστός. Ένα παράδειγμα αυτού που τα Μαθήματα

θα ονόμαζαν “πνευματική ιδιαιτερότητα” είναι το να θεωρούμε κάποιους ανθρώπους καλύτερους ή πιο ιερούς ή πιο πνευματικούς από άλλους. Τότε αυτό που ανεπαίσθητα γίνεται, είναι να υποβιβάζουμε τον εαυτό μας, που σημαίνει ότι ενισχύουμε την πεποίθηση ότι είμαστε διαχωρισμένοι. Το ίδιο πράγμα γίνεται όταν νομίζουμε ότι είμαστε πιο πνευματικοί από κάποιον άλλον, η άλλη όψη του ίδιου νομίσματος.

Αξίωμα 7

Τα θαύματα είναι δικαίωμα του καθενός, αλλά πρώτα είναι απαραίτητος ο εξαγνισμός.

Η λέξη “εξαγνισμός” δεν χρησιμοποιείται συχνά στα Μαθήματα. Σίγουρα είναι μια λέξη που έχει περισσότερους συνειρμούς στον Ιουδαισμό και τον Χριστιανισμό, γι' αυτό νομίζω ότι αναφέρεται εδώ. Ειδικά τα πρώτα κεφάλαια στα Μαθήματα, χρησιμοποιούν αρκετές βιβλικές αναφορές, επειδή η Έλεν γνώριζε αρκετά καλά την Βίβλο, κυρίως την Καινή Διαθήκη, και ήταν ένας τρόπος να την βοηθήσει ο Ιησούς να γεφυρώσει ένα χάσμα. Αυτό που εννοούν τα Μαθήματα με την λέξη “εξαγνισμός” δεν έχει καμιά σχέση με το σώμα.

Ερ. :Λες ότι η Έλεν γνώριζε την Βίβλο, ειδικά την Καινή Διαθήκη, επειδή την μελετούσε ;

Απ. :Γιατί την γνώριζε; Της άρεσε να την διαβάζει. Της άρεσε ο τρόπος που ήταν γραμμένη. Είχε πάντα μια θαυμάσια αίσθηση του στυλ και της γλώσσας. Είχε με τον Χριστιανισμό μια σχέση αγάπης-μίσους, και ειδικά με την Καθολική Εκκλησία, αλλά υπήρχε ένα κομμάτι της που γοητευόταν από αυτήν, καθώς και από την Καινή Διαθήκη. Μπορούσε να απαγγείλει ολόκληρα κομμάτια. Επίσης ήταν πολύ εξοικειωμένη με τα δόγματα , τις δοξασίες και τις διδασκαλίες της Καθολικής και της Προτεσταντικής Εκκλησίας. Αλλά τυπικά δεν μελετούσε ποτέ την Βίβλο.

Ο “εξαγνισμός”, όπως χρησιμοποιείται εδώ, δεν έχει καμιά σχέση με το σώμα. Δεν εξαγνίζεις ένα σώμα, ούτε στερείς κάτι από ένα σώμα, διότι το σώμα δεν είναι μη αγνό. Εάν το σώμα είναι ουσιαστικά μια ψευδαίσθηση, όπως διδάσκουν τα Μαθήματα, τότε δεν χρειάζεται να κάνεις τίποτα με το σώμα. Αυτό που κάνει το σώμα αμαρτωλό, μη αγνό ή ανίερο είναι οι σκέψεις μας , που σημαίνει ότι οι σκέψεις μας πρέπει να εξαγνισθούν, όχι το σώμα. Γι'αυτό, σίγουρα, η μέθοδος των Θαυμάτων δεν ασχολείται με το σώμα. Ο ασκητισμός δεν είναι για τα Θαύματα μορφή πνευματικότητας, γιατί ο σκοπός του ασκητισμού είναι να εξαγνίσει το σώμα. Η ιδέα των Θαυμάτων είναι να

εξαγνίσεις το νου. Όπως είπε ο Ιερός Αυγουστίνος, “Αγάπα, ό,τι κι αν κάνεις θα είναι μια επέκταση αυτής της αγάπης”. Αν η αγάπη είναι στον νου και στην καρδιά σου, τότε μην ανησυχείς για το σώμα, γιατί θα ανησυχείς για τον λάθος λόγο. Το πρόβλημα δεν είναι εκεί. Συνεπώς αυτό για το οποίο να ανησυχείς είναι για τις σκέψεις στον νου σου. Η μόνη σκέψη που πρέπει να θεραπευθεί είναι η σκέψη της ενοχής, αυτή είναι που πρέπει να εξαγνιστεί. Έτσι, όταν λένε τα Μαθήματα ότι τα θαύματα είναι δικαίωμα του καθενός, λένε ότι τα Θαύματα είναι για όλους μας.

Μια άλλη σημαντική επίπτωση εδώ, είναι ότι τα θαύματα δεν είναι ικανότητα ορισμένων ανθρώπων. Ένα από τα μεγάλα λάθη που κάνουν οι επίσημες θρησκείες είναι ότι αποδίδουν κάποιες πνευματικές δυνάμεις ή ιδιότητες σε κάποιους ανθρώπους και όχι σε άλλους. Υπάρχουν μερικοί που κάνουν θαύματα και όχι άλλοι – αυτοί είναι οι άγιοι. Αυτοί είναι οι άνθρωποι που έχουν επιλεγεί από τα διάφορα θρησκευτικά ιδρύματα ότι είναι ικανοί να κάνουν κάποια πράγματα που κανείς άλλος δεν μπορεί να κάνει. Αυτό που τα Μαθήματα λένε εδώ, είναι ότι τα θαύματα είναι κάτι που μπορούμε να κάνουμε – στην πραγματικότητα, όλοι θα έπρεπε να κάνουμε. Το θαύμα δεν είναι να διαχωρίζεις την Ερυθρά θάλασσα ή να περπατάς στο νερό. Το θαύμα είναι η μετατόπιση της αντίληψης από το εγώ στο Άγιο Πνεύμα. Αυτό είναι το θαύμα και είναι δικαίωμα του καθενός. Αυτό επομένως σημαίνει ότι ο καθένας μπορεί να είναι όργανο του Αγίου Πνεύματος ή του Ιησού, επεκτείνοντας την Αγάπη Τους μέσα από αυτόν ή αυτήν με οποιαδήποτε μορφή είναι πιο βοηθητική και πιο τρυφερή. Δεν εστιαζόμαστε επομένως σε ένα εξωτερικό θαύμα. Εστιαζόμαστε στο να εξαγνίσουμε τα εμπόδια γι’ αυτό το θαύμα, στο να αφαιρέσουμε τα εμπόδια για την επίγνωση της παρουσίας της αγάπης. Αυτό που πρέπει να εξαγνισθεί είναι οι σκέψεις μας του διαχωρισμού, οι σκέψεις μας της ενοχής. Αυτό που τις εξαγνίζει για μας, είναι το να ζητήσουμε από το Άγιο Πνεύμα να συγχωρήσει μέσα από εμάς.

Ερ.: Πώς θα έκρινες ή θα μέτραγες την πρόοδο όσον αφορά τα Μαθήματα;

Απ.: Δεν θα προσπαθούσα να μετρήσω την πρόοδο κανενός άλλου, παρά μόνο του εαυτού μου και το μέτρο θα ήταν το πόση ειρήνη νιώθω. Καθένας μας θα μπορούσε να έχει μέσα στην ζωή του έναν όμορφο τρόπο να το μετρήσει. Με άλλα λόγια, αν ζεις μια κατάσταση η οποία πριν πέντε βδομάδες ή πέντε χρόνια σε έκανε να χτυπάς το κεφάλι σου στον τοίχο, ή εαν είσαι με κάποιον που η παρουσία του σε γέμιζε μίσος ή φόβο, και ξαφνικά μπορείς να είσαι με αυτόν τον άνθρωπο και να αισθάνεσαι ειρήνη, αυτό θα ήταν μια ένδειξη ότι είσαι σε καλό δρόμο. Είναι πραγματικά πάντοτε λάθος το να προσπαθείς να κρίνεις ένα άλλο πρόσωπο. Υπάρχει μια γραμμή στο κείμενο που λέει ότι αυτά που νομίζουμε ότι είναι οι μεγαλύτερες μας επιτυχίες, είναι οι μεγαλύτερες αποτυχίες μας, και αυτά που θεωρούμε τα μεγαλύτερα πισωγυρίσματα είναι οι μεγαλύτερες πρόοδοι μας (Τ-18.V.1:6), που είναι ένας ωραίος ευγενικός τρόπος του

Ιησού να μας πεί ότι δεν ξέρουμε τί συμβαίνει. Και εάν δεν ξέρουμε τί συμβαίνει σε εμάς τους ίδιους, πώς θα μπορούσαμε να ξέρουμε τί συμβαίνει στους άλλους;

Αξίωμα 8

Τα θαύματα είναι θεραπευτικά γιατί συμπληρώνουν μια έλλειψη, εκτελούνται από εκείνους που προσωρινά έχουν περισσότερα για εκείνους που προσωρινά έχουν λιγότερα.

Το αξίωμα 8 εισάγει την λέξη “έλλειψη”, που είναι μια λέξη που τα Μαθήματα χρησιμοποιούν που και που και είναι μέρος της έννοιας της “αρχής της έλλειψης”

(βλέπε π.χ T-1.IV.3; T-4.II.6). Πρόκειται για την πλευρά της ενοχής μας που μας διδάσκει ότι υπάρχει κάτι που μας λείπει μέσα μας, ή ότι υπάρχει κάτι σε έλλειψη. Φυσικά, το εγώ δεν μας λέει ποτέ ότι αυτό που λείπει είναι ο Θεός. Ο Θεός αποκλείεται από το σύστημα του εγώ, και αυτό εννοούν τα Μαθήματα με την “αρχή της έλλειψης”. Η στέρηση είναι το παράγωγο αυτής. Η πίστη ότι υπάρχει κάτι που λείπει προέρχεται από την πίστη ή την αντίληψη του εγώ για τον κόσμο, που είναι ένας κόσμος διαχωρισμού. Το αξίωμα 8 μιλάει για το πώς το θαύμα γίνεται η διόρθωση αυτής της πίστης στην έλλειψη. Το θαύμα μας διδάσκει ότι δεν είμαστε χωρισμένοι ο ένας από τον άλλον, ότι στην πραγματικότητα είμαστε ένα. Αυτό, βέβαια, γίνεται η αντανάκλαση της ολότητας του Χριστού. Το θαύμα αφαιρεί το φορτίο της ενοχής που μας εμποδίζει να θυμηθούμε την αφθονία του Χριστού.

Το αξίωμα δηλώνει : “ Τα θαύματα είναι θεραπευτικά γιατί συμπληρώνουν μια έλλειψη”. Είναι μια άλλη ένδειξη για το ότι τα Μαθήματα δεν είναι ακριβή με την γλώσσα τους. Βασικά, καθώς λένε κάπου αλλού, δεν “συμπληρώνεις μίαν έλλειψη” επειδή αυτό σημαίνει ότι υπάρχει μια έλλειψη την οποίαν εσύ γεμίζεις, το οποίο θα έκανε την έλλειψη αληθινή. Ο πιο σωστός τρόπος να το δηλώσεις αυτό, ο οποίος είναι εκείνος που χρησιμοποιούν τα Μαθήματα για να μιλήσουν για αυτό αργότερα, είναι ότι διορθώνει την λανθασμένη αντίληψη της έλλειψης. Αυτό κάνει το θαύμα.

“Εκτελούνται από αυτούς που προσωρινά έχουν περισσότερα για αυτούς που προσωρινά έχουν λιγότερα” σημαίνει ότι το θαύμα γίνεται από κάποιον που βρίσκεται στο σωστό μέρος του νου του, σε αντίθεση προς το πρόσωπο που προσωρινά έχει λιγότερα που είναι στον λάθος νου του. Αυτό σημαίνουν πραγματικά αυτές οι λέξεις. Η λέξη “προσωρινά” είναι σημαντική εδώ. Ένα κομμάτι στο κείμενο μιλάει για το πώς συμβαίνει η θεραπεία όταν ο θεραπευτής είναι χωρίς φόβο (T-27.V.2:7-14). Πάντως δεν

σημαίνει ότι ο θεραπευτής είναι πάντοτε χωρίς φόβο, μόνον την στιγμή που επιλέγει να θεραπεύσει αντί να επιτεθεί. Πηγαίνουμε μπρος-πίσω όλη την ώρα. Το φυλλάδιο της ψυχοθεραπείας λέει ότι ο θεραπευτής πρέπει να είναι ένα ή δυό βήματα μπροστά από τον ασθενή του (P-2.III.1:1). Καθώς γνωρίζει κάθε θεραπευτής, αυτό δεν ισχύει πάντοτε και σίγουρα δεν σημαίνει μιλία μπροστά. Άλλη μια φορά ,πάλι, το “θαύμα” εδώ χρησιμοποιείται με την έννοια ότι κάποιος κάνει κάτι: εκτελείται. Αυτή είναι η δημοφιλής χρήση της λέξης “θαύμα”.

Αξίωμα 9

Τα θαύματα είναι ένα είδος ανταλλαγής. Όπως όλες οι εκφράσεις της αγάπης, που είναι πάντα θαυμαστές με την αληθινή έννοια, η ανταλλαγή αντιστρέφει τους φυσικούς νόμους. Φέρνουν περισσότερη αγάπη και στον δότη και στον αποδέκτη.

Η κατανόηση του εγώ όσον αφορά το να δίνεις, είναι ότι όταν σου δίνω κάτι, εγώ δεν το έχω πια. Εάν σου δώσω κάτι, εσύ έχεις περισσότερο απ’ αυτό και εγώ λιγότερο. Το δόσιμο, για το εγώ, είναι πάντα ποσοτικό. Τώρα, αυτό ισχύει είτε μιλάμε για υλικά πράγματα, είτε για ψυχολογικά πράγματα ή σκέψεις. Μια από τις έννοιες-κλειδιά της προβολής είναι ότι αν σου δώσω την ενοχή μου εγώ θα απαλλαγώ απ’ αυτήν, και θα την έχεις εσύ. Πάντα πιστεύουμε ότι όταν δίνουμε μια σκέψη, τότε κάποιος άλλος την έχει και εμείς δεν την έχουμε.

Το θαύμα το διορθώνει αυτό και μας διδάσκει ότι αυτό που δίνουμε το λαμβάνουμε επίσης, αφού είμαστε όλοι ένα. Μια και στην πραγματικότητα δεν δίνω κάτι που είναι έξω, επειδή τίποτα δεν είναι έξω, όλα είναι στον νου μου. Το δόσιμο, τότε, είναι στην πραγματικότητα μια ενίσχυση. Εάν σου δώσω την ενοχή μου προβάλλοντάς την σε εσένα και επιτιθέμενος σε σένα, αυτό που κάνω στην πραγματικότητα είναι να ενισχύσω την δική μου ενοχή. Εάν σου δώσω αγάπη, τότε αυτό που κάνω είναι να ενισχύσω το γεγονός ότι υπάρχει μια Παρουσία Αγάπης μέσα μου, και ότι αυτή η Παρουσία, το Άγιο Πνεύμα, είναι Εκείνο που πραγματικά δίνει την αγάπη. Γι αυτό ό,τι δίνουμε αυτό στην πραγματικότητα λαμβάνουμε. Το να δίνεις και το να παίρνεις είναι το ίδιο. Αυτή είναι μια από τις αρχές κλειδιά που βρίσκονται στα Μαθήματα. Πολλά από τα μαθήματα του βιβλίου εργασιών την έχουν σαν την βασική τους ιδέα (π.χ τα Μαθήματα 108,126), και βέβαια, το κείμενο την συζητά ξανά και ξανά.

Στα θαύματα, τότε, επομένως γίνονται μια ανταλλαγή. Επιτρέπω στο Άγιο Πνεύμα να επεκτείνει την αγάπη Του μέσα από μένα, πράγμα το οποίο όχι μόνο ενισχύει αυτό που είσαι, σαν παιδί της αγάπης, αλλά ενισχύει επίσης και αυτό που εγώ είμαι, θεραπεύοντας και τους δυό.

Αυτή η ιδέα είναι μια αντιστροφή του τρόπου με τον οποίον σκέπτεται ο κόσμος, ή το εγώ, και αυτό εννοεί η δήλωση. Αντιστρέφει τους φυσικούς νόμους επειδή ο κόσμος διδάσκει, πάλι, ότι αυτό που δίνουμε μας αφήνει με λιγότερο απ' αυτό, έτσι ώστε όσο περισσότερα θαύματα επιλέγουμε, και όσο περισσότερα αφηνόμαστε να γίνουμε τα όργανα του θαύματος, τόσο περισσότερο λαμβάνουμε τα οφέλη του θαύματος. Όσο πιο πολύ αγαπάμε, θεραπεύουμε και συγχωρούμε, τόσο περισσότερα γινόμαστε αγαπημένοι, θεραπευμένοι και συγχωρημένοι. Η Προσευχή Του Αγίου Φραγκίσκου είναι μια πολύ όμορφη έκφραση αυτής της αρχής.

Αξίωμα 10

Η χρήση των Θαυμάτων σαν θεάματα για να ενισχυθεί η πίστη είναι μια παρανόηση του σκοπού τους.

Εδώ, επίσης, η λέξη “θαύμα” χρησιμοποιείται με την δημοφιλή έννοια των ανθρώπων που κάνουν θαύματα. Νομίζω ότι θα μπορούσαμε να το μεταφράσουμε αυτό με τους όρους του να κάνουμε πράγματα για άλλους ανθρώπους έτσι ώστε να φαινόμαστε καλοί, ή επίσης θα μπορούσε να γίνει κατανοητό ότι αναφέρεται σ' αυτούς τους ανθρώπους που έχουν αυτό που λέμε ψυχικές δυνάμεις με την έννοια της επίδειξης. Ότι δείχνουν στον κόσμο ότι είναι καλύτεροι από άλλους, ή ότι έχουν ένα δώρο που οι άλλοι δεν έχουν, ότι είναι αγιότεροι, σοφότεροι, καλύτεροι, κ.λ.π. Αυτό που συμβαίνει είναι, ότι, χρησιμοποιούμε τις ικανότητές μας ή τα δώρα μας για να υπηρετήσουμε τους σκοπούς του εγώ μάλλον, παρά του Αγίου Πνεύματος.

Ερ.: Στην περίπτωση μιας ορατής, φυσικής θεραπείας, μιας πράξης αγάπης μάλλον παρα μιας ακόμα έκφρασης του εγώ, δεν είναι η μορφή με την οποία εκφράζεται ή υλοποιείται ένα θαύμα ;

Απ.: Σωστά. Το θαύμα είναι η ένωση μέσα στον νου σου σου. Μπορείς να πεις ότι είναι το αποτέλεσμα του θαύματος, αλλά το θαύμα είναι μόνο κάτι που γίνεται στον νου, επειδή αυτό είναι το μόνο μέρος στο οποίο υπάρχει πρόβλημα. Το θαύμα είναι μια απόφαση να ενωθεις με το Άγιο Πνεύμα και επομένως να ενωθεις με αυτό το άλλο

πρόσωπο. Αυτό που συμβαίνει μετά απ' αυτό θα μπορούσες να πεις ότι είναι το αποτέλεσμα του θαύματος.

Αυτή είναι μια πολύ σημαντική διάκριση. Αλλιώς, υπάρχει κίνδυνος να επενδύσεις υπερβολικά στα εξωτερικά – τα φαινομενικά αποτελέσματα του θαύματος. Και τότε, όταν δεν συμβούν, αισθανόμαστε ότι κάτι πήγε λάθος, και ακόμα πιο σημαντικό, ότι εμείς έχουμε κάνει λάθος: είμαστε αποτυχημένοι. Αυτή είναι μια πραγματική παγίδα στην οποία μπορούν να πέσουν οι θεραπευτές του κόσμου. Αναπτύσσουν ιδιαίτερες σχέσεις με αυτούς που προσπαθούν να θεραπεύσουν. Εξαρτώνται απ' αυτούς για την δική τους αίσθηση αξίας. Γι' αυτό, για παράδειγμα, οι ψυχίατροι λέγεται ότι έχουν το υψηλότερο ποσοστό αυτοκτονιών από κάθε άλλη επαγγελματική ομάδα. Αν οι ασθενείς τους δεν βελτιώνονται, όπως αυτοί θα έκριναν την βελτίωση – και οι άνθρωποι έχουν έναν τρόπο να μην κάνουν αυτό που οι άλλοι θα ήθελαν να κάνουν – τότε έχουν αποτύχει. Μετά από λίγο, το βάρος αυτής της “αποτυχίας” γίνεται τόσο μεγάλο ώστε ο μόνος τρόπος να γλυτώσουν είναι η αυτοκτονία.

Αξίωμα 11

Η προσευχή είναι ένα μέσο για θαύματα. Είναι ένα μέσον επικοινωνίας του δημιουργήματος με τον Δημιουργό. Μέσα από την προσευχή λαμβάνεται η αγάπη, και μέσα από τα θαύματα εκφράζεται η αγάπη.

Αυτή η αρχή εισάγει την έννοια της προσευχής, μια λέξη που δεν χρησιμοποιείται συχνά στα Μαθήματα. Συνήθως, τα Μαθήματα χρησιμοποιούν την προσευχή σε σχέση με την ιδέα της ικεσίας, να προσευχηθείς για κάποιον ή για κάτι. Αυτός είναι συνήθως ο τρόπος που τα Μαθήματα χρησιμοποιούν την λέξη “προσευχή” και, όπως λέει αργότερα στο κείμενο, “η μόνη προσευχή που έχει νόημα είναι για συγχώρεση, γιατί αυτοί που έχουν συγχωρεθεί έχουν τα πάντα” (Τ-3.V.6:3). Την στιγμή που θα προσευχηθείς στον Θεό για κάτι να συμβεί στο επίπεδο του σώματος, είτε είναι το δικό σου σώμα είτε κάποιου άλλου, κάνεις το σώμα και τον κόσμο αληθινά, που σημαίνει ότι πέφτεις στην παγίδα του εγώ. Όπως είδαμε νωρίτερα, τότε βασικά λές στον Θεό τί θα έπρεπε να κάνει. Λες στον Θεό “ αυτό είναι το πρόβλημά μου,” ή “ Αυτό είναι που θέλω να γίνει, και τώρα περιμένω από Εσένα να το κάνεις”. Αυτό είναι άλλο ένα παράδειγμα της αλαζονείας του εγώ το οποίο σφετερίζεται την θέση του Θεού.

Έτσι, όταν λένε τα Μαθήματα “η μόνη προσευχή που έχει νόημα είναι για συγχώρεση”, εννοούν ότι το μόνο πράγμα για το οποίο πρέπει να προσευχηθούμε είναι

για την θεραπεία του νου μας από τον τρόπο σκέψης του εγώ στον τρόπο σκέψης του Αγίου Πνεύματος. Αυτό κάνει η μικρή μας προθυμία. Είναι ένας τρόπος να προσευχηθούμε στο Άγιο Πνεύμα να βοηθήσει να μοιραστούμε την δική Του αντίληψη για τον κόσμο αντί για την δική μας.

Το Άγιο Πνεύμα δεν χρειάζεται εμάς να Του πούμε πού πρέπει να επεκτείνει το θαύμα Του ή την Αγάπη Του στον κόσμο. Το μόνο που είναι απαραίτητο είναι να απομακρυνθούμε από τον δρόμο Του, πράγμα που κάνει η συγχώρεση, έτσι ώστε να μπορέσει να δουλέψει μέσα από εμάς και να μας χρησιμοποιήσει ως εργαλεία Του. Το φυλλάδιο “Το τραγούδι της Προσευχής” χρησιμοποιεί την αναλογία της προσευχής σαν μια σκάλα, και η υψηλότερη δόνηση σ’ αυτήν την σκάλα είναι αυτό που θα λέγαμε μυστική προσευχή, ή προσευχή σαν μια εμπειρία επικοινωνίας με τον Θεό. Όλες οι προηγούμενες δονήσεις είναι τα βήματα προς αυτήν την εμπειρία. Αρχίζει με την ιδέα της προσευχής για πράγματα ή της προσευχής για άλλους ανθρώπους, και προχωράει μέσα απ’ αυτά, αναγνωρίζοντας ότι δεν προσευχόμαστε για τους άλλους. Στην πραγματικότητα προσευχόμαστε για μας. Αλλά, σχεδόν πάντοτε, όταν τα Μαθήματα χρησιμοποιούν την λέξη “προσευχή”, την χρησιμοποιούν με τον ίδιο τρόπο που την χρησιμοποιούν οι παραδοσιακές θρησκείες – σαν προσευχή για πράγματα- και, προφανώς, έχουν έναν διαφορετικό τρόπο να την βλέπουν.

Εδώ, πάντως, όταν μιλάει για προσευχή, αντανακλά αυτήν την υψηλότερη δόνηση της σκάλας, που θα ήταν μια εμπειρία ένωσης με τον Θεό μέσα από το Άγιο Πνεύμα. Με αυτήν την έννοια, τότε, η προσευχή γίνεται το μέσον για θαύματα. Ευθυγραμμίζει την δική μας θέληση με την θέληση του Ιησού ή του Αγίου Πνεύματος που επιτρέπει το θαύμα να πραγματοποιηθεί μέσα από εμάς.

Βασικά, μόνο σ’ αυτό το πρώτο κεφάλαιο μιλάνε τα Μαθήματα για αποκάλυψη, που εκφράζεται εδώ όταν μιλάει για την προσευχή σαν “ένα μέσο επικοινωνίας ανάμεσα στο δημιουργήμα και τον Δημιουργό.” Τα Μαθήματα κάνουν διάκριση ανάμεσα στην αποκάλυψη και το θαύμα- ότι η αποκάλυψη είναι μια προσωρινή εμπειρία ένωσης με τον Θεό, πράγμα που δεν είναι ο στόχος των Μαθημάτων. Γι’ αυτό και δεν το συζητά μετά. Η αποκάλυψη είναι σε αντίθεση με το θαύμα, που είναι η εμπειρία της ένωσης με το Άγιο Πνεύμα και επομένως της ένωσης με όλους τους άλλους. “ Η αποκάλυψη σε ενώνει κατευθείαν με τον Θεό. Τα θαύματα σε ενώνουν με τους αδελφούς σου” (Τ-1.ΙΙ.1:5-6) . Αν κάποιος έχει μια εμπειρία αποκάλυψης, είναι εντάξει και καλό, αλλά δεν είναι αυτό η αιχμή, ο στόχος των Μαθημάτων.

“Μέσα από την προσευχή λαμβάνεται η αγάπη, και μέσα από τα θαύματα εκφράζεται η αγάπη”. Αυτό που συζητάται εδώ, είναι η εμπειρία του να αισθάνεσαι την αγάπη του Θεού και μετά να αφήνεις το Άγιο Πνεύμα να παίρνει αυτήν την αγάπη και να την

επεκτείνει μέσα από εσένα. Για να το επιτύχουμε αυτό, επομένως, πρέπει να εξαγνισθούμε, να καθαριστούμε από ο,τιδήποτε θα εμποδίσει το Άγιο Πνεύμα να μας χρησιμοποιήσει σαν κανάλι της Αγάπης Του.

Ερ. : Τί συμβαίνει με τις προσευχές στο τέλος του βιβλίου εργασιών που απευθύνονται όλες στον Θεό τον Πατέρα;

Απ.: Αυτό είναι ένα άλλο παράδειγμα της ασυνέπειας του κειμένου στο επίπεδο της γλώσσας ή της έκφρασης. Κάπου αλλού, όπως ξέρουμε, τα Μαθήματα κάνουν σαφές ότι ο Θεός ούτε καν ξέρει αυτόν τον κόσμο, το όνειρο του κοιμώμενου Υιού που είναι έξω από τον Νου Του (π.χ. T-4.II.8; T-18.VIII.4,6). Έτσι, δεν θα είχε και πολύ νόημα, σ' αυτό το επίπεδο, να προσεύχεσαι σ' Αυτόν. Αλλά τα Μαθήματα δεν εμμένουν αυστηρά σε μια μορφή έκφρασης. Εδώ, στην πραγματικότητα χρησιμοποιεί το "Θεός" σαν μια μεταφορά για το Άγιο Πνεύμα, που είναι η Φωνή Του. Θα βρείτε το ίδιο πράγμα στο τέλος στο "Το τραγούδι της Προσευχής", όπου το πρώτο πρόσωπο είναι ο Ίδιος ο Θεός. Έτσι, στην πραγματικότητα, τα Μαθήματα αφήνουν μια επιλογή στον μελετητή όσον αφορά την μορφή, να ζητήσει βοήθεια από Τον Θεό, το Άγιο Πνεύμα, τον Χριστό, τον Ιησού ή από οποιονδήποτε με τον οποίο αισθάνεται πιο άνετα- δεν έχει σημασία.

Αξίωμα 12

Τα θαύματα είναι σκέψεις. Τα θαύματα μπορούν να αντιπροσωπεύουν το κατώτερο ή σωματικό επίπεδο εμπειρίας ή το ανώτερο ή πνευματικό επίπεδο εμπειρίας. Οι μεν κατασκευάζουν τον φυσικό κόσμο, οι δε δημιουργούν τον πνευματικό.

Αυτή είναι ένα πολύ σημαντικό αξίωμα. Λέει "τα θαύματα είναι σκέψεις", έτσι το θαύμα είναι μια αλλαγή από την σκέψη του εγώ στην σκέψη του Αγίου Πνεύματος. Τα θαύματα είναι σκέψεις διότι όλα είναι σκέψεις. Τίποτα δεν υπάρχει έξω από τον νου μας. Το θαύμα είναι η σκέψη που καταλύει την σκέψη διαχωρισμού του εγώ.

Αυτό το αξίωμα είναι ένα άλλο παράδειγμα αυτού στο οποίο νωρίτερα αναφέρθηκα σαν Επίπεδο 1. Τα Μαθήματα μπορούν να γίνουν κατανοητά σε δύο διαφορετικά επίπεδα: Επίπεδο 1 και Επίπεδο 2. Το Επίπεδο 1 είναι η βασική μεταφυσική βάση του συστήματος σκέψης των Μαθημάτων. Το κάθε τι είτε είναι αληθινό είτε λανθασμένο. Το κάθε τι είτε είναι του Θεού είτε του εγώ, και δεν υπάρχει κάτι ανάμεσα , κανένας

συμβιβασμός. Το Επίπεδο 2 είναι εκείνο το μέρος του συστήματος των Μαθημάτων που ασχολείται με αυτόν τον φυσικό κόσμο, όπου η διάκριση γίνεται ανάμεσα στον τρόπο που βλέπει το εγώ και στον τρόπο που βλέπει το Άγιο Πνεύμα.

Αυτό για το οποίο μιλάει σ' αυτό το αξίωμα είναι το Επίπεδο 1, ότι υπάρχουν δύο είδη σκέψεων: οι σκέψεις του εγώ, και που βασικά αυτές οι σκέψεις κατασκεύασαν αυτόν τον κόσμο, και οι σκέψεις του Αγίου Πνεύματος. Είναι η πρώτη φορά σ' αυτό το υλικό που βρίσκεις την διάκριση ανάμεσα στις λέξεις “κατασκευάζω” και “δημιουργώ”. Το Πνεύμα δημιουργεί και το εγώ κατασκευάζει. Αργότερα στο κείμενο, αυτό εξηγείται με περισσότερη λεπτομέρεια (Τ-3.V.2-3). Όταν χρησιμοποιείται η λέξη “δημιουργώ”, γίνεται για να δηλώσει κάποια δραστηριότητα του Πνεύματος, και δεν έχει καμιά απολύτως σχέση, καμιά αντιστοιχία σε ο,τιδήποτε υπάρχει ή γίνεται σ' αυτόν τον κόσμο. Σ' αυτό το Επίπεδο, που είναι το Επίπεδο 1, οι σκέψεις μας μπορεί να είναι είτε του Πνεύματος, που σημαίνει ότι δημιουργούν, είτε του εγώ, που σημαίνει ότι κατασκευάζουν.

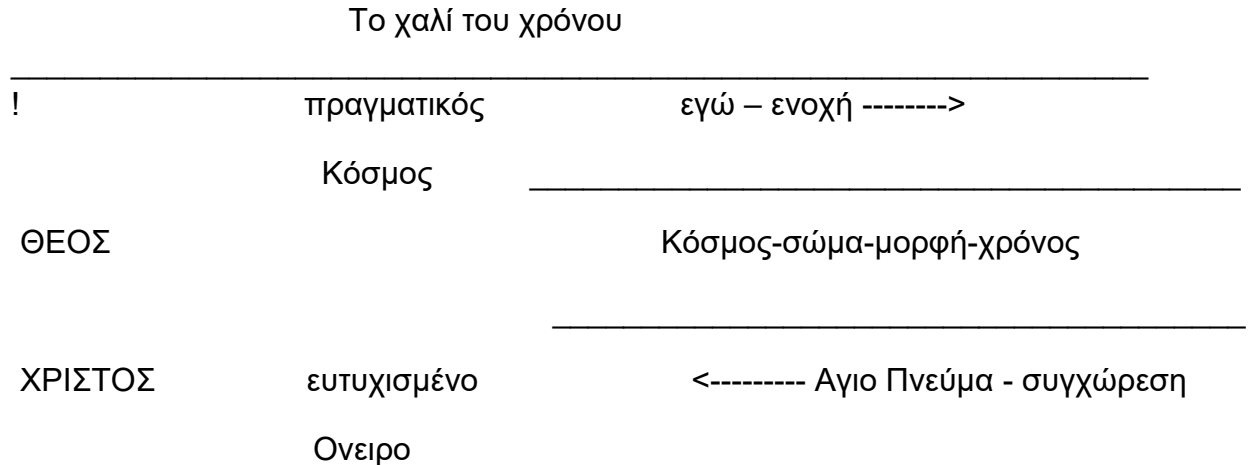
Υπάρχουν δύο είδη κατασκευής, αυτό που αποκαλώ Επίπεδο 2, το οποίο στην πραγματικότητα δεν το συζητάμε εδώ. Η μια είναι η κατασκευή του λάθους νου του εγώ, η οποία όχι μόνο κατασκεύασε τον κόσμο, αλλά έπειτα κατασκεύασε (επινόησε) ένα σύστημα σκέψης και έναν τρόπο να βρίσκεσαι σ' αυτόν τον κόσμο ο οποίος ενισχύει τον διαχωρισμό. Ή θα μπορούσαμε να έχουμε σκέψεις του ορθού μέρους του χωρισμένου νου μας που έρχονται από το Άγιο Πνεύμα, οι οποίες ακυρώνουν τον διαχωρισμό του εγώ. Βασικά, αυτό που λέμε εδώ είναι ότι υπάρχουν δύο τρόποι να είσαι σε αυτόν τον κόσμο: ο ένας είναι του εγώ και ο άλλος του Αγίου Πνεύματος. Και οι δύο τρόποι είναι ψευδαισθητικοί, επειδή λειτουργούν μέσα σ' αυτό το περιβάλλον. Η βασική ιδέα ότι “τα θαύματα είναι σκέψεις”, είναι οι διορθωτικές σκέψεις που αντικαθιστούν τις σκέψεις του εγώ. Μπορούμε επίσης να πούμε ότι τα θαύματα αντανakλούν την αρχή της δημιουργίας ή της επέκτασης του Αγίου Πνεύματος στον Ουρανό. Ωστόσο, και αυτά τα ίδια είναι ψευδαισθήσεις διότι έρχονται μέσα στον κόσμο των ψευδαισθήσεων και, έτσι, διορθώνουν αυτό που ποτέ δεν υπήρξε.

Αξίωμα 13

Τα Θαύματα είναι συγχρόνως αρχή και τέλος, και γι αυτό τροποποιούν την χρονολογική σειρά. Είναι πάντα επιβεβαιώσεις αναγέννησης, που φαίνεται να πηγαίνουν προς τα πίσω αλλά στην πραγματικότητα πηγαίνουν μπροστά. Ακυρώνουν το παρελθόν στο παρόν, και έτσι απελευθερώνουν το μέλλον.

Ο καλύτερος τρόπος να το καταλάβεις αυτό είναι βάσει αυτού του σχεδιαγράμματος στον πίνακα.

Μπορούμε να σκεφτούμε αυτό το μονοπάτι σαν ένα χαλί που αντανakλά το χρονικό διάστημα της εμπειρίας μας σ' αυτόν τον κόσμο. Αυτό που κάνει το θαύμα είναι ότι παίρνει ορισμένες πλευρές αυτής της εμπειρίας, οι οποίες όλες επιβεβαιώνουν την πίστη στον διαχωρισμό ή την ενοχή μας (απο εδώ προέρχεται το ξεκίνημα και το τελείωμα) , και με μια έννοια, τις απομονώνει σαν προβληματικές περιοχές με τις οποίες πρέπει να ασχοληθούμε.

Ας πούμε ότι έχουμε μια συγκεκριμένη δυσκολία σε μια σχέση. Το θαύμα θα μας έκανε να εστιάσουμε σε αυτήν την σχέση και να την συγχωρήσουμε. Με αυτήν την έννοια, το θαύμα θα είναι ένα ξεκίνημα και ένα τέλος επειδή οριοθετεί το πρόβλημα. Όταν θεραπεύσουμε το πρόβλημα, που σημαίνει ότι συγχωρούμε το πρόσωπο με το οποίο έχουμε την μεγαλύτερη δυσκολία, ή όταν ειλικρινά απελευθερώνουμε μια κατάσταση που έχει φέρει τρομακτικά αισθήματα διαχωρισμού, αγωνίας, ενοχής, θυμού κ.λ.π, αυτό που συμβαίνει τότε είναι ότι αυτό όλο το διάστημα του χρόνου έχει συρρικνωθεί. Αυτό εννοεί όταν λέει ότι τα Θαύματα «μεταβάλλουν την χρονολογική σειρά».

Τα Μαθήματα διδάσκουν ότι όταν άρχισε ο διαχωρισμός, σ' αυτήν την μια στιγμή, όλος ο χρόνος, όλος ο κόσμος της εξέλιξης συνέβη συγχρόνως. (Τ-26.V.3). Σ' αυτή την μια στιγμή που πιστέψαμε ότι είχαμε διαχωριστεί από τον Θεό, ήταν σαν να ξεδιπλώθηκε ένα τεράστιο χαλί. Αυτό είναι το χαλί που θα αποτελέσει ολόκληρο τον κόσμο της εξέλιξης -παρελθόν, παρόν και μέλλον.

Τα Μαθηματα Θαυματων, διδάσκουν επίσης ότι την στιγμή ακριβώς που φάνηκε να συμβαίνει ο διαχωρισμός, ο Θεός δημιούργησε το Άγιο Πνεύμα, το οποίο διόρθωσε αμέσως αυτήν ακριβώς την πεποίθηση που δημιούργησε αυτό το χαλί. Είναι σαν ο διαχωρισμός να συνέβη σε μια στιγμή, και σ' αυτήν την ίδια στιγμή να διορθώθηκε. Το πρόβλημα είναι, όμως, ότι εμείς ακόμα πιστεύουμε ότι αυτός ο κόσμος του χρόνου και του χώρου στον οποίον ζούμε, που στην πραγματικότητα είναι ένα όνειρο, είναι η πραγματικότητα. Γι' αυτό τα Μαθήματα μιλούν για το Άγιο Πνεύμα σαν μια Φωνή. Είναι η Φωνή Του Θεού η Οποία επεκτείνεται μέσα στο όνειρο ούτως ώστε να μπορέσει να μας ξυπνήσει από το όνειρο, και όλος ο κόσμος της εξέλιξης είναι όλος, μέρος αυτού του ονείρου.

Ένας από τους τρόπους που το εγώ μας ρίζωσε σ' αυτό το όνειρο, στο να το πιστεύουμε σαν να είναι η πραγματικότητα, είναι ότι έφτιαξε την έννοια του χρόνου σαν γραμμική – παρελθόν, παρόν, μέλλον. Αυτό είναι το εμπόδιο κλειδί στο να κατανοήσουμε το πώς τα Θαύματα βλέπουν τον χρόνο και το πώς λειτουργεί το θαύμα. Ο νους μας είναι τόσο δομημένος στην πεποίθηση ότι ο χρόνος είναι γραμμικός ώστε μας είναι αδύνατον να αναγνωρίσουμε ότι στην πραγματικότητα ο χρόνος είναι ολογραφικός, το οποίο είναι ένα μοντέλο που μας έδωσε η κβαντική φυσική. Η ολογραφία διδάσκει ότι μέσα σε κάθε κομμάτι περιέχεται το όλο, που σημαίνει ότι μέσα σε κάθε δικό μας νου, εις πείσμα του τί πιστεύουμε συνειδητά, υπάρχει ολόκληρη η ιστορία του εγώ, που είναι όχι μόνον η ιστορία αυτού του πλανήτη, αλλά όλου του υλικού κόσμου. Αυτό που κάνει αυτήν την έννοια τόσο δύσκολη να την συλλάβει ο νους, είναι ότι ο νους (και ως εκ τούτου ο εγκέφαλος) έχει περιοριστεί τόσο πολύ από την κατασκευή του χρόνου που εμείς φτιάξαμε, και ο οποίος είναι μια γραμμική θέαση - παρελθόν, παρόν και μέλλον.

Αυτό που πραγματικά συμβαίνει είναι ότι σε κάθε δεδομένη στιγμή επιλέγουμε να βιώσουμε ένα συγκεκριμένο μέρος του ολογράμματος. Βουτάμε στον νου μας και επιλέγουμε να περπατήσουμε ή να βιώσουμε ένα μέρος αυτού του ονείρου. Αυτό εννοούν τα Θαύματα όταν λένε ότι βιώνουμε ένα σενάριο που είναι ήδη γραμμένο. (W-PI.158.3-4). Αυτό είναι το σενάριο. Το Άγιο Πνεύμα δεν γράφει το σενάριο. Το Άγιο Πνεύμα δεν προκαλεί τα πράγματα που μας συμβαίνουν στον κόσμο. Αυτό που κάνει το Άγιο Πνεύμα είναι να ενώνεται μαζί μας στο σενάριο και να μας διδάσκει ότι υπάρχει ένας άλλος τρόπος να το κοιτάζουμε. Υπάρχει ένα κομμάτι στο βιβλίο Ασκήσεων όπου

μιλά για το Άγιο Πνεύμα σαν Εκείνον “ο Οποίος έγραψε το σενάριο της σωτηρίας στο Όνομα του Δημιουργού Του” (W-pl.169.9: 3).

Το σενάριο της σωτηρίας είναι το σενάριο του εγώ ανεστραμμένο. Όπου το σενάριο του εγώ είχε σαν σκοπό του να ενισχύσει την πίστη στον διαχωρισμό, το Άγιο Πνεύμα χρησιμοποιεί αυτό το σενάριο, που σημαίνει όλες τις σχέσεις και τις καταστάσεις στην εμπειρία μας, έτσι ώστε να μάθουμε ότι δεν είμαστε διαχωρισμένοι. Χρησιμοποιεί τον κόσμο σαν μια αίθουσα διδασκαλίας, το εγώ χρησιμοποιεί τον κόσμο σαν φυλακή. Είναι ο ίδιος κόσμος , αλλά ο τρόπος που τον κοιτάζει το εγώ μας ριζώνει ακόμα περισσότερο σ' αυτόν. Ο τρόπος που τον κοιτάζει το Άγιο Πνεύμα μας απελευθερώνει από αυτόν.

Αυτό που μας κρατάει σ' αυτό το χαλί είναι η ενοχή, που σημαίνει ότι ο τρόπος με τον οποίο θα αφυπνισθούμε από αυτό το όνειρο , ή θα κατεβούμε από το χαλί, είναι να ελευθερωθούμε από την ενοχή. Αυτό κάνει η συγχώρεση. Ο μόνος ισχυρισμός που κανουν τα Μαθήματα για τον εαυτό τους είναι ότι θα εξοικονομήσουν χρόνο. Αυτό το λέει επανηλλειμένα. Για παράδειγμα, μας λέει ο Ιησούς ότι αν κάνουμε ότι μας λέει, θα μας γλυτώσει χρόνο (T-18.VII.4-6), και πολλές φορές λέει θα μπορούσαμε να γλυτώσουμε χίλια χρόνια (T-1.II.6: 7).

Τα Μαθήματα Θαυμάτων δεν μιλούν συγκεκριμένα για το θέμα της μετενσάρκωσης ή για περασμένες ζωές, παρά μόνο σε ένα σημείο και εκεί δεν παίρνει θέση (M-24.3:1). Σίγουρα υπονοεί σε πολλά σημεία ότι δεν είναι η πρώτη φορά που έχουμε έρθει. Όταν λέει ότι θα μπορούσαμε να γλυτώσουμε χίλια χρόνια, στην πραγματικότητα λέει ότι θα μπορούσαμε να γλυτώσουμε πολλές, πολλές ζωές. Αυτό τότε σημαίνει ότι αν έχουμε ένα τεράστιο πρόβλημα ενοχής που το έχουμε εκφράσει σε έναν συγκεκριμένο τομέα των σχέσεών μας, υπάρχει κάτι που κάνουμε συνεχώς που ενισχύει το μίσος μας για τον εαυτό μας και την πίστη μας στον διαχωρισμό. Στο συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, μπορεί να χρειαστούμε δέκα ζωές να το δουλέψουμε, να ερχόμαστε ξανά και ξανά μέχρι να το ξεπεράσουμε. Εάν, πάντως, επιλέξουμε να επεξεργαστούμε αυτό το δύσκολο πρόβλημα, που συνήθως σημαίνει μια σχέση ή κατάσταση που ο κόσμος θα έκρινε σαν πολύ βαριά, με πολύ πόνο, αγωνία και ταλαιπωρία, και αν μπορούσαμε να το κοιτάξουμε διαφορετικά, που βασικά σημαίνει να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν είμαστε θύματα του άλλου προσώπου ή θύματα του εαυτού μας, τότε κατά την διάρκεια μιας ζωής θα μπορούσαμε να πάρουμε απλά αυτό το πρόβλημα και να το σβήσουμε. Αυτό εννοούν τα Θαύματα όταν λένε ότι θα μπορούσαμε να γλυτώσουμε χρόνο ή να γλυτώσουμε χίλια χρόνια. Αυτό εννοεί όταν λέει για το θαύμα ότι καταργεί τον χρόνο ή ότι αλλάζει την “χρονική σειρά”. Δεν καταργεί όλο το χρονικό διάστημα, αυτό δεν το κάνει. Αυτό που κάνει είναι να ελατώσει τον χρόνο που θα χρειαζόμαστε να ξεπεράσουμε το τεράστιο πρόβλημα της ενοχής που έχουμε.

Βέβαια, δεν είναι απαραίτητο να καταλάβετε ούτε καν να συμφωνήσετε με αυτήν την τελείως μεταφυσική άποψη για τον χρόνο. Αυτό που είναι απαραίτητο να συνειδητοποιήσετε είναι, όταν βρεθείτε σε μια πολύ δύσκολη και οδυνηρή κατάσταση, ότι υπάρχει ένας σκοπός για τον οποίον βρεθήκατε σε αυτήν την κατάσταση. Ο σκοπός είναι ότι θα μπορούσατε να μάθετε να μην δείτε τον εαυτό σας σαν θύμα, και στον βαθμό που θα το μάθετε αυτό, σ' αυτόν τον βαθμό θα θεραπεύσετε όλη την ενοχή μέσα σας. Αυτό είναι που σας εξοικονομεί χρόνο.

Ερ.: Το καταλαβαίνω αυτό που λες, αλλά είναι δύσκολο να το δει κανείς αυτό με τους όρους του συλλογικού εγώ, στο οποίο υπάρχουν πολλά μέρη. Κάποια μέρη αυτού του εγώ βρίσκονται στον δρόμο της επιστροφής τους, στο να τυλίξουν το χαλί, και κάποια άλλα στο να το ξετυλίξουν ακόμα περισσότερο. Είναι σαν ένα βήμα εμπρός και δύο πίσω. Πώς αυτό το χαλί θα τυλιχτεί οριστικά;

Απ.: Τα Μαθήματα λένε ότι “το αποτέλεσμα είναι τόσο σίγουρο όσο και ο Θεός” (Τ-2.III.3 :10; Τ-4.II.5: 8). Νομίζω ότι μέσα στην ψευδαίσθηση θα μπορούσε να πάρει πολύ, πολύ χρόνο. Όπως διδάσκουν τα μαθήματα, υπάρχει τεράστιος φόβος σ' αυτόν τον κόσμο.

Ερ.: Διαιωνίζεται.

Απ.: Έτσι φαίνεται. Όταν άρχισε η Έλεν να λαμβάνει αυτό το υλικό από τον Ιησού, της έδωσε μια σύντομη εξήγηση του τί συμβαίνει. Περιέγραψε την τρομερή κατάσταση στην οποίαν φαινόταν να βρίσκεται ο κόσμος, και είπε ότι υπήρχε μια ουράνια επιτάχυνση. Είπε ότι ζητήθηκε από πολλούς να επιστρέψουν σ' αυτόν τον κόσμο για να δανείσουν τα ταλέντα τους για χάρη αυτού του σχεδίου σαν ένας τρόπος να βοηθήσουν άλλους να αλλάξουν τον νου τους πιο γρήγορα. Τα Μαθήματα Θαυμάτων θα μπορούσε να είναι ένα από τα μέρη αυτού του σχεδίου. Η Έλεν και ο Μπιλ έπαιξαν τον ρόλο τους στο να τα φέρουν στον κόσμο για να βοηθήσουν τους ανθρώπους να αλλάξουν τον νου τους πιο γρήγορα. Επίσης, τα Μαθήματα ταιριάζουν τέλεια με την εποχή στην οποίαν ζούμε, μια εποχή στην οποίαν ακόμα επικρατεί ένας Χριστιανισμός που δεν είναι πολύ Χριστιανικός, παρά τις ριζικές αλλαγές των τελευταίων είκοσι χρόνων, και μια εποχή ψυχολογίας. Πάνω απ' όλα, είναι μια εποχή μέσα στην οποίαν απομακρυνθήκαμε από την σοφή άποψη ότι η σωτηρία δεν βρίσκεται στην επίθεση, και πολύ περισσότερο παράλογη με την έννοια της πίστης ότι ξεχωριστά συμφέροντα - τόσο προσωπικά όσο και διεθνή - είναι ο δρόμος να βγούμε από την κόλαση. Ακόμα περισσότερο, ζούμε σε μια εποχή όπου αμφισβητούνται σοβαρά οι αξίες των αυθεντιών μας - στην πολιτική στην θρησκεία, στην επιστήμη, στην κοινωνία κ.λ.π. - και έτσι θα μπορούσαμε να είμαστε σχετικά ανοιχτοί σε νέες ιδέες. Εξαιτίας αυτού, πολλοί θα μπορούσαν να δούνε τα Μαθήματα Θαυμάτων σαν μέρος του New Age, παρόλο που το μήνυμά τους ξεπερνά

κατά πολύ την ιδέα του New Age και είναι περισσότερο μέρος των μεγάλων αρχαίων παραδόσεων της πνευματικότητας.

Ερ.: Αλλά αφού δεν υπάρχει χρόνος, γιατί ήταν απαραίτητο να επιταχυνθούν τα πράγματα ;

Απ.: Πράγματι. Εν πάσει περιπτώσει, φαντάσου ότι το παιδί σου βλέπει έναν εφιάλτη. Ξέρεις ότι είναι εφιάλτης, αλλά μέσα στον εφιάλτη το παιδί σου υποφέρει. Έτσι, σαν γονιός θα ήθελες να μειώσεις τον πόνο του, παρόλο που ξέρεις ότι δεν είναι πραγματικός. Βασικά αυτός είναι ο τρόπος που το Άγιο Πνεύμα ή ο Ιησούς θα το βλέπανε. Δεν είναι ότι ο πόνος μας είναι πραγματικός, αλλά το ότι πιστεύουμε ότι είναι πραγματικός, και έτσι αυτός είναι ένας τρόπος να μας βοηθήσουν να ξεφύγουμε από τον πόνο μας.

Ερ.: Μπορείς να πεις κάτι για το από πού προέρχεται η ενοχή ;

Απ.: Η βασική πηγή της ενοχής είναι η πίστη μας ότι επιτεθήκαμε στον Θεό και διαχωριστήκαμε από Αυτόν. Αυτό εννοούν Τα Μαθήματα με την λέξη αμαρτία, και βέβαια είναι η ίδια ιδέα με το προπατορικό αμάρτημα. Από την πίστη ότι επιτεθήκαμε στον Θεό και χωριστήκαμε από Αυτόν, θα αισθανθούμε ενοχή, και η ενοχή είναι μια ψυχολογική εμπειρία που μας λέει ότι έχουμε αμαρτήσει. Προέρχεται από τον φόβο για αυτό που θα κάνει ο Θεός σε αντίποινα. Επιτεθήκαμε στον Θεό. Τώρα θα μας τιμωρήσει. Αυτό είναι ο βασικός πυρήνας του εγώ. Από αυτό πηγάζει όλη η ενοχή μας , από την πίστη ότι θυματοποιήσαμε τον Θεό, την οποία μετά προβάλουμε σε όλες τις άλλες καταστάσεις στην ζωή μας, πιστεύοντας ότι θυματοποιούμε άλλους ανθρώπους. Πολύ γρήγορα αυτό αντιστρέφεται και πιστεύουμε ότι οι άνθρωποι μας θυματοποιούν.

Ερ.: Δεν μας λένε τα Μαθήματα ότι αν συγχωρήσεις ένα πρόσωπο, τότε τους έχεις συγχωρήσει όλους;

Απ.: Ναι. Από την στιγμή που όλες οι δυσκολίες πηγάζουν από την ενοχή μας, εάν πραγματικά συγχωρήσουμε ένα πρόσωπο ολοκληρωτικά, σαν αποτέλεσμα έχουμε συγχωρήσει όλους τους ανθρώπους, γιατί βασικά όλα είναι το ίδιο πρόβλημα.

Ερ.: Είναι σαν να κτυπάς την κεντρική κορίνα στο μπουουλινγκ. Τότε πέφτουν όλες οι άλλες.

Απ.: Σωστά. Αυτή είναι μια καλή αναλογία. Υπάρχει ένα όμορφο μάθημα στο βιβλίο Ασκήσεων που λέει “θα μείνω ακίνητος για μια στιγμή και θα πάω στο σπίτι” (W-p1.182) , το οποίο φαίνεται να προτείνει ότι θα μπορούσες να κάνεις κάτι τέτοιο (κτύπημα των δακτύλων) , και να τελειώσεις με όλα. Το πρόβλημα είναι ότι ο φόβος που είναι παγιδευμένος σ'αυτό το σύστημα είναι τεράστιος. Η βασική πηγή αυτού του φόβου είναι

ο φόβος της αγάπης ή ο φόβος του Θεού. Το εγώ διδάσκει ότι αν παραιτηθούμε από αυτόν τον φόβο, ο Θεός θα μας καταστρέψει. Αυτό δεν μας αφήνει να μείνουμε για μια στιγμή ακίνητοι και να πάμε σπίτι. Θεωρητικά θα μπορούσαμε να το κάνουμε, γιατί είναι όλα το ίδιο, είναι όλα ένα πρόβλημα. Αλλά επειδή ο φόβος μας είναι τόσο μεγάλος, αυτό που κάνουμε είναι να τον κομματιάζουμε, έτσι τα Μαθήματα μας οδηγούν μέσα από τα συντρίμια λίγο πιο γρήγορα.

Ερ.: Και ο φόβος είναι συνεχώς ασυνείδητος ;

Απ.: Είναι ασυνείδητος γιατί η καταπίεση είναι ο μόνος τρόπος να μπορέσουμε να αντέξουμε έναν τόσο τεράστιο φόβο.

Ερ.: Έχω την αίσθηση κάθε τόσο ότι αυτό δεν είναι τόσο σοβαρό όσο φαίνεται. Κάτι μέσα μου μου λέει “Μην το παίρνεις τόσο σοβαρά !”

Απ.: Αυτό είναι απόλυτα σωστό. Υπάρχει μια γραμμή στα Μαθήματα που μιλάει για τον διαχωρισμό σαν την στιγμή όταν “ο Υιός του Θεού δεν θυμήθηκε να γελάσει” (T-27.VIII.6:2). Αλλά αυτό ακριβώς είναι το πρόβλημα. Ο διαχωρισμός ήταν η στιγμή όταν ο Υιός του Θεού δεν θυμήθηκε να γελάσει. Το όλο πρόβλημα ήταν ότι όταν διαχωριστήκαμε από τον Θεό το πήραμε στα σοβαρά. Εάν είχαμε απλά χασκογελάσει και συνειδητοποιούσαμε πόσο ανόητο ήταν να προσπαθήσουμε να δημιουργήσουμε όπως ο Θεός, υπαρπάζοντας τον ρόλο του ως Δημιουργού, τίποτα από όλα αυτά δεν θα είχε συμβεί. Αυτό που κάνουμε είναι να δημιουργούμε προβλήματα, και μετά να τα παίρνουμε πολύ στα σοβαρά. Έπειτα ξοδεύουμε όλη μας την υπόλοιπη ζωή προσπαθώντας να λύσουμε το πρόβλημα που δεν υπάρχει. Είναι σαν τον Μάγο του Οζ, δεν είναι τίποτα άλλο από ένας ανθρωπάκος πίσω από ένα τεράστιο μεγενθυντικό σύστημα. Αυτό είναι το εγώ. Σε άλλα σημεία, τα Μαθήματα μιλούν για το πώς το εγώ φαίνεται να είναι ένα λιοντάρι που βρυχάται, αλλά στην πραγματικότητα είναι ένα φοβισμένο ποντίκι που βρυχάται στην οικουμένη (T-21.VII.3:11, T-22.V.4:3). Εάν θα μπορούσαμε να μάθουμε να μην παίρνουμε τα εγώ μας τόσο σοβαρά, θα είμαστε πολύ καλύτερα. Αυτό που πρέπει να προσέχεις, πάντως, είναι να μην αρνείσαι ένα πρόβλημα που έχεις κάνει πραγματικό. Αυτό είναι το κόλπο, επειδή τυφλωνόμαστε πολύ εύκολα στο να πιστέψουμε ότι έχουμε ξεπεράσει ένα πρόβλημα, ενώ το μόνο που έχουμε κάνει είναι να το καλύψουμε.

Ερ.: Πώς θα το ξέρουμε ;

Απ.: Εάν το κάνεις σωστά, θα έχει σαν αποτέλεσμα να αισθάνεσαι καλύτερα, πιο ήρεμος. Νωρίτερα, μιλήσαμε για την ιδέα ότι “Τα θαύματα είναι και ξεκινήματα και τελειώματα, έτσι ώστε αλλάζουν την χρονική σειρά.” Αυτό μπορεί να γίνει κατανοητό με την έννοια ότι είναι σαν να απομονώνουν προβλήματα και να λένε, “Εδώ πρέπει να

επικεντρωθείς”, και το να το ξεπεράσεις αυτό αλλάζει την χρονολογική σειρά. Αυτό που πραγματικά κάνεις, μια και όλα τα προβλήματα ξεκινούν από το παρελθόν, είναι να πεις ότι το πρόβλημα δεν είναι στο παρελθόν. Είναι ακριβώς τώρα στο παρόν, ακριβώς εδώ την στιγμή που επιλέγω, και μπορώ τώρα να επιλέξω διαφορετικά. Τότε μετατρέπονται σε “επιβεβαιώσεις αναγέννησης, που φαίνονται να πηγαίνουν πίσω, αλλά στην πραγματικότητα πάνε μπροστά.” Αυτό εννοούν τα Μαθήματα με το “να ξαναγεννηθείς”, την φράση που χρησιμοποιούν αργότερα στο (π.χ , T-13.VI.3:5). Αυτό δεν σημαίνει να ξαναγεννηθείς με τον τρόπο που οι συντηρητικοί Χριστιανοί το εννοούν. Σημαίνει να ξαναγεννηθείς με την έννοια του να επιλέξεις να ζεις ακολουθώντας το Άγιο Πνεύμα αντί για το εγώ. Ακολουθώντας το εγώ οδηγεί στον θάνατο, ακολουθώντας το Άγιο Πνεύμα μας οδηγεί πίσω στην αιώνια ζωή.

Το θαύμα, πραγματικά, είναι η επιβεβαίωση αυτής της αιώνιας ζωής, η οποία τότε ξαναγεννιέται με την έννοια του ότι σκεφτόμαστε διαφορετικά. Φαίνεται να πηγαίνει πίσω επειδή θεραπεύει το παρελθόν. Αν είμαι θυμωμένος μαζί σου αυτήν την στιγμή, είναι επειδή δεν ζω μαζί σου αυτήν ακριβώς την στιγμή. Φέρνω κάτι από το παρελθόν. Η ενότητα αργότερα στο κείμενο που έχει τίτλο “Σκιές από το παρελθόν” (T-17.III) εξηγεί το πώς βλέπουμε πάντοτε τους ανθρώπους σε σχέση με το παρελθόν, είτε σε σχέση με πράγματα που πιστεύουμε ότι έκαναν σε μας ή σε άλλους ανθρώπους, είτε βασισμένοι στο παρελθόν μας και στο είδος των αναγκών που πιστεύαμε πως είχαμε. Έτσι , το θαύμα αποδομεί το παρελθόν στο παρόν, και έτσι απελευθερώνει το μέλλον.

Επομένως, το θαύμα παίρνει την άποψη του εγώ για τον χρόνο και μας ελευθερώνει από αυτόν. Η άποψη του εγώ για τον χρόνο, που πάλι είναι γραμμική, παίρνει την ενοχή από το παρελθόν και την προβάλλει στο μέλλον. Εξαιτίας του ένοχου παρελθόντος μου, φοβάμαι τώρα τί θα φέρει το μέλλον. Θα αισθάνομαι ανασφαλής για το αν θα έχω αρκετά λεφτά όταν θα γεράσω, ή θα αισθάνομαι ανασφαλής ή θα φοβάμαι ότι κάτι τρομερό πρόκειται να μου συμβεί. Όλοι αυτοί οι φόβοι πηγάζουν από την ενοχή που βρίσκεται στο παρελθόν, η οποία βασικά πηγάζει από την πεποίθηση ότι έχω αμαρτήσει ενώπιον του Θεού.

Αυτό που κάνει το εγώ με τον χρόνο είναι να χρησιμοποιεί το παρελθόν, να το προβάλλει στο μέλλον, και επομένως να αγνοεί εντελώς το παρόν. Υπάρχει μια ενότητα στην αρχή του Κεφαλαίου 15 με τίτλο “Οι Δύο Χρήσεις του Χρόνου” (T-15.I) που είναι μια πολύ ωραία δήλωση του πώς το εγώ χρησιμοποιεί τον χρόνο και έπειτα πώς το κάνει το Άγιο Πνεύμα. Αυτό που κάνει το Άγιο Πνεύμα είναι να μας λέει ότι το παρελθόν δεν υπάρχει, επειδή στηρίζεται στην ενοχή που δεν είναι πραγματική. Επομένως δεν υπάρχει τίποτα που θα πρέπει να φοβόμαστε στο μέλλον. Μετά μας διδάσκει ότι ο μόνος χρόνος που υπάρχει είναι το τώρα. Το παρόν είναι ο μόνος χρόνος που υπάρχει, μια δήλωση που τα Μαθήματα κάνουν αργότερα (W-pl.8.1:5, W-pl.132.3:1). Ότι αυτό

τότε επιτρέπει στο Άγιο Πνεύμα να επεκταθεί μέσα από εμάς και, έτσι, το μέλλον γίνεται μια επέκταση του παρόντος έτσι ώστε η ειρήνη, η αγάπη η ενότητα που αισθανόμαστε τώρα επεκτείνεται μέσα από εμάς. Αυτό είναι που καθορίζει όλα τα άλλα.

Ερ.: Όλα αυτά σημαίνουν ότι πρέπει να μείνεις σε μια σχέση ;

Απ. : Όχι, σίγουρα όχι. Αυτό έχει να κάνει με την μορφή ή την συμπεριφορά, και δεν υπάρχει τίποτα στα Μαθήματα που θα πρότειναν τί να κάνεις σε μια δεδομένη κατάσταση. Απλά σου δίνει τα μέσα – την συγχώρεση- με την οποία μπορείς να βγάλεις το εγώ σου από την μέση ούτως ώστε να οδηγηθείς από τον Ένα που γνωρίζει τί είναι το καλύτερο για σένα στην συγκεκριμένη κατάσταση. Πρώτα το Άγιο Πνεύμα πρώτα, πριν κάνεις οτιδήποτε. Αλλά πριν ρωτήσεις “Τί πρέπει να κάνω?”, πρέπει πρώτα να ζητήσεις την βοήθειά Του για να αποσύρεις τις επενδύσεις του εγώ σου στο αποτέλεσμα – με τον ένα ή τον άλλο τρόπο – που θα παρεμβαίνανε στο να ακούσεις την απάντησή Του

Αξίωμα 14

Τα θαύματα είναι μάρτυρες της αλήθειας. Είναι πειστικά γιατί προέρχονται από την βεβαιότητα. Χωρίς πίστη εκφυλλίζονται σε μαγεία, η οποία είναι ανόητη και για αυτό καταστροφική. Ή μάλλον αποτελεί μη δημιουργική χρήση του νου.

Πολύ συχνά τα Μαθήματα θα πουν πράγματα όπως , “μάρτυρας στη αλήθεια” ή “αντανακλώντας την αλήθεια” και αυτό που λένε , πάλι, είναι ότι η αλήθεια δεν είναι παρούσα σ' αυτόν τον κόσμο, γιατί δεν υπάρχει κόσμος. Αυτό που μπορούμε να δούμε σ' αυτόν τον κόσμο είναι αντανάκλαση της αλήθειας του Ουρανού. Υπάρχει μια ενότητα με τίτλο “Η αντανάκλαση της Αγιότητας” (T-14.IX). Δεν είμαστε άγιοι σ' αυτόν τον κόσμο αλλά στον Ουρανό. Η αγιότητά μας είναι όπως του Χριστού. Αυτό που μπορούμε να γίνουμε σ' αυτόν τον κόσμο, είναι η αντανάκλαση της Αγιότητάς Του.

Υπάρχει μια άλλη ενότητα με τον ωραίο τίτλο “ Κήρυκες της Αιωνιότητας” (T20.V). Ο κήρυκας της αιωνιότητας είναι η άγια σχέση. Είναι μια σχέση που έχει υπάρξει μη άγια ή ιδιαίτερη, που έχει υπάρξει γεμάτη ενοχή και θυμό και μνησικακία, και τώρα έχει θεραπευτεί, που σημαίνει ότι τώρα αντανακλά την ειρήνη του Ουρανού ή της αιωνιότητας. Η άγια σχέση είναι προάγγελος της αιωνιότητας. Δεν είναι η αιωνιότητα, αλλά στην ένωσή της μέσω της συγχώρεσης αντανακλά την ενότητα του Χριστού στον Ουρανό. Παρόμοια, η θεραπεία αντανακλά την τελειότητα του Χριστού, την αλήθεια για το Ποιοί πραγματικά είμαστε. Αυτό το αξίωμα των θαυμάτων λέει το ίδιο πράγμα, ότι τα

θαύματα γίνονται μάρτυρες της αλήθειας. Δεν είναι η αλήθεια, αλλά αντανακλούν την αλήθεια.

Ερ.: Τα μαθήματα λένε ότι σ' αυτόν τον κόσμο του διαχωρισμού υπάρχει κάποιος καθορισμένος για σένα να γίνει ο σωτήρας σου, και ότι όταν είσαι έτοιμος να κοιτάξεις το πρόσωπο του Χριστού θα τον βρεις. Αυτό σημαίνει ότι θα μπορούσε να είναι οποιοσδήποτε; Όλες οι σχέσεις, όχι απαραίτητα ένας γάμος αρσενικού-θηλυκού;

Απ.: Τα Μαθήματα φαίνεται να προτείνουν ότι σίγουρα υπάρχουν κάποιες πολύ-πολύ κρίσιμες σχέσεις στις ζωές μας, και νομίζω ότι σχεδόν πάντοτε αυτές είναι με τους ανθρώπους με τους οποίους περνάμε ένα μεγάλο μέρος του χρόνου μας, γονείς, παιδιά, σύζυγοι, κολλητοί φίλοι. Θα μπορούσε να είναι μια δύσκολη κατάσταση στην δουλειά, αλλά, τυπικά, αυτές οι σχέσεις θα μπορούσαν να είναι αυτό που το εγχειρίδιο αναφέρει σαν τις σχέσεις του επιπέδου τρία: σχέσεις ζωής (M-3.5:1). Δεν είναι απαραίτητο αυτό, αλλά συνήθως αυτές είναι και αυτό εννοούν τα Μαθήματα.

Επιστρέφοντας στο Αξίωμα 14, τα θαύματα πείθουν για αυτήν την αλήθεια, διότι προέρχονται από την βεβαιότητα που είναι μέσα μας, που πραγματικά είναι "πίστη". Είναι η πίστη και η εμπιστοσύνη ότι επιλέγοντας τον τρόπο του Αγίου Πνεύματος θα είμαστε καλύτερα, πράγμα που λέγεται ευκολότερα από ότι γίνεται αφού όλοι πιστεύουμε ότι ξέρουμε καλύτερα – ότι ο θυμός είναι αποτελεσματικός, τα ξεχωριστά συμφέροντα είναι αποτελεσματικά, και ότι ο δικός μας τρόπος να λύνουμε τα προβλήματα είναι ο καλύτερος. Αυτό που κάνει τα θαύματα τον πιστευτό μάρτυρα της αλήθειας για μας, είναι να πιστέψουμε σ' αυτά. Αυτό σημαίνει να πιστέψουμε στην αρχή ότι με το να παραδίδουμε το πρόβλημα στο Άγιο Πνεύμα, η κατάσταση θα επιλυθεί καλύτερα.

“Χωρίς πίστη, εκφυλλίζονται σε μαγεία, η οποία είναι ανόητη και ως εκ τούτου καταστροφική. Ή μάλλον αποτελεί μη δημιουργική χρήση του νου.” Αυτό σημαίνει ότι όταν δεν βασιζόμαστε στο Άγιο Πνεύμα, τότε βασιζόμαστε στο εγώ να λύσει τα προβλήματα, και αυτό είναι μαγεία. Μπορούμε να ορίσουμε την μαγεία σαν ο,τιδήποτε κάνουμε για να λύσουμε ένα πρόβλημα που δεν υπάρχει, που σημαίνει ο,τιδήποτε κάνουμε για να λύσουμε ένα πρόβλημα στο υλικό (φυσικό) επίπεδο. Αυτός είναι ο τρόπος που μας βάζει το εγώ να λύσουμε ένα πρόβλημα. Αυτό είναι μαγεία, η οποία μπορεί να είναι αποτελεσματική στο επίπεδο στο οποίο συμβαίνει. Αν έχεις έναν πονοκέφαλο και πάρεις μια ασπιρίνη, θα πάρει τον πόνο του κεφαλιού σου, αλλά δεν θα πάρει τον πόνο της ενοχής που οδήγησε στον πονοκέφαλο. Γι' αυτό λένε τα Θαύματα ότι πρέπει να χρησιμοποιήσεις την μαγεία αν την πιστεύεις, αλλά μην πιστεύεις ότι αυτή λύνει τα προβλήματά σου.

Το θαύμα θα σου δείξει πού βρίσκεται πραγματικά το πρόβλημα. Αργότερα, το κείμενο λέει ότι το θαύμα αποκαθιστά την λειτουργία της αιτιότητας (Τ-28.11.9:3), που σημαίνει ότι το θαύμα μας διδάσκει ότι η αιτία όλων των προβλημάτων μας είναι στον νου μας. Ο κόσμος μας διδάσκει ότι η αιτία όλων των προβλημάτων μας είναι στο σώμα μας ή στο σώμα κάποιου άλλου. Για παράδειγμα, η αιτία που δεν είμαι ευτυχισμένος είναι γιατί υπάρχει κάποιο λάθος με μένα, ή υπάρχει κάποιο λάθος στον τρόπο που μου φέρθηκες, ή στον τρόπο που μου φέρεται η κυβέρνηση, ή στον τρόπο που μου φέρεται ο καιρός, ή μου φέρεται ο Θεός, ή οι αγορές, ή ο,τιδήποτε άλλο το εγώ μου λέει ότι φταίει. Το εγώ ακυρώνει το γεγονός ότι η αιτία είναι στον νου μας, και θεωρεί ότι η αιτία βρίσκεται στον κόσμο.

Το θαύμα αποκαθιστά την αιτία, η οποία είναι ο νους, στην λειτουργία της αιτιότητας. Βασικά, το μόνο που μας λέει το θαύμα είναι ότι το πρόβλημα δεν οφείλεται σε κάποιον άλλον, οφείλεται σε μένα. Αυτό που μας λέει η μαγεία είναι ότι το πρόβλημα οφείλεται στον κόσμο ή στο σώμα, και επομένως εκεί πρέπει να το λύσουμε. Είμαστε όλοι πολύ ευφείς στο να λύνουμε τα προβλήματα του κόσμου, και η ιατρική γίνεται ολο και καλύτερη στην λύση των προβλημάτων του σώματος. Αλλά στην πραγματικότητα δεν λύνει κανένα πρόβλημα, διότι το εγώ δημιουργεί ένα άλλο. Σε αυτήν την γεννιά, το θέμα είναι ο καρκίνος. Παλαιότερα ήταν η πολυομυελίτιδα, θυμάμαι. Και, για την επόμενη γεννιά θα είναι κάτι άλλο. Απλά αλλάζουμε τις μορφές και ποτέ δεν πηγαίνουμε στην αληθινή αιτία του προβλήματος, που είναι η πίστη στον διαχωρισμό.

Όταν χρησιμοποιούμε την μαγεία για να λύσουμε τα προβλήματα στον κόσμο, μπορεί να είναι “καταστροφικό”. (Επί τη ευκαιρία, η χρήση αυτής της λέξης είναι ένα άλλο παράδειγμα αυτού που συνέβαινε συχνά τις πρώτες εβδομάδες της υπαγόρευσης των Θαυμάτων, και είναι ένα παράδειγμα της διαλογικής τους μορφής. Όταν η Έλεν άκουγε την λέξη “καταστροφικό” διορθωνόταν αμέσως σε “μη δημιουργική χρήση του νου”). Αυτό συμβαίνει γιατί ο τρόπος που χρησιμοποιεί ο κόσμος για να λύνει προβλήματα είναι μέσω της επίθεσης. Μερικές φορές η επίθεση είναι πολύ διακριτική. Άλλες φορές προφανώς δεν είναι. Αλλά η μαγεία ποτέ δεν περιέχει αγάπη διότι είναι πάντα μια προσπάθεια να λύσει ένα πρόβλημα χωρίς αγάπη, αποκλείοντας την Πηγή της αγάπης στον νου μας.

Αξίωμα 15

Κάθε μέρα θα έπρεπε να αφιερώνεται στα θαύματα. Ο σκοπός της ύπαρξης του χρόνου είναι να σε κάνει ικανό να τον χρησιμοποιείς εποικοδομητικά. Έτσι, είναι ένα διδακτικό μέσον και ένα μέσον για την επίτευξη ενός στόχου. Ο χρόνος θα πάψει να υπάρχει όταν δεν θα είναι πια χρήσιμος στην διευκόλυνση της μάθησης.

Βασικά, αυτή η αρχή μιλάει για τον βασικό στόχο των Θαυμάτων, ο οποίος είναι να μας βοηθήσει να περνάμε κάθε ώρα της ημέρας, όλες τις μέρες της ζωής μας, βλέποντας συνεχώς τα πράγματα όπως μας ζητάει το Άγιο Πνεύμα να τα βλέπουμε. Αυτό σημαίνει να συνεχίσουμε να βλέπουμε το κάθε τι που συμβαίνει στην ζωή μας σαν ένα μάθημα που το Άγιο Πνεύμα θα ήθελε να μάθουμε- ότι το κάθε πράγμα που συμβαίνει είναι μια ευκαιρία μάθησης αν βοηθήσουμε τον εαυτό μας από αυτό που θα μάθουμε. Έτσι ό,τι μας συμβαίνει, μπορούμε να το δούμε σαν μια ευκαιρία να διαλέξουμε είτε τα παράπονα του εγώ είτε το θαύμα του Αγίου Πνεύματος.

Ερ.: Υπάρχουν φορές κατά την διάρκεια της ημέρας που το εγώ μου φωνάζει τόσο δυνατά που δεν θυμάμαι να στραφώ στο Άγιο Πνεύμα. Αν αρχίζα την ημέρα μου με την δήλωση : “Άγιο Πνεύμα, μείνε σε παρακαλώ μαζί μου όλη την ημέρα”, θα συνέβαινε αυτό;

Απ.: Αμφιβάλλω. Αν το κάνεις αυτό και μετά δεν Το σκεφτείς σε καμιά άλλη στιγμή, τότε είναι μαγεία. Αυτό που θα σου έλεγαν τα Θαύματα είναι ότι θα πρέπει να ξεκινήσεις έτσι την ημέρα σου και να Το σκέπτεσαι και όλη την υπόλοιπη μέρα, επίσης. Αλλιώς είναι σαν να ελπίζεις ότι βάζοντας τον αυτόματο πιλότο θα τα φροντίσει όλα. Αλλά νομίζω ότι απαιτείται τρομακτικά μεγάλη πειθαρχία, και αν την είχαμε αυτήν την πειθαρχία, τότε δεν θα χρειαζόμαστε ένα βιβλίο ασκήσεων. Στην αρχή του κεφαλαίου 30 υπάρχει μια ενότητα που λέγεται “Κανόνες για απόφαση” (Τ-30.1) το οποίο είναι ένας πολύ απλός τρόπος να μας πει πώς πρέπει να αρχίσουμε. Λέει ακριβώς αυτό που λες, αλλά μετά αναπτύσει λεπτομερώς τί πρέπει να κάνεις όταν ξεχάσεις. Νομίζω ότι πρέπει να ξεκινάμε την ημέρα μας έτσι, αλλά μετά πρέπει συνεχώς να το ενισχύουμε. Αλλιώς είναι πολύ πολύ εύκολο να ξαναγυρίσεις στο εγώ.

Ερ. : Βρήκα ότι μια από τις αιτίες που δεν θυμάμαι πάντοτε να ζητάω να το δω με την όραση του Αγίου Πνεύματος είναι ότι υπάρχει ένα κομμάτι μου, που σε πείσμα όλων των συνειδητών αποφάσεών μου, ακόμα θέλει να το δω με τον δικό μου τρόπο. Τώρα, αυτό δεν είναι ένα συνειδητό κομμάτι μου. Πάντα μου προκαλεί ένα σοκ όταν το ανακαλύπτω εκεί. Τί κάνεις με το ασυνείδητο;

Απ. : Όταν το αντιληφθείς, δεν αισθάνεσαι ενοχή, και προσπαθείς να γίνεις όλο και περισσότερο ευαίσθητοποιημένος στο πότε αυτό το ασυνείδητο κομμάτι εμφανίζεται. Αυτό συμβαίνει όταν δουλεύεις με αυτό το υλικό για κάποιο χρόνο. Μπορεί να φαίνεται ότι η ζωή σου γίνεται χειρότερη ή εσύ γίνεσαι πιο δυστυχής. Αυτό που πραγματικά συμβαίνει είναι ότι ευαίσθητοποιείσαι περισσότερο σε πράγματα μέσα σου που αλλιώς δεν θα τα γνώριζες. Αυτό που προσπαθείς να κάνεις είναι απλά να είσαι συνειδητός του πότε κάνεις προβολή. Είναι πολύ δύσκολη δουλειά και δεν είναι εύκολο. Απαιτεί επαγρύπνηση.

Το τρίτο μάθημα του Αγίου Πνεύματος στο Κεφάλαιο 6, “Να επαγρυπνάς μόνο για τον Θεό και το Βασίλειό Του” (T-6.V-C), πραγματικά σημαίνει να επαγρυπνάς ενάντια στο εγώ. Και απαιτεί πολλή σκληρή δουλειά. Αυτό πραγματικά είναι εκπαίδευση του νου, πάντα να σκέπτεσαι τον άλλον τρόπο να κοιτάξεις κάτι. Υπάρχει μια φράση στο κείμενο που τους τρελαίνει όλους γιατί όλοι αναγνωρίζουν τί σημαίνει. Λέει: “Προτιμάς να έχεις δίκιο ή να είσαι ευτυχισμένος;” (T-29.VII.1:9).

Ερ. : Ακριβώς στο ίδιο θέμα, υπάρχει μια ενότητα στο κείμενο που διαπραγματεύεται με ένα σύνολο ερωτήσεων, και η τελευταία απαντά τις τρεις προηγούμενες. Ρωτάει....

Απ. : “Και θέλω πραγματικά να δω αυτό που αρνήθηκα επειδή ακριβώς είναι η αλήθεια;” (T-21.VII.5:14). Όλο αυτό είναι πραγματικά μέρος του τελευταίου εμποδίου προς την ειρήνη, ο φόβος του Θεού (T-19.IV-D), επειδή το εγώ μας διδάσκει πάντα ότι η αλήθεια, αν την κοιτάξουμε, θα μας καταστρέψει. Η αλήθεια για μας είναι τόσο τρομερή και τόσο καταστροφική, επειδή είμαστε τόσο ελεεινοί άνθρωποι, ώστε αν πραγματικά την κοιτάζαμε, ο Θεός θα μας κατακεραύνωνε. Αυτό που πρέπει να συμβεί είναι να διώξουμε το σύστημα σκέψης που μας το διδάσκει αυτό, και να συνειδητοποιήσουμε ότι η αλήθεια δεν είναι ότι είμαστε αυτό το απαίσιο πρόσωπο, αλλά ότι είμαστε αυτό το άγιο πρόσωπο που είναι ο Υιός του Θεού. Αυτό απαιτεί πολλή δουλειά διότι το άλλο σύστημα σκέψης είναι πια ένα μεγάλο κομμάτι μας.

Η ενότητα που λέγεται “Ο Φόβος να κοιτάξεις Μέσα σου” (T-21.IV) περιγράφει πρώτα τί μας λέει το εγώ ότι θα βλέπαμε αν κοιτάζαμε μέσα μας: ένα απελπιστικά αμαρτωλό πρόσωπο. Έπειτα λέει, αλλά τί θα γινόταν αν κοίταζες μέσα σου και έβλεπες ότι δεν υπάρχει αμαρτία; Αυτός είναι ο πραγματικός φόβος. Αλλά είναι ο φόβος του εγώ. Να γιατί προτιμάμε να κοιτάζουμε τα πράγματα με τον δικό μας τρόπο παρά με τον τρόπο του Θεού. Αν ο κόσμος είναι μια παραίσθηση, μια αυταπάτη και την φτιάξαμε όλη εμείς, και, ακόμα περισσότερο αν αυτός ο κόσμος φτιάχτηκε σαν επίθεση στον Θεό, όπως διδάσκουν τα θαύματα (W-PII.3.2:1), τότε σημαίνει ότι αυτός ο κόσμος είναι ένα μεγάλο σύμβολο της αμαρτίας μας απέναντι στον Θεό. Αν δεν υπάρχει (ο κόσμος), τότε το όλο

πράγμα είναι φτιαχτό, είναι μόνο μια ανόητη φούσκα. Τότε είναι που το εγώ τρομοκρατείται. Ότι ολόκληρος ο κόσμος της αμαρτίας δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα ανόητο λάθος είναι το μόνο πράγμα που το εγώ δεν θα κοίταζε ποτέ. Γι' αυτόν τον λόγο, όταν τα Θαύματα λένε επανειλημμένα ότι δεν υπάρχει αμαρτία, στο εγώ δεν αρέσει καθόλου. Όλο το σύστημα σκέψης του εγώ βασίζεται στην αμαρτία. Αυτό είναι που κάνει τον κόσμο πραγματικό, που σημαίνει ότι αρνείται την πραγματικότητα της θέλησης του Θεού.

“Ο σκοπός του χρόνου είναι να σε καταστήσει ικανό να μάθεις πώς να χρησιμοποιείς τον χρόνο δημιουργικά.” Αυτό που είπα πριν : Ο σκοπός του χρόνου είναι να μας διδάξει ότι δεν υπάρχει χρόνος. Είναι επομένως ένας μηχανισμός μάθησης και ένα μέσον προς έναν σκοπό, ο οποίος είναι ο τρόπος που τα Μαθήματα Θαυμάτων κοιτάζουν τα πάντα σ' αυτόν τον κόσμο. Τίποτα σ' αυτόν τον κόσμο δεν έχει έναν σκοπό από μόνο του, τίποτα δεν είναι πραγματικό αυτό καθαυτό. Είναι κυρίως ένας μηχανισμός μάθησης. Αλλά μην αρνείστε τον κόσμο ή το σώμα. Δεν διδάσκουν αυτό τα Θαύματα. Μάλλον, πρέπει να τα δούμε διαφορετικά. Ο,τιδήποτε συμβαίνει, στην περίπτωση που πατάει τα κουμπιά μας ή μας αναστατώνει με οποιονδήποτε τρόπο, γίνεται για μας μια ευκαιρία να μάθουμε τα μαθήματά μας. Αυτό όχι μόνον περιλαμβάνει πράγματα στον προσωπικό μας κόσμο, αλλά και σε μεγαλύτερη κλίμακα, όπως την πείνα, το Ολοκαύτωμα, την σταύρωση. Δεν αρνούμαστε αυτά τα ίδια ή το ότι συνέβησαν στον κόσμο της ψευδαίσθησης, αλλά αλλάζουμε τον τρόπο που τα κοιτάζουμε: αντί να βλέπουμε θύματα και θύτες, να βλέπουμε όλους τους ανθρώπους -συμπεριλαμβανόμενου και του εαυτού μας – να εκλιπαρούν για αγάπη που δεν πιστεύουν ότι αξίζουν.

Αυτός ο κόσμος είναι όλος μια αίθουσα διδασκαλίας : οι ατομικές μας ζωές είναι ατομικά μαθήματα που τα παρακολουθούμε μέσα σ' αυτό το πανεπιστήμιο. Αυτό όλο το μονοπάτι γίνεται σαν ένα πρόγραμμα σπουδών που πρέπει να μάθουμε, και οι ατομικές (προσωπικές) μας εμπειρίες γίνονται συγκεκριμένα μαθήματα που παρακολουθούμε για να απαλλαγούμε από την ενοχή που την έχουμε κάνει συγκεκριμένη και σαφή. Αυτός είναι ο σκοπός του κόσμου, ο σκοπός του χρόνου.

“Ο χρόνος θα σταματήσει όταν δεν θα είναι πια χρήσιμος στο να διευκολύνει την μάθηση.” Όταν θα έχουμε πραγματοποιήσει τον σκοπό του χρόνου, όταν ακόμα και το τελευταίο διαχωρισμένο παιδί του Θεού επιστρέψει στον ορθό του νου – αυτό είναι που ονομάζουν τα Θαύματα Δευτέρα Παρουσία, που είναι η αφύπνιση του Υιού από το άσχημο όνειρό του. Αυτό ανοίγει τον δρόμο για την Τελική Κρίση, που είναι το τελικό ξεκαθάρισμα της αλήθειας από την ψευδαίσθηση (T-2.VIII; W-p11.10). Τότε είναι που όλος ο κόσμος εξαφανίζεται, όπως λένε τα Θαύματα, πίσω στο τίποτα από το οποίο ήρθε (C-4.4:5).

Αξίωμα 16

Τα Θαύματα είναι εργαλεία διδασκαλίας διότι αποδεικνύουν ότι το να δίνεις είναι εξίσου ευλογημένο με το να παίρνεις. Ταυτόχρονα αυξάνουν την δύναμη του δότη και δίνουν δύναμη στον αποδέκτη.

Είναι η ίδια ιδέα όπως στο Αξίωμα 9. Μπορείτε τώρα να δείτε ότι πολλά αξιώματα επαναλαμβάνονται. Ακριβώς όπως ο χρόνος, έτσι και το θαύμα είναι εργαλείο διδασκαλίας, και η ιδέα είναι να μας βοηθήσει να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν είμαστε διαχωρισμένοι.

Το θαύμα μας διδάσκει ότι “το να δίνεις και να λαμβάνεις, είναι το ίδιο στην αλήθεια”, το οποίο επί τη ευκαιρία, είναι ο τίτλος του Μαθήματος 108. Είμαστε όλοι το ίδιο: δάσκαλος και μαθητής, θεραπευτής και ασθενής, αυτός που θεραπεύει και αυτός που θεραπεύεται. Θυμηθείτε, ότι το λάθος που πρέπει να διορθωθεί από το θαύμα, είναι η πίστη στο ότι είμαστε διαχωρισμένοι. Το θαύμα τότε, γίνεται μια έκφραση της ένότητας μας, και γι' αυτό ακριβώς μιλάει αυτό το αξίωμα.

Αξίωμα 17

Τα θαύματα υπερβαίνουν το σώμα. Είναι αιφνίδιες μετατοπίσεις στον χώρο του αόρατου, μακριά από το επίπεδο του σώματος. Γι' αυτό θεραπεύουν.

“ Τα θαύματα υπερβαίνουν το σώμα” διότι μας διδάσκουν ότι το σώμα δεν είναι εκεί “που βρίσκεται”. Το πρόβλημα δεν είναι το σώμα, και επομένως, αλλάζοντας τον νου μας μπορούμε να υπερβούμε τους σωματικούς νόμους. Γι' αυτό , για παράδειγμα, άνθρωποι που μπορεί να έχουν σοβαρά προβλήματα με τον καρκίνο, μια μέρα πάνε στον γιατρό που τους λέει, “δεν το καταλαβαίνω, όλα είναι καθαρά”. Υπάρχουν πολλά τέτοια παραδείγματα.

Υπάρχει ένα Μάθημα που λέει, “Δεν υπάγομαι σε κανέναν νόμο παρά μόνο στο Θεού” (W-pl.76). Αυτό το μάθημα αναφέρει μερικούς από τους νόμους που αγαπάει ο κόσμος, όπως τους νόμους της διατροφής, ανοσίας, φιλίας, οικονομίας και θρησκείας, και λέει ότι καθένας από αυτούς τους νόμους δεν σημαίνει τίποτα απολύτως, και με την μετακίνηση στο θαύμα (σωστό νου), μπορούμε να υπερβούμε αυτούς τους νόμους και να μην περιοριζόμαστε από αυτούς. Ο νους έφτιαξε τους φυσικούς νόμους. Γι' αυτό είναι τόσο σημαντικό να καταλάβουμε , αν πρόκειται να δουλέψουμε με Τα Μαθήματα Θαυμάτων , ότι διδάσκουν ότι ο Θεός δεν δημιούργησε αυτόν τον κόσμο. Οι νόμοι αυτού

του κόσμου, οι νόμοι της βαρύτητας, του θανάτου, της αρρώστειας, της διατροφής – όλοι οι νόμοι- είναι έργα του ανθρώπου, είναι όλα μέρη του εγωικού νου. Το εγώ τους έφτιαξε, και εμείς τους δώσαμε τόση δύναμη εξαιτίας της υποταγής μας στο εγώ. Αν μετακινηθούμε από αυτήν την υποταγή, θα μπορούσαμε να υπερβούμε αυτούς τους νόμους.

Ο Σαι Μπάμπα, ο διάσημος ινδός γκουρού, υπερβαίνει τους νόμους του υλικού κόσμου υλοποιώντας πράγματα μέσα στο χέρι του. Απλά, θα κάνει μια κίνηση με το χέρι του, και ξαφνικά, θα φανεί ένα διαμαντένιο δακτυλίδι ή ό,τι άλλο θα ήθελε. Και δεν είναι ανάγκη να πιστεύεις ότι είναι αυθεντικός, για να δεχθείς ότι αυτό το αξίωμα είναι αυθεντικό. Αυτό μας δείχνει στην πραγματικότητα : ότι με την σωστή χρήση του νου σου μπορείς να κάνεις ό,τιδήποτε σ' αυτόν τον κόσμο. Όπως μας λέει ο Ιησούς αργότερα στο κείμενο, η πίστη σου μπορεί να μετακινήσει βουνά (Τ-21.III.3:1), και νομίζω ότι το εννοεί κυριολεκτικά. Από την στιγμή που ο νους μας κατασκεύασε αυτό το βουνό, γιατί να μην μπορεί να παίξει μ' αυτό ή να το μετακινήσει, αν έτσι επιλέξει; Μια και όλα φτιάχτηκαν από τον νου μας δεν θα ήταν απίθανο να μπορούμε να αλλάξουμε αυτό που ήδη έχουμε φτιάξει. Πού είναι το δύσκολο; Φτιάξαμε τον καρκίνο, γιατί δεν θα μπορούσαμε ν' αλλάξουμε τον νου μας γι' αυτόν; Δεν είναι το Άγιο Πνεύμα που θεραπεύει τον καρκίνο. Αυτό, Το Άγιο Πνεύμα, μας θυμίζει κυρίως ότι μπορούμε να κάνουμε μια άλλη επιλογή, επιστρατεύοντας την δύναμη του νου μας να τον αλλάξουμε. Οι μορφές είναι μαγεία, αλλά ο σκοπός με τον Σάι Μπάμπα φαίνεται να είναι κυρίως η επίδειξη, στους νόες που δεν γνωρίζουν την δύναμή τους, του τί ο νους μπορεί να κάνει. Και είναι αυτός ο σκοπός που το κάνει πνευματικό και όχι ψυχικό (τύπου ψυχικές δυνάμεις), μια διάκριση στην οποία θα επιστρέψουμε αργότερα.

Ένα άλλο παράδειγμα είναι αυτό που ο Ραμ Ντας αναφέρει σχετικά με τον γκουρού του. Τότε λεγόταν Ρίτσαρντ Άλπερτ, ο ψυχολόγος του Χάρβαρντ που συνεργάστηκε με τον Τίμοθι Λίρι στην ψυχεδελική έρευνα και τον πειραματισμό, που ταξίδεψε στην Ινδία με σκοπό να βρει τον γκουρού του και τελικά τον βρήκε. Μετά από λίγες μέρες, ο γκουρού του ζήτησε να του φέρει την βαλίτσα του, η οποία ήταν γεμάτη με LSD και διάφορα άλλα , υποθετικά άγνωστα στον γκουρού. Ο Άλπερτ προσπάθησε να τα κρύψει όλα, αλλά τελικά, μετά από παρακίνηση του γκουρού , του τα παρέδωσε. Χωρίς καν να βλεφαρίσει τα μάτια, ο γκουρού κατάπιε, όπως λέει ο Άλπερτ, μια απίστευτη ποσότητα “άσπρης σκόνης”. Παρόλα αυτά δεν είχε καμιά επίδραση επάνω του. Είναι ένα παράδειγμα ψυχικής ικανότητας ή μαγείας, αλλά ο σκοπός του ήταν σίγουρα άλλος. Και είχε φοβερή επίδραση στον Άλπερτ.

Αυτά είναι απεικονίσεις του πρώτου αξιώματος ότι δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας. Πολλοί άνθρωποι μπορούν να εκπαιδεύσουν τον νου τους ώστε να μπορούν να

μετακινήσουν ένα φλυτζάνι ή ένα ποτήρι από ένα σημείο του τραπεζιού σε ένα άλλο. Αυτό δεν είναι και πολύ δύσκολο να το κάνεις αν πραγματικά είσαι αφοσιωμένος και πειθαρχημένος στον νου σου. Και αν μπορείς να κινήσεις ένα φλυτζάνι, γιατί να μην μπορείς να κινήσεις ένα βουνο? Αυτό θα μπορούσε να εξηγήσει πώς οι αρχαίοι Αιγύπτιοι μετακίνησαν όλες αυτές τις βαριές πέτρες για να κατασκευάσουν τις πυραμίδες: ότι με κάποιον τρόπο είχαν καταφέρει να ελέγχουν τον νου τους. Το να το αρνηθείς αυτό σαν πιθανότητα είναι σαν να δηλώνεις ότι υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα.

Αυτή η ικανότητα, πάντως, δεν σου φέρνει ειρήνη και δεν σε οδηγεί πιο κοντά στον Θεό. Το μόνο που κάνει είναι να σε κάνει ικανό να έρθεις σε επαφή με την δύναμη του νου σου. Αλλά η λανθασμένη χρήση αυτής της δύναμης, μας οδήγησε κατ' αρχάς σε προβλήματα. Έτσι η μόνη συνταγή γι' αυτήν την λανθασμένη χρήση, είναι να θέσεις τον νου σου κάτω από την καθοδήγηση Εκείνου που δεν θα τον χρησιμοποιούσε ποτέ λανθασμένα. Γι' αυτό τα Μαθήματα Θαυμάτων είναι τόσο σαφή και emphaticά στο πώς να κάνουμε τα πράγματα σ' αυτόν τον κόσμο – ρωτάμε Αυτόν που γνωρίζει. Δεν τα κάνουμε μόνοι μας. Αλλιώς θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε τον νου μας έτσι ώστε να αποκτήσουμε δύναμη πάνω σε άλλους ανθρώπους, πληγώνοντας και αυτούς και τους εαυτούς μας.

Όταν το αξίωμα λέει ότι το θαύμα “μετακινεί στο αόρατο”, μιλάει για μετατόπιση στον νου και όχι στο σώμα. Και γι' αυτό το θαύμα μπορεί να θεραπεύσει, γιατί ξαναφέρει το πρόβλημα εκεί που πραγματικά είναι, που είναι ο νους και όχι το σώμα. Υπάρχει μια όμορφη φράση προς το τέλος του Κεφαλαίου 12 που λέει: “Όταν κάνεις ορατό αυτό που δεν είναι αληθινό, αυτό που *είναι* αληθινό έγινε αόρατο για σένα.” (T-12.VIII.3:1) . Γι' αυτό χρειαζόμαστε βοήθεια στο να μετακινηθούμε από αυτό που φαίνεται ορατό – το σώμα – σε αυτό που έχουμε κάνει αόρατο – την αλήθεια στον νου μας.

Αξίωμα 18

Ένα θαύμα είναι μια υπηρεσία. Είναι η μέγιστη υπηρεσία που μπορείς να προσφέρεις σε κάποιον. Είναι ένας τρόπος να αγαπάς τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου. Αναγνωρίζεις ταυτόχρονα και την δική σου αξία και του πλησίον σου.

Είναι ένας άλλος τρόπος να πουμε αυτό για το οποίο έχουμε ήδη μιλήσει, ότι το θαύμα μας βοηθάει να αναγνωρίσουμε και να θυμηθούμε ότι είμαστε ένα και ίδιοι, και ότι η αξία μας έχει καθιερωθεί από τον Θεό. Η αξία σου είναι ίδια με την δική μου. Αν σε δω ότι αξίζεις περισσότερο από μένα ή λιγότερο από μένα – θύμα ή θύτης – τότε αυτό είναι επίθεση. Είναι βασικά μια επίθεση στην Υιότητα, και επομένως πρέπει να είναι μια επίθεση στον Δημιουργό της Υιότητας. Αυτή είναι μια σταθερή διδασκαλία των Θαυμάτων ότι είμαστε όλοι το ίδιο, μετακινούμενοι πέραν από τις επιφανειακές διαφορές των σωμάτων μας – φυσικές και ψυχολογικές – στην βαθύτερη ενότητα όχι μόνο του Χριστού μέσα μας, αλλά επίσης στην ανάγκη που μοιραζόμαστε να θυμηθούμε αυτό έχουμε ξεχάσει και να δραπετεύσουμε από την φυλακή της ενοχής μας. Έτσι, στο τέλος του Κεφαλαίου 15, το οποίο γράφτηκε γύρω στο Νέο Έτος, υπάρχει αυτή η μικρή προσευχή : “Κάνε αυτόν τον χρόνο διαφορετικό κάνοντάς τα όλα το ίδιο” (Τ-15.ΧΙ.10:11). Μαθαίνουμε να τα βλέπουμε όλα το ίδιο, επειδή υπάρχει, στην αλήθεια, μόνο ένα πρόβλημα, και επομένως πρέπει να υπάρχει μόνο μία λύση. Και όλα τα πράγματα και όλοι οι άνθρωποι στον κόσμο δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να μας διδάσκουν αυτό το ένα μάθημα.

Ένα θαύμα είναι μια υπηρεσία, διότι προφανώς , είναι ένας τρόπος να φέρνεις αγάπη σε κάποιον που πιστεύει στον φόβο, και φέρνοντας αγάπη ή όντας ένα κανάλι αγάπης προς τα σένα που είσαι φοβισμένος, γίνομαι επίσης κανάλι αγάπης και προς εμένα. Ξανά, το θαύμα δεν έχει να κάνει με την συμπεριφορά, παρόλο που μπορεί μερικές φορές να φαίνεται να έχει συμπεριφορικά αποτελέσματα. Είναι μόνο στο επίπεδο του νου. Το πιο στοργικό πράγμα που μπορούμε ποτέ να κάνουμε δεν έχει καμιά σχέση με αυτό που κάνουμε στο επίπεδο της μορφής. Είναι περισσότερο η ένωσή μας με τους άλλους μέσα από την συγχώρεση.

Αξίωμα 19

Τα θαύματα εννοποιοούν τους νόες εν Θεώ. Στηρίζονται στην συνεργασία, διότι η Υιότητα είναι το σύνολο όλων όσων δημιούργησε ο Θεός. Τα θαύματα, λοιπόν, αντανakλούν τους νόμους της αιωνιότητας, όχι του χρόνου.

Βασικά αυτό σημαίνει ότι αυτό που κάνουν τα θαύματα είναι να αποκαθιστούν στον νου μας την επίγνωση της ενότητας μας εν Θεώ. Τα θαύματα δεν μας καθιστούν ένα εν Θεώ, τα θαύματα μας υπενθυμίζουν ότι είμαστε ένα εν Θεώ. Θυμίσου, άλλη μια φορά, η ιδέα-κλειδί του εγωικού συστήματος και ο τρόπος αντίληψης του εγώ είναι ότι είμαστε ξεχωριστοί. Αν πιστεύω ότι το σώμα μου είναι άρρωστο, τότε κάνω το σώμα μου πραγματικό, που σημαίνει ότι κάνω τον σκοπό του σώματος πραγματικό. Αυτό είναι ο διαχωρισμός. Αν αναστατώνομαι επειδή είσαι άρρωστος, κάνω ακριβώς το ίδιο πράγμα.

“Στηρίζονται στην συνεργασία επειδή η Υιότητα είναι το σύνολο όλων όσων δημιούργησε ο Θεός” Αυτό εκφράζει την ίδια ιδέα: συνεργασία σημαίνει ότι ενώνεσαι με κάποιον. Και η Υιότητα του Θεού είναι ένα. Το άλλο πράγμα που λένε τα Μαθήματα Θαυμάτων για τα ίδια, εκτός του ότι εξοικονομούν χρόνο, είναι ότι είναι απλά (π.χ T-11.VIII.1:1; T-15.IV.6:1). Με αυτό δεν εννοεί ότι είναι εύκολα. Είναι απλά γιατί τα βλέπουν όλα ακριβώς με τον ίδιο τρόπο. Όλα τα προβλήματα είναι το ίδιο, όλοι οι άνθρωποι είναι ίδιοι. Είμαστε όλοι ενωμένοι στο επίπεδο του νου μας. Επομένως η λύση σε όλα τα προβλήματα είναι ίδια.

Ερ : Αυτό θα συμπεριλάμβανε και την ένωση με τους ανθρώπους που έχουν φύγει πριν από μας;

Απ: Ναι, σίγουρα. Οι σχέσεις δεν είναι σωματικές, έτσι ώστε θα μπορούσες να έχεις κάποιον που ήταν κοντά σου και ο οποίος έχει πεθάνει, και ακόμα να έχεις μια ουσιαστική σχέση μαζί του ή μαζί της.

“Τα θαύματα επομένως αντανakλούν τους νόμους της αιωνιότητας, όχι του χρόνου”. Υπάρχει πάλι αυτή η λέξη “αντανakλούν”. Το θαύμα δεν ακολουθεί τους νόμους της αιωνιότητας, διότι η αιωνιότητα δεν έχει καμιά σχέση με τον κόσμο του χρόνου. Το θαύμα χρειάζεται μόνον στον κόσμο του χρόνου. Έτσι, το θαύμα αντανakλά τους νόμους της αιωνιότητας, ότι είμαστε όλοι ένα, και είμαστε όλοι ένα ακριβώς τώρα.

Αξίωμα 20

Τα θαύματα αφυπνίζουν εκ νέου την επίγνωση, ότι το πνεύμα και όχι το σώμα, είναι ο βωμός της αλήθειας. Αυτή είναι η αναγνώριση που οδηγεί στην θεραπευτική δύναμη των θαυμάτων.

Αυτή είναι πάλι η ίδια ιδέα , ότι η αλήθεια και η αγιότητα δεν βρίσκονται στο σώμα. Βρίσκονται στον νου μας. Όταν ο νους μας είναι εντελώς θεραπευμένος θα θυμηθούμε ότι η αλήθεια είναι στην Ταυτότητά μας ως πνεύμα. Αργότερα, τα Μαθήματα μιλούν για τον Ναό του Αγίου Πνεύματος σαν μια σχέση (T-20.VI.5:1). Δεν είναι στο σώμα, είναι στην σχέση. Το Άγιο Πνεύμα δεν μπορεί να είναι στο σώμα γιατί δεν υπάρχει σώμα. Ο Θεός δεν θα έβαζε το Άγιο Πνεύμα σε ένα μέρος που δεν υπάρχει και που δεν υπάρχει πρόβλημα. Τα σώματα δεν αρρωσταίνουν, ούτε γίνονται καλά. Μόνο ο νους μπορεί να αρρωστήσει και μόνο ο νους μπορεί να θεραπευθεί.

Είπα νωρίτερα ότι όταν φάνηκε να συμβαίνει ο διαχωρισμός, ο Θεός δημιούργησε το Άγιο Πνεύμα. Τοποθέτησε το Άγιο Πνεύμα , Το Οποίο επίσης ορίζεται στα Μαθήματα ως η Απάντηση Του Θεού και η Φωνή Του, στο σημείο όπου Αυτό χρειαζόταν (T-5.I.5; T-5.II.2). Εκεί που χρειάζεται το Άγιο Πνεύμα δεν είναι έξω εδώ στον κόσμο, γιατί ο κόσμος δεν είναι το πρόβλημα. Χρειάζεται στον νου μας. Εδώ όπου είναι ο βωμός της αλήθειας. Ο ναός του Αγίου Πνεύματος δεν είναι στο σώμα, αλλά στον τρόπο που το χρησιμοποιούμε, ο οποίος πάντα ορίζεται σχετικά με μια σχέση: την ένωση σε έναν κοινό σκοπό. Για τα Μαθήματα, ο ναός του Αγίου Πνεύματος, όπου Αυτό εκδηλώνεται και όπου βρίσκεται, είναι σε μια σχέση. Υπάρχει ένα κομμάτι όπου ο Ιησούς λέει ότι βρίσκεται μέσα στην άγια σχέση (T-19.IV -B.5:3; 8:3). Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν είναι παρών σε μια μη άγια σχέση. Σημαίνει ότι όταν είμαστε σε μια μη άγια σχέση, την οποία τα Μαθήματα ονομάζουν “ιδιαιτέρη σχέση”, μια σχέση όπου ο στόχος είναι η ενοχή και ο διαχωρισμός είναι το αξίωμα, τότε αυτός που εκδηλώνει συγχώρεση και ένωση, θα είναι αόρατος για μας. Όταν επιλέγουμε να ακούσουμε την φωνή του εγώ για ενοχή και διαχωρισμό, δεν πρόκειται να ακούσουμε την φωνή ή να βιώσουμε την παρουσία Εκείνου που αντιπροσωπεύει την ένωση, την συγχώρεση και την θεραπεία. Ο Ιησούς είναι παρών σε μια μη άγια σχέση, αλλά η παρουσία Του δεν γίνεται αντιληπτή.

Όταν λέει ότι βρίσκεται μέσα στην άγια σχέση, εννοεί ότι όταν συγχωρούμε ειλικρινά και αλλάζουμε τον σκοπό της σχέσης από την ενοχή του εγώ στην συγχώρεσή Του, τότε θα ξέρουμε ότι είναι εκεί. Τα πέπλα της ενοχής που Τον έκρυβαν αφαιρούνται. Λέει στα Μαθήματα σε κάποιο σημείο, “Μην διδάσκεις ότι πέθανα μάταια. Μάλλον δίδαξε ότι δεν πέθανα αποδεικνύοντας ότι ζω μέσα σου” (T-11.VI.7:3-4). Ο τρόπος που

αποδεικνύουμε ότι ο Ιησούς είναι ζωντανός και καλά, και ότι πράγματι έκανε αυτό που είπε ότι έκανε, είναι να ζούμε σύμφωνα με τις ίδιες αρχές που έζησε ο Ίδιος : την αρχή της συγχώρεσης ή της υπέρβασης του σώματος, την μετατόπιση της αντίληψης αντί να βλέπεις τον εαυτό σου σαν θύμα να τον δεις ενωμένο με όλους τους ανθρώπους, ζώντας το αυτό στις σχέσεις της προσωπικής μας ζωής. Έτσι αποδεικνύουμε ότι ζει μέσα μας. Με λέξεις που βασίζονται στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη: “Θα γνωρίζουν ότι είστε μαθητές μου από την μεταξύ σας αγάπη ” (Ιων.13:35). Η εκδοχή των Μαθημάτων για αυτό θα ήταν: “Θα γνωρίζουν ότι είστε μαθητές μου από την συγχώρεση του ενός για τον άλλον.”

Η όλη ιδέα του θαύματος, πάλι, είναι να μετακινηθούμε από το σώμα και να εστιάσουμε ,αντί για το σώμα, πίσω στον νου. Εκεί βρίσκεται ο βωμός της αλήθειας, εκεί βρίσκεται ο Θεός. Αυτή είναι η αναγνώριση που οδηγεί στην θεραπευτική δύναμη του θαύματος. Εκείνο που θεραπεύει τότε είναι η συνειδητοποίηση: 1) πού βρίσκεται το πρόβλημα, δηλαδή ότι δεν είναι στο σώμα αλλά στον νου μας και: 2) Ποιός είναι Εκείνος που θα θεραπεύσει αυτόν τον νου. Επομένως δεν πρέπει να εστιάζουμε στην συμπεριφορά,σε ότι είναι έξω από μας, διότι αυτή δεν είναι το κριτήριο του καλού και του κακού, της αρρώστειας ή της υγείας. Όπως λέει ο Άμλετ: “Δεν υπάρχει τίποτα καλό ή κακό, αλλά η σκέψη το κάνει έτσι” (II,ii). Οι σκέψεις μας είναι σημαντικές (το περιεχόμενο), όχι οι πράξεις μας (μορφή).

Αξίωμα 21

Τα θαύματα είναι τα φυσικά σύμβολα της συγχώρεσης. Μέσω των θαυμάτων δέχεσαι την συγχώρεση του Θεού επεκτείνοντάς την στους άλλους.

Εδώ είναι η πρώτη δήλωση της συγχώρεσης στα Μαθήματα. Όπως ανέφερα στην αρχή , ο Θεός δεν συγχωρεί. Όταν στα Μαθήματα αναφέρεται η συγχώρεση του Θεού, στην πραγματικότητα μιλάει για την Αγάπη του Θεού.

Ερ. : Νόμιζα ότι τα θαύματα είναι η συγχώρεση.

Απ.: Είναι. Γι' αυτό έχω πει ότι όλα είναι το ίδιο πράγμα : “θαύμα”, “συγχώρεση”, “θεραπεία”, “Επανόρθωση”. Απλά είναι διαφορετικές λέξεις που περιγράφουν την ίδια διαδικασία. Πραγματικά, θα μπορούσες να δώσεις μια ολόκληρη λίστα από λέξεις που όλες λένε το ίδιο πράγμα : “όραση”, “ο πραγματικός κόσμος”, “η άγια στιγμή”, “η άγια σχέση”, “σωτηρία”, “απελευθέρωση”, “διόρθωση”, “το πρόσωπο του Χριστού”, “ η όραση

του Χριστού”, “ αληθινή αντίληψη”. Είναι διαφορετικές λέξεις που αντανακλούν διαφορετικές πλευρές της ίδιας βασικής διαδικασίας.

Βασικά, η συγχώρεση, όπως ορίζουν τα Μαθήματα κάπου αλλού, είναι να συγχωρήσεις τον αδελφό σου γι' αυτό που δεν σου έχει κάνει (T-17.III.1:5; W-pII.1.1:1). Με άλλες λέξεις, συνειδητοποιείς ότι τίποτα δεν έχει συμβεί σε σένα, όλα αφορούν κάτι που εσύ έκανες στον εαυτό σου. Αυτό που συμβαίνει με τα θαύματα, είναι ότι μετακινούμαστε από την επίθεση και το μίσος του εγώ στην Αγάπη του Αγίου Πνεύματος, η οποία τότε γίνεται η επέκταση της Αγάπης του Θεού για μας, και έπειτα μέσα από μας ,για τους άλλους ανθρώπους. Αυτό εννοούν τα Μαθήματα με την συγχώρεση. Είναι ένα παράδειγμα του αποσπάσματος που μόλις ανέφερα όπου ο Ιησούς λέει ότι εκδηλώνουμε (αποδεικνύουμε) ότι δεν πέθανε μάταια εκδηλώνοντας ότι ζει μέσα μας, που σημαίνει ότι ζούμε σύμφωνα με τις ίδιες αρχές της συγχώρεσης που Αυτός εκδήλωσε. Και όσο πιο πολύ κάνουμε αυτό που λέει, τόσο περισσότερο θα καταλάβουμε αυτό που δίδαξε και τόσο περισσότερο θα έρθουμε κοντά Του. Το ίδιο με τα Μαθήματα, όσο περισσότερο εξασκούμεθα στα μαθήματα της εξουδετέρωσης της ενοχής μέσω της συγχώρεσης, τόσο περισσότερο θα μπορέσουμε να καταλάβουμε ό,τι λέει στο κείμενο. Και βέβαια, όσο πιο πολύ το καταλάβουμε, τόσο πιο εύκολο γίνεται να το εφαρμόσουμε στην καθημερινή μας ζωή. Είναι μια αμοιβαία διαδικασία.

Αξίωμα 22

Τα θαύματα συνδέονται με τον φόβο, μόνο και μόνο εξαιτίας της πεποίθησης ότι το σκοτάδι μπορεί να κρύβει. Ό,τι δεν βλέπουν τα φυσικά σου μάτια πιστεύεις ότι δεν υπάρχει. Αυτό οδηγεί στην άρνηση της πνευματικής όρασης.

Ας δώσουμε λίγο περισσότερο χρόνο σ' αυτό. Το εγώ μας διδάσκει ότι ο πυρήνας της ύπαρξής μας είναι αυτό το σκοτεινό αμαρτωλό σημείο που είναι η ενοχή μας, και αυτό είναι αυτό που πραγματικά είμαστε. Υπάρχει ένα μάθημα στο βιβλίο Ασκήσεων που λέει ότι αν πραγματικά κοιτάζεις μέσα σου, θα πιστεύεις ότι αν οι άνθρωποι σε έβλεπαν όπως πιστεύεις ότι είσαι, θα απωθούνταν και θα σε αποστρέφονταν σαν να ήσουν ένα δηλητηριώδες φίδι (W-pI.93.1:1-2). Αισθανόμαστε ότι είμαστε αχρείοι, αμαρτωλοί άνθρωποι. Έπειτα πιστεύουμε ότι κάπως θα μπορούσαμε να προστατευτούμε από τον τρόπο του που θα μας προκαλούσε το να το πλησιάσουμε πολύ, υπερασπίζοντας τον εαυτό μας με όλα τα πράγματα που χρησιμοποιεί το εγώ. Πρόκειται για αυτά που ονομάζει ο Φρόιντ μηχανισμούς άμυνας, και οι πιο σημαντικοί απ' αυτούς είναι η άρνηση και η προβολή. Προσποιούμαστε ότι αυτό δεν είναι αυτό που είμαστε, αφού πρώτα

προσπονηθήκαμε ότι αυτό είναι ακριβώς αυτό που είμαστε. Έπειτα προσπαθούμε να κρυφτούμε απ' αυτό καλύπτοντάς το με ένα πέπλο μη συνειδητότητας και προβάλλοντάς το έξω. Τελικά, δεν βλέπω πια το σκοτεινό σημείο της ενοχής μέσα μου. Το βλέπω στους άλλους και τους επιτίθεμαι γι' αυτό.

Αυτό σημαίνει ότι πιστεύουμε ότι αυτή η άμυνα μπορεί να κρύψει ό,τι είναι από κάτω. Προβάλλοντάς το σε κάποιον άλλον, πιστεύω ότι η ενοχή μου μπορεί να κρυφτεί από μένα. Αυτή είναι η πεποίθηση ότι το σκοτάδι μπορεί να κρύψει. Το “σκοτάδι” σ' αυτήν την δήλωση μπορεί να εξισωθεί με την λέξη “άμυνα”. Η άμυνά μου μπορεί να το κρύψει αυτό, που σημαίνει ότι χρειάζομαι την άμυνά μου να με προστατεύσει από την δική μου ενοχή. Το εγώ με διδάσκει ότι αν παραιτηθώ από αυτό, δεν θα έχω τίποτα να με προστατεύσει από την ενοχή μου, και αυτό θα μου δημιουργήσει πολλά προβλήματα.

Το εγώ διδάσκει ότι οι άμυνες μας προστατεύουν, το σκοτάδι μπορεί να κρύψει. Έπειτα αυτό κίτζει τον φόβο ότι αν παραιτηθώ από το σκοτάδι, θα είμαι εντελώς εκτεθειμένος σ' αυτήν την ενοχή και τότε θα έχω πρόβλημα. Το εγώ ποτέ δεν μας λέει ότι οι άμυνες δεν κρύβουν. Το γεγονός ότι δεν βλέπω την ενοχή δεν σημαίνει ότι δεν είναι εκεί. Μια σημαντική γραμμή αργότερα στο κείμενο λέει ότι “οι άμυνες κάνουν αυτό από το οποίο θα μας προστάτευαν” (T-17.IV.7:1), το οποίο είναι ένα πολύ σημαντικό αξίωμα. Ο λόγος που επενδύουμε τόσο χρόνο και προσπάθεια και ενέργεια στο να διατηρήσουμε τις άμυνες είναι ότι πιστεύουμε ότι θα μας προστατεύσουν από αυτό που φοβόμαστε. Ο σκοπός όλων των αμυνών μας είναι να μας προστατεύσουν από την ενοχή μας. Αυτό που ποτέ δεν μας λέει το εγώ είναι ότι όσο περισσότερο επενδύουμε σε μια άμυνα, τόσο περισσότερο λέμε ότι υπάρχει, πράγματι, κάτι τρομερό μέσα μας. Εάν δεν είχα αυτήν την τρομερή ενοχή, τότε δεν θα ασχολούμουν με την άμυνα. Επομένως, όσο περισσότερο επενδύω στο να διατηρώ μια άμυνα απέναντι στην ενοχή μου, την οποία φοβάμαι, τόσο περισσότερο φοβισμένος θα είμαι επειδή το γεγονός ότι έχω την άμυνα μου λέει “ Πρέπει να το προσέξεις αυτό, υπάρχει κάτι μέσα σου, κάτι ευάλωτο.” Αυτό εννοούν τα Θαύματα όταν λένε ότι “οι άμυνες κάνουν αυτό από το οποίο θα έπρεπε να μας προστατεύουν.” Ο σκοπός τους είναι να μας προστατεύσουν από τον φόβο, αλλά στην ουσία ενισχύουν τον φόβο. Το εγώ ποτέ δεν μας το λέει αυτό.

Σε μια πολύ δυνατή ενότητα στο Κεφάλαιο 27 του κειμένου που λέγεται “ Ο Φόβος της Θεραπείας” (T-27.II), το κείμενο κάνει σαφές γιατί το εγώ μας διδάσκει να φοβόμαστε το θαύμα και την θεραπεία. Το εγώ διδάσκει ότι αν επιλέξεις το θαύμα και παραιτηθείς από τον αμυντικό μηχανισμό της επίθεσης (π.χ. Να δεις τον αδελφό σου σαν φίλο και όχι σαν εχθρό), δεν θα έχεις μέρος να προβάλεις την ενοχή σου. Θα παραμείνει μέσα σου και θα σε καταστρέψει. Και τότε πραγματικά μεγαλώνει ο φόβος.

Αυτό είναι ένα ακόμα παράδειγμα αυτού που το κείμενο εννοεί λίγο αργότερα όταν λέει ότι όταν αρχίσεις να ακούς την Φωνή Του Αγίου Πνεύματος και να προσέχεις αυτό που λέει, το εγώ σου θα γίνει μοχθηρό (Τ-9.VII.4:4-7). Η μοχθηρία του εγώ είναι πάντα κάποια έκφραση φόβου, ή τρόμου, ο οποίος μετά προβάλλεται σε θυμό, αναστάτωση, κ.λ.π. Το εγώ μας διδάσκει ότι αν παραιτηθούμε από τις άμυνές μας, τότε κυριολεκτικά, θα ξεχυθούν όλοι οι δαίμονες. Οι ψυχολόγοι πέφτουν στην ίδια παγίδα όταν διδάσκουν ότι αν δεν έχεις άμυνες θα γίνεις ψυχωτικός. Στην πραγματικότητα συμβαίνει το αντίθετο. Όταν δεν έχεις άμυνες θα γίνεις λογικός, όχι ψυχωτικός. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι θα αφαιρέσεις τις άμυνες των ανθρώπων. Η διαδικασία θα πρέπει να είναι πολύ απαλή και τρυφερή, και ο θεραπευτής πρέπει συχνά να είναι πολύ υπομονετικός. Επαναλαμβάνω, αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να διώξουμε όλες τις άμυνες. Σημαίνει ότι αν ακολουθήσεις την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος, ο στόχος θα είναι να μην έχεις άμυνες. Και τότε, αν κοιτάξεις μέσα σου, δεν θα δεις αμαρτία. Θα δεις ότι δεν υπάρχει αμαρτία. Αυτό είναι το τέλος του ταξιδιού.

“Τα θαύματα σχετίζονται με τον φόβο μόνο επειδή υπάρχει η πεποίθηση ότι το σκοτάδι μπορεί να κρύψει”. Από την στιγμή που θα μπορέσεις να αναγνωρίσεις ότι το σκοτάδι δεν μπορεί να κρύψει, ότι οι άμυνες δεν κάνουν αυτό που λένε ότι κάνουν, τότε είσαι έτοιμος να κάνεις το επόμενο βήμα, που περιγράφεται αργότερα στο Κεφάλαιο 1 του κειμένου (Τ-1.IV). Έπειτα συνειδητοποιείς ότι δεν υπάρχει κάτι που θα πρέπει να κρυφτεί επειδή αυτή η ενοχή δεν είναι κάτι τρομερό. Είναι απλά μια ανόητη πεποίθηση που θα εξαφανιστεί. Γι’ αυτό φοβόμαστε να επιλέξουμε ένα θαύμα, που μεταφράζεται στο γιατί φοβόμαστε να συγχωρήσουμε κάποιον, να αφήσουμε πραγματικά το παρελθόν να φύγει και να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν είμαστε θύματα, όσο πειστικά και να μας διδάσκουν οι εμπειρίες αυτού του κόσμου αυτήν την πεποίθηση. Είμαστε όλοι πολύ καλοί στο να δικαιολογούμε γιατί δεν θέλουμε να παραιτηθούμε από όλα αυτά. Η πραγματική αιτία που δεν θέλουμε να παραιτηθούμε από όλα αυτά είναι ότι δεν θέλουμε να είμαστε σε ειρήνη. Αυτό μας το λέει το κείμενο αργότερα, σαν την έλξη του εγώ για την ενοχή (Τ-19.IV-A.i). Προτιμάμε μάλλον να είμαστε ένοχοι και να κάνουμε την ενοχή πραγματική. Τότε πρέπει να αμυνθούμε εναντίον της.

Πιστεύουμε ότι ό,τι δεν βλέπουμε τα φυσικά μας μάτια, δεν υπάρχει. Αυτό είναι πραγματικά το αξίωμα του στρουθοκαμηλισμού, που είναι το αξίωμα της απώθησης ή της άρνησης. Δεν βλέπω ένα πρόβλημα, δεν υπάρχει. Αν καλύψω την ενοχή μου, τότε δεν υπάρχει. Να πάλι η ιδέα ότι το σκοτάδι μπορεί να κρύψει. Αυτή τότε οδηγεί σε μια άρνηση της “πνευματικής όρασης,” τον όρο που χρησιμοποιούν τα Θαύματα σαν “όραση”. Και όταν τα Θαύματα μιλάνε για όραση, ή “πνευματική όραση”, δεν μιλάνε για αυτά που βλέπει κάποιος με τα φυσικά του μάτια. Μιλάνε για το να βλέπεις με τα μάτια του Αγίου Πνεύματος, το οποίο είναι μια στάση. Δεν έχει σχέση με την φυσική όραση.

Αξίωμα 23

Τα θαύματα ανακατατάσσουν την αντίληψη και τοποθετούν όλα τα επίπεδα στην σωστή προοπτική. Αυτό είναι θεραπευτικό γιατί η ασθένεια προέρχεται από την σύγκριση των επιπέδων.

Τα επίπεδα που συγχέονται είναι τα επίπεδα του νου και του σώματος. Το εγώ παίρνει το πρόβλημα της ενοχής που βρίσκεται στον νου μας, που είναι η πραγματική ασθένεια, και λέει ότι δεν είναι ο νους άρρωστος, αλλά το σώμα. Μετατοπίζεται από το επίπεδο του νου πίσω στο επίπεδο του σώματος. Το θαύμα το επιστρέφει ακριβώς εκεί που ξεκίνησε και λέει ότι δεν είναι το σώμα άρρωστο αλλά ο νους.

Αυτό μόνον κάνει το θαύμα. Φέρνει το πρόβλημα πίσω εκεί που πραγματικά είναι. Ξανά, αποκαθιστά στην αιτία (τον νου) την λειτουργία της αιτίασης. Τα Θαύματα επιμένουν πολύ σ' αυτό. Δεν υπάρχει τίποτα απολύτως να αρρωστήσει στο σώμα. Το σώμα δεν κάνει απολύτως τίποτα. Είναι εντελώς ουδέτερο. Υπάρχει ένα μάθημα στο βιβλίο Ασκήσεων που λέει, "Το σώμα μου είναι ένα εντελώς ουδέτερο πράγμα" (W-111.294). Το σώμα κυρίως φέρνει εις πέρας τις εντολές του νου. Όπως είπα πριν, το σώμα δεν μπορεί να θεραπευθεί διότι το σώμα ποτέ δεν ήταν άρρωστο. Είναι ο νους που είναι άρρωστος, και επομένως, είναι ο νους που πρέπει να θεραπευθεί. Η ασθένεια του νου είναι ο διαχωρισμός ή η ενοχή. Η θεραπεία του νου είναι η συγχώρεση ή η ένωση. Το θαύμα το προκαλεί αυτό, μετατοπίζοντας το πρόβλημα πίσω, εκεί όπου πραγματικά είναι.

Αξίωμα 24

Τα θαύματα σου δίνουν την ικανότητα να θεραπεύεις τους ασθενείς και να ανασταίνεις τους νεκρούς επειδή εσύ είσαι αυτός που έφτιαξε την ασθένεια και τον θάνατο, και έτσι μπορείς να τα καταργήσεις και τα δύο.. Εσύ είσαι ένα θαύμα, ικανό να δημιουργεί καθ' ομοίωσιν του Δημιουργού σου. Όλα τα άλλα είναι δικός σου εφιάλτης και δεν υπάρχουν. Μόνον οι δημιουργίες του φωτός είναι αληθινές.

Ένα από τα σημάδια , λέει η Βίβλος, που οι άνθρωποι είχαν για να καταλάβουν ότι ο Ιησούς ήταν ο Μεσσίας, ήταν το ότι θεράπευε τους ασθενείς και ανέστηνε τους νεκρούς. Αλλά, προφανώς, η Βίβλος δεν δίδασκε ότι εμείς οι ίδιοι κάναμε την αρρώστεια και τον θάνατο. Γι' αυτό μιλήσαμε προηγουμένως (αξίωμα 17.). Ο νους κατασκεύασε τα πάντα

σ' αυτόν τον κόσμο. Τα Θαύματα πραγματικά το εννοούν με μια ολοκληρωμένη κοσμική έννοια της κατασκευής όλου του υλικού κόσμου. Λένε ότι εμείς για τους δικούς μας σκοπούς εδώ, φτιάξαμε το σώμα και τους νόμους του σώματος, που σημαίνει ότι εμείς φτιάξαμε τους νόμους της αρρώστειας και εμείς φτιάξαμε τους νόμους του θανάτου. Επειδή εμείς τα φτιάξαμε, μπορούμε να τα αλλάξουμε.

Το Άγιο Πνεύμα δεν θεραπεύει το άρρωστο σώμα επειδή δεν προκάλεσε Αυτό την ασθένεια στο σώμα. Αυτό που κάνει το Άγιο Πνεύμα είναι να θεραπεύσει την ενοχή στον νου μας η οποία προκάλεσε την αρρώστεια του σώματος, βοηθώντας μας να αλλάξουμε τον νου μας για την ενοχή που επιλέξαμε. Είναι μια πολύ σημαντική διάκριση την οποία πρέπει να έχουμε στον νου μας, ώστε να μην πέφτουμε στην παγίδα να ζητάμε την βοήθεια Του Αγίου Πνεύματος για ο,τιδήποτε στον υλικό κόσμο. Το μόνο που κάνει, πάλι, είναι να κάνει τον κόσμο πραγματικό, ακριβώς όπως δεν πρέπει να ζητάς από το Άγιο Πνεύμα μια θέση να παρκάρεις. Αυτό είναι κάτι αγαπημένο για τους ανθρώπους που μελετούν το κείμενο.

Ερ.: Αλλά όταν χρησιμοποιείς τον νου σου για να προβάλεις πράγματα όπως αυτό, αυτό δεν είναι απαραίτητα ότι καλείς το Άγιο Πνεύμα. Αυτό είναι ότι χρησιμοποιείς τον νου σου.

Απ: Υπάρχει μια διαφορά ανάμεσα στο ψυχικό και στο πνευματικό. Το ψυχικό είναι κάτι που κάνουμε με τον δικό μας νου. Το πνευματικό είναι κάτι που κάνουμε με τον Νου Του. Υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσά τους. Και μπορούμε να εντυπωσιαστούμε πολύ με τα ψυχικά πράγματα για τα οποία είμαστε ικανοί. Το να βρούμε θέση για παρκάρισμα είναι ένα από αυτά. Αλλά το να το αποδώσουμε αυτό στο Άγιο Πνεύμα είναι λάθος, γιατί Αυτό δεν κάνει πράγματα στον υλικό κόσμο. Κάνει πράγματα στον νου μας. Δεν υπάρχει κόσμος. Το να πιστέψεις ότι το Άγιο Πνεύμα λειτουργεί μέσα στον κόσμο, σημαίνει ότι Το θεωρείς εξίσου παράλογο με εμάς : βλέπουμε ένα πρόβλημα εκεί όπου δεν υπάρχει πρόβλημα. Το πρόβλημα δεν βρίσκεται στο ότι χρειάζεσαι μια θέση πάρκινγκ, το πρόβλημα είναι η *ανησυχία* σου για το ότι χρειάζεσαι μια θέση πάρκινγκ.

Του λες ότι χρειάζεσαι μια θέση πάρκινγκ. Η καλύτερη προσευχή θα ήταν να Του ζητήσεις την βοήθειά Του να σε απαλλάξει από κάθε ανησυχία για το αν θα βρεις μια τέτοια θέση. Πώς γνωρίζεις πού υποτίθεται ότι πρέπει να παρκάρεις; Ίσως να χρειάζεται να παρκάρεις τρία τετράγωνα μακριά από όπου νομίζεις ότι υποτίθεται να παρκάρεις, για λόγους τους οποίους δεν γνωρίζεις. Ίσως να υποτίθεται ότι χρειάζεται να παρκάρεις τρία τετράγωνα μακριά, γιατί στον δρόμο από την θέση που έχεις παρκάρει έως εκεί που υποτίθεται ότι πρέπει να πας, πρόκειται να συναντήσεις κάποιον που πρέπει να συναντήσεις, και που διαφορετικά δεν θα το μάθαινες ποτέ. Με άλλες λέξεις είναι ένας πολύ διακριτικός τρόπος να προσπαθήσεις να Το ελέγξεις και να Του πεις τί

χρειάζεσαι, και συχνά θα ζητήσουμε την βοήθειά Του για τέτοια πράγματα που νομίζουμε ότι θα μας εξοικονομήσουν χρόνο, αλλά ίσως θα εξοικονομούσαμε περισσότερο χρόνο περπατώντας τρία τετράγωνα και έχοντας κάποιες εμπειρίες που θα μας έκαναν να εξοικονομήσουμε χρόνο στο μονοπάτι της επανόρθωσής μας.

Ερ.: Παίρνω ένα διπλό μήνυμα εδώ. Απ' τη μια μεριά, ακούω να λες ότι δεν έχει καμιά διαφορά αν προβάλεις μια θέση πάρκινγκ ή ό,τι κάνεις την στιγμή που δεν το αποδίδεις αυτό στο Άγιο Πνεύμα. Αλλά τώρα λες το αντίθετο, δηλ. Να μην προβάλεις θέσεις πάρκινγκ ή ό,τι άλλο, ότι όλα είναι στον νου μας.

Απ.: Σωστά, λέω και τα δύο πράγματα. Λέω ότι το καλύτερο πράγμα είναι να μην χρησιμοποιήσεις μαγεία καθόλου, αλλά οι περισσότεροι δεν είμαστε σ' αυτό όλη την ώρα. Το καλύτερο πράγμα θα ήταν να ρωτάς το Άγιο Πνεύμα, " Τί πρέπει να κάνω;" παρά να προβάλεις την θέση πάρκινγκ. Αυτό που λέω είναι ότι δεν υπάρχει λάθος στο να το κάνεις, εκτός του ότι δεν νομίζω ότι θα σου εξοικονομούσε τον χρόνο στον οποίο θα ρωτούσες τί θέλει το Άγιο Πνεύμα, όσον αφορά το να σου γλυτώσει χρόνο στο να δουλέψεις μέσα από την ενοχή σου.

Αργότερα , καθώς θα δούμε, το Αξίωμα 38 μιλάει για το πώς το Άγιο Πνεύμα αντιλαμβάνεται πλήρως, που είναι ένας άλλος τρόπος να πούμε ότι Αυτό αντιλαμβάνεται ολόκληρη την κατάσταση. Συνήθως αντιλαμβανόμαστε ένα συγκεκριμένο πράγμα, μια συγκεκριμένη ανάγκη σε κάποιο σημείο. Δεν θέλω να περπατήσω δέκα τετράγωνα ή δέκα λεπτά ή αυτό ή εκείνο. Θέλω να πάω έγκαιρα σ' αυτό το ραντεβού, δεν θέλω να κολλήσω στην κίνηση. Βλέπουμε μόνο μέσα από ένα στενό πεδίο στην εμπειρία μας. Το Άγιο Πνεύμα την βλέπει μέσα σε ένα μεγαλύτερο σχέδιο, και γι' αυτό όσο πιο ανοιχτοί μπορούμε να είμαστε, τόσο πιο γρήγορα θα μπορούσαμε να μάθουμε τα μαθηματά Του και να θεραπευθούμε.

Ερ.: Όταν πρωτοάρχισα να χρησιμοποιώ τα Θαύματα, ρωτούσα το Άγιο Πνεύμα για χιλιάδες πράγματα, και τώρα η αίσθησή μου είναι ότι η μόνη λειτουργία Του είναι να μου διδάξει την συγχώρεση. Δεν ζητώ καν πράγματα πια. Μόνο Του ζητώ να με βοηθήσει να έχω λιγότερη αντίσταση στο να είμαι ένα πρόσωπο που συγχωρεί και αγαπά. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος που βλέπω την λειτουργία του Αγίου Πνεύματος. Δεν νομίζω ότι είναι εδώ για να μου πει πού πρέπει να είμαι και τί πρέπει να κάνω. Δεν ξέρω αν έχω δίκιο ή όχι , αλλά...

Απ.: Αυτή είναι όλη η ιδέα. Αυτό για το οποίο προσεύχεσαι, αν βρεθείς σε μια κατάσταση που σου προκαλεί αγωνία, είναι για βοήθεια στο να μην νιώθεις αγωνία, παρά να προσευχηθείς για βοήθεια ώστε η κατάσταση να λυθεί με τον τρόπο που εσύ νομίζεις ότι θα έπρεπε.

Ερ. : Σύμφωνα με αυτά που είπες πάνω στην ασθένεια, απορώ πώς αρρωσταίνουμε. Τί μας κάνει να ξαναγίνουμε καλά;

Απ.: Αρρωσταίνεις όταν προβάλλεις την ενοχή από τον νου σου στο σώμα σου, και η συγχώρεση σε επαναφέρει στην υγεία. Αν κρυώσεις, αυτό που πρέπει να κάνεις, αφού πάρεις ασπιρίνη ή χάπια για το κρύο ή ό,τι άλλο, είναι να ζητήσεις βοήθεια **για να συγχωρήσεις όποιον δεν έχεις συγχωρήσει**. Αν δεν σου έρθει κανείς στον νου, απλά ξεκίνα από όπου είσαι.

Ερ. : Αλλά αυτό το ξέρουμε επειδή σε ακούμε. Τί γίνεται με αυτούς που δεν το γνωρίζουν; Πώς γίνονται καλά ;

Απ.: Είτε με το να αλλάξουν τον νου τους μέσω της συγχώρεσης, ή με το να χρησιμοποιήσουν κάποιο μαγικό. Τα μαγικά κάνουν δουλειά, δεν υπάρχει αμφιβολία. Αλλά αυτά δεν πρόκειται να ανακουφίσουν την υποβόσκουσα αιτία του κρυώματος ή της όποιας αρρώστειας. Οι περισσότεροι άνθρωποι σ' αυτόν τον κόσμο βαδίζουν λύνοντας προβλήματα σ' αυτό το επίπεδο, το ένα πρόβλημα μετά το άλλο. Όπως είπα νωρίτερα, γινόμαστε όλο και πιο σοφοί στο να λύνουμε τα προβλήματά μας, που σημαίνει ότι το εγώ γίνεται όλο και πιο σοφό στο να κατασκευάζει προβλήματα. Και αυτό ποτέ δεν τελειώνει. Το μόνο πράγμα που τελειώνει όλον τον κύκλο, είναι η συγχώρεση. Γι' αυτό κάνουμε ακόμα τους ίδιους πολέμους σήμερα με αυτούς που κάναμε αιώνες και χιλιετίες πριν.

Ερ.: Λες, λοιπόν, να συγκεντρωθούμε στην αιτία και όχι στο αποτέλεσμα.

Απ.: Σωστά. Η αιτία πάντα θα είναι κάποια μορφή ενοχής.

“Εσύ , είσαι ένα θαύμα, ικανός να δημιουργείς όπως ο Δημιουργός σου”. Προφανώς , όταν λέει εσύ είσαι ένα θαύμα, η λέξη “θαύμα” χρησιμοποιείται με μια πολλή διαφορετική έννοια από αυτήν που μιλούσαμε μέχρι τώρα. Είμαστε ικανοί για δημιουργία κατ' ομοίωσιν του Δημιουργού μας. Αυτή είναι η δημιουργία. Επεκτείνουμε τον πνευματικό Εαυτό μας, ως Χριστό, ακριβώς όπως ο Θεός επέκτεινε τον Πνευματικό Του Εαυτό δημιουργώντας εμάς. Ουμηθείτε, η δημιουργία δεν είναι δυνατή σ' αυτόν τον κόσμο.

“Όλα τ' άλλα είναι στον εφιάλτη σου, και δεν υπάρχουν. Μόνον οι δημιουργίες του φωτός είναι πραγματικές.” Αυτή είναι μια πολύ σαφής δήλωση του Επιπέδου Ένα, διάκριση ανάμεσα στην αλήθεια και την ψευδαίσθηση. Δημιουργώντας καθ' ομοίωσιν του Θεού, ο οποίος είναι στο επίπεδο του πνεύματος, είναι η μόνη αλήθεια. Τίποτα άλλο δεν υπάρχει σ' αυτόν τον κόσμο. Φαίνεται ότι ο,τιδήποτε άλλο, δεν είναι παρά ένα κακό όνειρο. Την στιγμή που διαχωριστήκαμε από τον Θεό, αποκοιμηθήκαμε. Όλα όσα

ακολούθησαν από αυτό, όλο το χαλί του χρόνου, όλος αυτός ο κόσμος της εξέλιξης, δεν είναι τίποτα άλλο παρά μόνο ένα κακό όνειρο.

Ας αναφέρω εδώ, διότι δεν προέκυψε από αυτά τα αξιώματα, ότι ο στόχος των Θαυμάτων δεν είναι να μας ξυπνήσει από το όνειρο. Ο στόχος είναι να αλλάξει τον εφιάλτη σ' ένα ευτυχισμένο όνειρο. Στο ευτυχισμένο όνειρο, ζούμε ακόμα μέσα σ' αυτόν τον κόσμο της ψευδαίσθησης, τον κόσμο των χωριστών σωμάτων, αλλά πια δεν προβάλλουμε καμιά ενοχή πάνω του. Είναι το να ζούμε σ' αυτόν τον κόσμο με αυτό που ονομάζεται “αληθινή αντίληψη”. Αυτό εννοούν τα Θαύματα με τον όρο “ο αληθινός κόσμος”: είναι ένας κόσμος χωρίς καμιά αμαρτία στον νου μας. Αυτός είναι ο στόχος των Θαυμάτων. Έπειτα λέει ότι ο Θεός κάνει ο Ίδιος το τελευταίο βήμα, και αυτό είναι που τελικά μας ξυπνάει εντελώς από το όνειρο (Τ-11.VIII.15:5). Αλλά η εστίαση των Θαυμάτων είναι να μας βοηθήσουν να ζήσουμε σ' αυτόν τον κόσμο, που είναι ένας κόσμος σωμάτων, αλλά χωρίς τις προβολές της ενοχής.

Αξίωμα 25

Τα θαύματα είναι μέρος μιας αλληλοεξαρτώμενης αλυσίδας συγχώρεσης η οποία όταν ολοκληρωθεί είναι η Επανόρθωση. Η Επανόρθωση λειτουργεί όλη την ώρα και σε όλες τις διαστάσεις του χρόνου.

Αυτή είναι η πρώτη αναφορά στην Επανόρθωση. Ας πω εδώ λίγες λέξεις σχετικά με το τί είναι η Επανόρθωση, όπως χρησιμοποιούν την λέξη τα Θαύματα. Παρακαλώ μην διαβάζετε την λέξη “atonment” σαν “at-one-ment”(ένωση με το ένα). Αυτή είναι μια κοινή λέξη του New Age , και πολλοί που έρχονται στα Θαύματα την διαβάζουν έτσι. Πρώτον, δεν εννοούν αυτό τα Θαύματα, και , δεύτερον μας απομακρύνει από έναν από τους σκοπούς των Θαυμάτων, αυτόν του να χρησιμοποιούν Χριστιανική γλώσσα και ορολογία με έναν διαφορετικό τρόπο. Αν αλλάξεις την λέξη σε “at-one-ment”, θα χάσεις αυτό το νόημα.

Η λέξη “Επανόρθωση” είναι βασικά συνώνυμη της λέξης “διόρθωση”, και είναι ο όρος των Θαυμάτων για το ολοκληρωμένο σχέδιο που ήρθε σε ύπαρξη με το Άγιο Πνεύμα για να εξαλείψει το λάθος της πίστης μας στο ότι είμαστε διαχωρισμένοι. Το Άγιο Πνεύμα τοποθετήθηκε από τον Θεό στον νου μας, και μας ξαναενώνει με τον Πατέρα που νομίσαμε ότι εγκαταλείψαμε. Το Άγιο Πνεύμα είναι ο συνδετικός κρίκος ανάμεσα σε μας και τον Θεό, ο οποίος εκ τούτου ακυρώνει τον διαχωρισμό, διορθώνοντας το λάθος. Έτσι, θα μπορούσαμε να πούμε ότι το Άγιο Πνεύμα είναι πραγματικά η έκφραση του

αξιώματος της Επανόρθωσης, που είναι ότι ο διαχωρισμός από τον Θεό ποτέ δεν συνέβη αλήθινά. Η λέξη “Επανόρθωση” είναι η λέξη των Θαυμάτων για το ολοκληρωμένο σχέδιο της αφύπνισης του Υιού Του Θεού από τον εφιάλητη ότι διαχωρίστηκε.

Η λέξη επίσης χρησιμοποιείται με μια πιο στενή έννοια για να περιγράψει το μεμονωμένο σχέδιο Επανόρθωσης που πρέπει να ολοκληρώσει καθένας από εμάς. Τα Θαύματα λένε ότι η μοναδική μας ευθύνη είναι να δεχθούμε την Επανόρθωση για τον εαυτό μας (Τ-2.V.5:1). Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να δεχθούμε την άρνηση της πραγματικότητας του διαχωρισμού, και την μη πραγματικότητα της ενοχής στις συγκεκριμένες σχέσεις και καταστάσεις τις οποίες αντιμετωπίζουμε. Η Επανόρθωση επομένως έχει νόημα σε ατομικό επίπεδο, που είναι το δικό μας προσωπικό μονοπάτι. Με άλλα λόγια, αυτό το χαλί του χρόνου κατασκευάστηκε από χιλιάδες και εκατομμύρια μικρά νήματα, και κάθε νήμα αντιπροσωπεύει την ατομική ζωή που ονομάζουμε δική μας. Κάθε ένας από μας πρέπει να ακυρώσει τις πεποιθήσεις που μπαίνουν σε κάθε κλωστή, και αυτή είναι η Επανόρθωση. Όταν και το τελευταίο παιδί του Θεού ολοκληρώσει το σχέδιό του, το πλήρες σχέδιο της Επανόρθωσης θα ολοκληρωθεί. Έτσι χρησιμοποιείται η λέξη.

Έχει συγκεκριμένο νόημα στο πλαίσιο των Θαυμάτων σύμφωνα με τον σκοπό που ανέφερα πριν, ότι ο Χριστιανισμός έχει διδάξει ότι η Επανόρθωση έρχεται μόνον μέσα από τον πόνο και την θυσία. Υπάρχει μια πολύ δυνατή ενότητα στην αρχή του Κεφαλαίου 3 που λέγεται “Εξιλέωση Χωρίς Θυσία” (Τ-3.1), η οποία συγκεκριμένα αναφέρεται στην σταύρωση του Ιησού και μιλάει για το ότι ο σκοπός της δεν ήταν να επανορθώσει την αμαρτία μέσα από τον πόνο, την θυσία και τον θάνατο. Αυτή είναι μια πεποίθηση που προέρχεται από την ενοχή των ανθρώπων. Η αληθινή Επανόρθωση είναι να διορθωθεί αυτή η λανθασμένη πεποίθηση αναγνωρίζοντας ότι το σώμα δεν είναι αληθινό, ότι η αμαρτία δεν είναι αληθινή και ότι όλο αυτό είναι ένα άσχημο όνειρο. Πάλι, η λέξη “Εξιλέωση” είναι συνώνυμη με την διόρθωση.

Βασικά, επιλέγοντας το θαύμα στην πραγματικότητα επιλέγουμε την συγχώρεση, και όσο περισσότερο το κάνουμε αυτό, τόσο περισσότερο μπορούμε να επεκτείνουμε αυτή την συγχώρεση σε άλλους ανθρώπους. Όταν όλη αυτή η διαδικασία ή αλυσίδα ολοκληρωθεί, αυτή είναι η Εξιλέωση. Αυτή είναι μια εικόνα που τα Θαύματα χρησιμοποιούν σε άλλα σημεία. Μιλάει για το πώς συγκολλάται μια δυνατή αλυσίδα Εξιλέωσης κάθε φορά που επιλέγουμε ένα θαύμα (Τ-1.III.9:2). Υπάρχει μια ενότητα με τον τίτλο “Ο Κύκλος της Εξιλέωσης” (Τ-14.V) που έχει την ίδια ιδέα. Είναι ένας κύκλος που συνεχώς διευρύνεται. Έλκουμε όλο και πιο πολλούς ανθρώπους στο σχέδιο της Εξιλέωσης μέσα από την συγχώρεσή μας προς αυτούς.

“Η Εξιλέωση λειτουργεί όλη την ώρα και σε όλες τις διαστάσεις του χρόνου.” Η πρόταση, “όλες τις διαστάσεις του χρόνου”, αντανακλά την ιδέα ενός ολογράμματος, το οποίο ανέφερα νωρίτερα (Αξίωμα 13, το χαλί του χρόνου). Μπορεί να γίνει κατανοητό με την βοήθεια μιας άλλης δήλωσης που λέει ότι πίσω από κάθε αδελφό στέκονται τουλάχιστον χίλιοι (Τ-27.V.10:4). Όταν συγχωρώ εσένα, συγχωρώ επίσης όλους τους άλλους ανθρώπους στην ζωή μου, ή σε άλλες ζωές, που αντιπροσωπεύουν το ίδιο πρόβλημα. Όλοι οι νόες είναι ενωμένοι. Εάν έχω ένα πρόβλημα, ας πούμε ένα πρόβλημα εξουσίας, τότε πίσω από σένα σαν ένα συγκεκριμένο τέτοιο παράδειγμα, θα είναι όλοι οι άλλοι άνθρωποι στην ζωή μου με τους οποίους είχα το ίδιο πρόβλημα. Έτσι η Εξιλέωση διορθώνει και θεραπεύει όλες τις πλευρές του ίδιου θέματος, ακόμα και όταν δεν έχουμε επίγνωση γι' αυτό. Ξανά, η “Εξιλέωση” αναφέρεται τόσο σε ατομικό επίπεδο όσο και σε συλλογικό.

Αξίωμα 26

Τα θαύματα απεικονίζουν την ελευθερία από τον φόβο. Εξιλέωση σημαίνει “καταργώ”. Η κατάργηση του φόβου είναι βασικό κομμάτι της Εξιλεωτικής αξίας των θαυμάτων.

Το να κοιτάζεις με τα μάτια του εγώ είναι πραγματικά σαν να κοιτάς με τα μάτια του φόβου. Δεν θα προσπαθούσαμε ποτέ να επιτεθούμε ή να πληγώσουμε τους άλλους αν δεν τους φοβόμαστε. Επιλέγοντας το Άγιο Πνεύμα αντί για το εγώ, στην ουσία επιλέγουμε την αγάπη αντί για τον φόβο.

“Εξιλεώνοντας” σημαίνει “καταργώντας”, που είναι μια άλλη λέξη για την “διόρθωση”. Βασικά, όταν εξιλεωνόμαστε για την αμαρτία μας, ακυρώνουμε την πίστη μας σ' αυτήν. Δεν την κάνουμε πραγματική και μετά προσπαθούμε να την ακυρώσουμε, που βέβαια είναι ο τρόπος που ο κόσμος – ο θεολογικός, ψυχολογικοί κόσμοι, κ.λ.π.- συνήθως λειτουργεί. Υπάρχουν δυό ενότητες, “Η ψευδαίσθηση της Αμαρτίας” (Τ-19.III) και “Αμαρτία έναντι Λάθους” (Τ-19.II), που αποδεικνύουν ότι αρνείσαι την πραγματικότητα της αμαρτίας αλλάζοντάς την σε λάθος. Όπως διδάσκουν τα Θαύματα: Οι αμαρτίες τιμωρούνται, τα λάθη διορθώνονται.

Αυτό δεν σημαίνει ότι αρνείσαι αυτό που βλέπεις. Δεν αρνείσαι αυτό που διαβάζεις στις εφημερίδες ή αυτά που έχουν κάνει οι άνθρωποι. Αυτό που κάνεις είναι οτι μετατοπίζεις την ερμηνεία σου από την αμαρτία, που είναι πάντα μια προβολή της δικής

μας πίστης στην αμαρτία, σε ένα λάθος που πρέπει να διορθωθεί, το οποίο είναι τόσο δικό μας όσο και του άλλου ανθρώπου. Άλλη μια φορά, οι αμαρτίες τιμωρούνται από το εγώ, τα λάθη διορθώνονται από το Άγιο Πνεύμα. Και, έτσι, ακυρώνονται.

Αξίωμα 27

Το θαύμα είναι μια συμπαντική ευλογία από τον Θεό μέσα από μένα προς όλους τους αδελφούς μου. Είναι προνόμιο αυτών που έχουν συγχωρεθεί, να συγχωρούν.

Αυτή είναι η πρώτη φορά που το πρόσωπο του Ιησού εμφανίζεται στα Θαύματα. Το θαύμα έχει την πηγή του στον Θεό και εκφράζεται μέσα από τον Ιησού, που όντας η εκδήλωση του Αγίου Πνεύματος, φέρνει την Αγάπη του Θεού μέσα από εμάς σε άλλους ανθρώπους, γεφυρώνοντας το κενό ανάμεσα σε μας και τον Θεό. Αυτό κάνει το θαύμα. Και καθώς συγχωρούμε, συγχωρούμαστε, που σημαίνει ότι δεχόμαστε την Αγάπη του Θεού. Βέβαια όσο περισσότερο δεχόμαστε την συγχώρεση, τόσο περισσότερο θα θέλαμε να συγχωρούμε άλλους ανθρώπους. Είναι μια αμοιβαία διαδικασία. Είναι πάντα σημαντικό να θυμόμαστε ότι ο Ιησούς κάνει το θαύμα, όχι εμείς. Η δική μας δουλειά είναι να καθαρίζουμε τον νου μας από ό,τι θα μπορούσε να μπει εμπόδιο στο να μπορέσουμε να επεκτείνουμε την αγάπη του μέσα από μας.

Αξίωμα 28

Τα θαύματα είναι ένας τρόπος να κερδίσουμε απελευθέρωση από τον φόβο. Η αποκάλυψη επιφέρει μια κατάσταση του νου όπου ο φόβος έχει καταργηθεί. Τα θαύματα, λοιπόν, είναι ένα μέσον και η αποκάλυψη είναι ο σκοπός.

Προφανώς δεν σημαίνει να “κερδίσουμε”. Στην πραγματικότητα είναι ένας τρόπος να επιτύχουμε την απελευθέρωση από τον φόβο. Γίνεται μια διάκριση ανάμεσα στην αποκάλυψη και το θαύμα. Όταν βιώνουμε μια αποκάλυψη, εκείνη την στιγμή δεν υπάρχει κανένας απολύτως φόβος μέσα μας. Κάτι μέσα μας έχει κάνει μια πλήρη μετατόπιση, και είμαστε απόλυτα ανοιχτοί στον Θεό. Αυτό όμως δεν διαρκεί. Εάν διαρκούσε, δεν θα είμασταν εδώ. Οι αποκαλύψεις είναι προσωρινές, και έπειτα επιστρέφουμε σε όποια θέματα του εγώ είναι ακόμα παρόντα.

Επ. : Είναι κάτι σαν άγιες στιγμές;

Απ. : Ναι, θα μπορούσε να είναι σαν μια πλήρης άγια στιγμή.

Αξίωμα 29

Τα θαύματα εξυμνούν τον Θεό μέσα από σένα. Τον εξυμνούν τιμώντας τα δημιουργήματά Του, επιβεβαιώνοντας την τελειότητά τους. Τα θαύματα θεραπεύουν επειδή αρνούνται την σωματική σου ταύτιση και επιβεβαιώνουν την πνευματική σου ταυτότητα

Μια από τις Εβραίο-Χριστιανικές ιδέες είναι ότι πρέπει να εξυμνούμε τον Θεό. Σίγουρα, πολλοί ψαλμοί έχουν αυτήν την πλευρά. Είναι σαφές, παρ' όλα αυτά, ότι ο Θεός δεν χρειάζεται την δική μας εξύμνηση. Δεν έχει ένα εγώ που θα απαιτούσε από τους ανθρώπους να Τον εξυμνούν (Τ-4.VII.6:1-3). Ο τρόπος με τον οποίον ένα θαύμα εξυμνεί τον Θεό, είναι απλά το να αντανακλά την Ύπαρξή Του και την ολοκληρωτική αγάπη Του, όχι με λέξεις ή πράξεις.

Ένας τρόπος που η ιδιαίτερη αγάπη διακρίνεται από την πραγματική αγάπη είναι ότι η ιδιαίτερη αγάπη είναι ένα φαινόμενο που αποκλείει. Πάντα αποκλείει ορισμένους ανθρώπους. Η Αγάπη Του Θεού περιλαμβάνει τα πάντα. Δεν κάνει εξαιρέσεις. Όπως λέει η Βίβλος, ο Θεός δεν έχει ευνοούμενους. Τα θαύματα εξυμνούν αυτήν την Αγάπη του Θεού ενώνοντας όλους τους ανθρώπους στον νου μας. “Τον εξυμνούν τιμώντας τα δημιουργήματά Του, επιβεβαιώνοντας την τελειότητά τους.” Το Θαύμα είναι μια μετατόπιση από το να δούμε κάποιον ελλιπή, είτε τον βλέπουμε σαν ένα ατελές σώμα επειδή είναι φυσικά άρρωστος, είτε τον βλέπουμε σαν ατελή επειδή τον έχουμε κρίνει σαν αμαρτωλό. Έπειτα, μετατοπιζόμαστε από αυτήν την αντίληψη, στη αντίληψη του Αγίου Πνεύματος το οποίο κοιτάζει πέρα από το λάθος στην αλήθεια, κοιτάζει πέρα από την σκοτεινιά του εγώ στο φως του Χριστού που λάμπει μέσα σ' αυτόν.

“Θεραπεύουν επειδή αρνούνται την σωματική σου ταύτιση και επιβεβαιώνουν την πνευματική σου ταυτότητα”. Αυτή η ιδέα είναι ίδια με αυτήν που εκφράστηκε στο Αξίωμα 17. Θεραπεύουν επειδή απομακρύνονται από την ταύτιση με το σώμα, το οποίο δεν είναι το πρόβλημα, ταυτιζόμενα με το πνεύμα. Είναι το πνεύμα που είναι η πηγή της απάντησης. Και ταυτιζόμενοι με Αυτό που πραγματικά είμαστε, αναγνωρίζουμε ότι ο,τιδήποτε άλλο είναι κυρίως μια άμυνα εναντίον της αλήθειας.

Ερ.: Μπορείς να το κάνεις αυτό και να μην αναγνωρίσεις πού βρίσκονται αυτοί νοητικά ή σωματικά; Με άλλες λέξεις, αρνούμενος αυτό που βλέπεις, και θέλοντας να δεις την τελειότητα σ' αυτό το πρόσωπο;

Απ.: Υπάρχει ένας τρόπος να κοιτάζεις τον οποίον τα Θαύματα ορίζουν, που είναι σαν διπλή όραση. Δεν αρνείσαι αυτό που βλέπουν τα μάτια σου, δεν αρνείσαι ότι κάποιος έχει σωματικούς πόνους ή έχει κάποια ανάγκη ή ό,τι άλλο. Αλλά την ίδια στιγμή, συνειδητοποιείς επίσης, ότι αυτό που βλέπεις είναι μια έκκληση για βοήθεια. Αυτό ονομάζουν τα Θαύματα ως την κρίση του Αγίου Πνεύματος (Τ-12.1). Ότι η αρρώστεια και ο πόνος, ή ο θυμός και η επίθεση, ή ό,τι έχει κάνει αυτό το πρόσωπο, στην πραγματικότητα είναι ένα κάλεσμα για βοήθεια και μια έκφραση της ταύτισής του με το εγώ του.

Ερ.: Σε μια συγκεκριμένη στιγμή, πόσο μακριά το πάω;

Απ.: Λες στο Άγιο Πνεύμα ή στον Ιησού, ή σε όποιον αισθάνεσαι ότι μιλάς : “Τί θέλεις να κάνω ;” Αν αισθανθείς αναστατωμένος από το πρόβλημα του ατόμου αυτού, σε όποιο επίπεδο και αν είναι, τότε πριν Τον ρωτήσεις τί να κάνεις, πρέπει να ζητήσεις την βοήθειά Του ώστε να θεραπευθεί η αντίληψή σου. Αυτό εννοεί η προαναφερθείσα δήλωση ότι “ η μόνη προσευχή που έχει νόημα είναι για συγχώρεση” (Τ-3.V.6:3) . Πρώτα ζητάς να σε βοηθήσει να μετατοπιστείς από τον τρόπο που κοιτάζει το εγώ στον δικό Του τρόπο, και έπειτα λες , “ Τί θέλεις να κάνω ; Ποιός θα ήταν ο τρόπος με την περισσότερη αγάπη να συμπεριφερθώ αυτήν την στιγμή ;” Και τότε το κάνεις. Πρώτα πρέπει να προσπαθήσεις να συνειδητοποιήσεις την δική σου ανάμειξη. Πάλι, είτε η ασθένεια κάποιου σου προκαλεί λύπη, ενοχή, πόνο ή σε πληγώνει, ή τα χαρακτηριστικά της συμπεριφοράς του σου προκαλούν θυμό – γι' αυτό θα προσευχηθείς για βοήθεια. Και έπειτα πες , “ Ποιό θα ήταν το πιο στοργικό πράγμα να κάνω ; Τί θέλεις να κάνω ;” Όποιες λέξεις και να χρησιμοποιήσεις είναι εντάξει, αλλά σίγουρα δεν αρνείσαι αυτό που βλέπεις. Αυτά δεν είναι μαθήματα άρνησης. Στην πραγματικότητα, λέει το κείμενο, σε ένα κομμάτι που διάβασα πριν, (Αξ. 1), ότι είναι σχεδόν αδύνατον να αρνηθείς το φυσικό σου βίωμα σ' αυτόν τον κόσμο. Δεν προτείνει να το κάνουμε αυτό , διότι η επόμενη γραμμή λέει ότι αυτός είναι ένας “σημαντικά ανάξιος τρόπος άρνησης” (Τ-2.IV.3:8-11).

Αξίωμα 30

Μέσω της αναγνώρισης του πνεύματος, τα θαύματα διορθώνουν τα επίπεδα αντίληψης και τα ευθυγραμμίζουν. Αυτό θέτει το πνεύμα στο κέντρο απ' όπου μπορεί να επικοινωνεί απευθείας.

Το Αξίωμα 30 είναι το ίδιο με το Αξίωμα 23. Βασικά, το θαύμα μας δείχνει ότι το πρόβλημα δεν είναι στο σώμα αλλά στον νου. Είναι πρόβλημα της ενοχής μας και η ενοχή μας είναι μια άμυνα απέναντι στην αγάπη που πραγματικά είμαστε. Επομένως το αληθινό κέντρο της ύπαρξής μας δεν είναι το εγώ. Δεν είναι η ενοχή, είναι το πνεύμα. Τα Θαύματα μας διδάσκουν ότι η αντίληψη είναι μια ερμηνεία, όχι ένα γεγονός (π.χ., T-11.VI.2:5-6; T-21.V.1:7). Βλέπουμε αυτό που θέλουμε να δούμε ή αυτό που χρειαζόμαστε να δούμε – όπως το να βλέπεις ή να ακούς νερό μέσα στην έρημο. Δεν μπορούμε να αλλάξουμε τον κόσμο, αλλά μπορούμε να αλλάξουμε τον τρόπο που τον κοιτάμε. Αντικαθιστούμε την ενοχή του εγώ μας, την οποία έχουμε κάνει πραγματική, με την πραγματικότητα της Ταυτότητάς μας ως πνεύμα, την οποία μας υπενθυμίζει συνεχώς το Άγιο Πνεύμα.

Αξίωμα 31

Τα θαύματα πρέπει να εμπνέουν ευγνωμοσύνη, όχι δέος. Πρέπει να ευχαριστείς τον Θεό για ό,τι πραγματικά είσαι. Τα παιδιά του Θεού είναι άγια και το θαύμα τιμά την αγιότητά τους, η οποία μπορεί να κρυφτεί αλλά δεν μπορεί ποτέ να χαθεί.

Αυτή είναι η ίδια υπενθύμιση που έκανα νωρίτερα αναφερόμενος στον Ιησού που είπε ότι δεν πρέπει να στεκόμαστε με δέος μπροστά του. Πρέπει να είμαστε ευγνώμονες για το θαύμα εξαιτίας της θεραπείας και της ειρήνης που φέρνει, αλλά δεν θα πρέπει να αισθανόμαστε δέος γι' αυτό επειδή είναι κάτι που υπάρχει σ' αυτόν τον κόσμο. Θα έπρεπε να αισθανόμαστε δέος για την Πηγή του θαύματος, που είναι ο Θεός, αλλά όχι γι' αυτό το ίδιο το θαύμα.

Αυτή είναι μια άλλη δήλωση της αρχής της Εξιλέωσης. Το εγώ μας διδάσκει ότι η αγιότητα του Χριστού, η αγιότητα του Ποιού πραγματικά είμαστε, έχει χαθεί εξαιτίας της αμαρτίας μας. Η αμαρτία έχει αλλάξει την πραγματικότητα των Ουρανών, έχει αλλάξει την πραγματικότητα της σχέσης μας με τον Θεό, μας έχει μετατρέψει σε άθλιους αμαρτωλούς και έχει μετατρέψει τον Θεό σε έναν μνησίκακο, εκδικητικό Θεό. Ότι όλο αυτό έχει γίνει αληθινό. Αλλά το μόνο που έχει πραγματικά συμβεί είναι ότι έχουμε

μόνον αποκοιμηθεί και έχουμε καλύψει την αγιότητά μας με σκοτεινά πέπλα. Και τώρα πιστεύουμε ότι το όνειρο είναι η πραγματικότητα και ότι η πραγματικότητα είναι το όνειρο. Η αλήθεια για μας, που είναι το γεγονός ότι είμαστε άγιοι, μπορεί να κρυφτεί από τα εγώ μας, αλλά δεν μπορεί ποτέ να χαθεί. Το θαύμα μας δείχνει ότι το πέπλο του κακού είναι κυρίως μια άμυνα απέναντι στην αγιότητά μας, ένα κάλεσμα για βοήθεια και αγάπη. Τα Μαθήματα Θαυμάτων είναι χωρίς ηθική όσον αφορά ολόκληρη την θεωρία του κακού ή του σκοτεινού στον κόσμο, και ότι υπάρχουν καλά πράγματα που πρέπει να κάνουμε ή κακά πράγματα που δεν πρέπει να κάνουμε. Αυτό, βέβαια, δεν είναι το ίδιο πράγμα με το να πούμε ότι είναι ανήθικα. Δεν υπάρχει ηθικότητα επειδή η ηθικότητα έχει να κάνει με την κρίση της μορφής ή της συμπεριφοράς. Η “ηθικότητα” των Θαυμάτων είναι η ακύρωση της ενοχής. Τα Θαύματα δεν είναι “ενάντια” σε τίποτα σ’ αυτόν τον κόσμο. Είναι “ενάντια” στην ενοχή.

Ερ.: Τί γίνεται όταν αισθάνεσαι καλά όταν θυμώνεις ;

Απ.: Και βέβαια αισθάνεσαι καλά όταν θυμώνεις. Την στιγμή που θυμώνεις πιστεύεις ότι επιτέλους έχεις απαλλαγεί από την ενοχή σου. Και για ποιό λόγο δεν πρέπει να αισθάνεσαι υπέροχα; Το κάνεις, αλλά μόνον μέχρι η ενοχή να ξυπνήσει ξανά στην επίγνωσή σου, τώρα πιο δυναμωμένη από το γεγονός ότι έχεις επιτεθεί άδικα σε κάποιον άλλον.

Αξίωμα 32

Εγώ είμαι ο εμπνευστής όλων των θαυμάτων τα οποία είναι διαμεσολαβητές. Μεσολαβούν υπέρ της αγιότητάς σου και καθαγιάζουν την αντίληψή σου. Με το να σε τοποθετούν πέρα από τους φυσικούς νόμους σε ανυψώνουν στην σφαίρα της επουράνιας τάξης. Σ' αυτήν την τάξη είσαι τέλειος.

Προφανώς, ο Ιησούς είναι πολύ σαφής ότι αυτός είναι η πηγή των θαυμάτων, και αυτό είναι κάτι καλό. Καθώς λέει το Μάθημα 24 στο Βιβλίο των ασκήσεων, δεν γνωρίζουμε τί είναι το καλύτερο για μας, πόσο μάλλον για τους άλλους, γι' αυτό πρέπει να ρωτάμε αυτόν που γνωρίζει. Αν προσπαθήσουμε να δράσουμε από μόνοι μας, προσπαθούμε να γίνουμε ο εμπνευστής των θαυμάτων, υφαρπάζοντας τον ρόλο του Ιησού, ακριβώς όπως κάναμε με τον Θεό όταν διαχωριστήκαμε από Αυτόν.

Η λέξη “διαμεσολαβητές” εδώ είναι σκόπιμη. Ο Ιησούς δεν μιλάει για μεσολαβητική προσευχή όπως συνήθως νομίζουμε, ή για την ιδέα ότι μεσολαβεί ανάμεσα σε μας και τον Θεό που είναι η παραδοσιακή άποψη ότι ο Θεός θύμωσε τόσο πολύ με μας, ώστε

χρειαζόμαστε κάποιον που θα ήταν ανάμεσα σε μας και τον Θεό και ο οποίος θα μπορούσε να καθησυχάσει την οργή του Θεού. Χρησιμοποιεί την λέξη που δεν έχει συνώνυμα αλλά, προφανώς την χρησιμοποιεί διαφορετικά. Ο τρόπος που μεσολαβεί είναι ανάμεσα στην αγιότητα του Χριστού που αληθινά είμαστε και του εαυτού που πιστεύουμε ότι είμαστε, θυμίζοντάς μας το γεγονός ότι είμαστε άγιοι και τέλειοι και ο,τιδήποτε άλλο, είτε αντιλαμβανόμαστε κάτι λάθος σε μας ή σε κάποιον άλλον, είναι κυρίως μέρος του ψευδαισθητικού συστήματος του εγώ.

Όταν επιλέγουμε ένα θαύμα, που σημαίνει ότι επιλέγουμε να ακούσουμε την φωνή του Θεού αντί για την φωνή του εγώ, οι αντιλήψεις μας γίνονται άγιες. Μια άλλη λέξη για την άγια αντίληψη, που συνήθως δεν χρησιμοποιείται στα Μαθήματα Θαυμάτων, είναι “αληθινή αντίληψη”, ένα συνώνυμο της “όρασης του Χριστού”. Είναι ο τρόπος με τον οποίο αντιλαμβανόμαστε όταν δεν υπάρχει πια ενοχή μέσα μας. Αντιλαμβανόμαστε μέσα από τα μάτια του Αγίου Πνεύματος όταν δεν βλέπουμε πια κάποιον σαν χωριστό από εμάς. Αυτό συμβαίνει ακόμα και μέσα στον κόσμο της αντίληψης, που είναι αυτός ο κόσμος. Αυτό δεν σημαίνει ότι αρνούμαστε το σώμα κάποιου άλλου, αλλά αυτό που αρνούμαστε είναι ότι το σώμα μας έχει κάνει ξεχωριστούς. Επομένως αρνούμαστε κάθε αντίληψη και σκέψη που θα ενίσχυε τον διαχωρισμό του εγώ.

“Με το να σε τοποθετούν πέρα από τους φυσικούς νόμους σε ανυψώνουν στην σφαίρα της επουράνιας τάξης. Σ' αυτήν την τάξη είσαι τέλειος.” Αυτό είναι το ίδιο με την ιδέα του πώς το θαύμα υπερβαίνει τους νόμους του εγώ, τους φυσικούς νόμους. Η αποκορύφωση είναι ότι αποκαθιστά μέσα μας την επίγνωση του ποιοί είμαστε, ότι είμαστε πνεύμα. Αλλά δεν είναι αυτός ο στόχος των Μαθημάτων, ο οποίος είναι να είμαστε σ' αυτόν τον κόσμο χωρίς ενοχή.

Αξίωμα 33

Τα θαύματα σε τιμούν γιατί είσαι αξιαγάπητος. Διαλύουν τις ψευδαισθήσεις που έχεις για τον εαυτό σου και κάνουν ορατό το φως μέσα σου. Έτσι, λοιπόν, σε εξαγνίζουν από τα λάθη σου, απελευθερώνοντάς σε από τους εφιάλτες σου. Αποκαθιστούν την πνευματική σου υγεία, αποδεσμεύοντας τον νου σου από την φυλακή των ψευδαισθήσεών σου.

Αυτή είναι μια άλλη έκφραση της ίδιας ιδέας. Τα θαύματα διαλύουν όλες τις ψευδαισθήσεις για το ότι είσαι διαχωρισμένος, ότι είσαι σώμα, ότι οι άλλοι άνθρωποι είναι σώματα, ότι είσαι το θύμα είτε του εαυτού σου είτε άλλων ανθρώπων. Μας

βοηθούν να αναγνωρίσουμε ότι είμαστε όλοι το ίδιο, ότι είμαστε όλοι στην ίδια βάρκα του κόσμου του εγώ μαζί, και ότι όλοι θα αφήσουμε αυτήν την βάρκα μαζί. Μια φράση αργότερα στο κείμενο λέει “μαζί ή καθόλου “ (Τ-19.IV-D.12:8). Έτσι, κανείς δεν έφυγε από τον Παράδεισο μόνος του και κανείς δεν θα επιστρέψει μόνος του.

“Έτσι, λοιπόν, σε εξαγνίζουν από τα λάθη σου, απελευθερώνοντάς σε από τους εφιάλτες σου.” Θα μπορούσαμε να το διαβάσουμε αυτό σαν να εννοεί ότι τα θαύματα διορθώνουν τα λάθη μας ή ακυρώνουν τα λάθη μας δείχνοντάς μας ότι υπάρχει ένα άλλο όνειρο πέρα από τον εφιάλτη μας, που διορθώνει τις ψευδαισθήσεις μας – και αυτό είναι το “ευτυχισμένο μας όνειρο.” “Αποκαθιστούν την πνευματική σου υγεία, αποδεσμεύοντας τον νου σου από την φυλακή των ψευδαιθήσεών σου.” Ο νους μας απελευθερώνεται από τις ψευδαισθητικές πεποιθήσεις του κόσμου.

Αξίωμα 34

Τα θαύματα αποκαθιστούν τον νου σου στην κατάσταση της πληρότητάς του. Διορθώνοντας την έλλειψη, εγκαθιστούν την τέλεια προστασία. Η δύναμη του Πνεύματος δεν αφήνει καθόλου χώρο στους ειβολείς.

Αυτό μπορεί να γίνει κατανοητό με την έννοια ότι τα θαύματα αποκαθιστούν στον νου την επίγνωση της πληρότητάς του, επειδή η πληρότητα ή η αφθονία του Θεού ποτέ δεν έφυγε. Το μόνο που κάνει το θαύμα είναι να απομακρύνει το πέπλο που έχει βάλει εκεί το εγώ το οποίο μας κρατά κρυμμένη την αφθονία του Ποιού πραγματικά είμαστε. Αποκαθιστώντας την έλλειψη (δηλ. διορθώνοντας την έλλειψη), τα θαύματα εγκαθιστούν προστασία. Το εγώ μας διδάσκει ότι κάτι μας λείπει, που σημαίνει ότι είμαστε τρωτοί. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να προστατευθούμε. Αυτό που κάνει το θαύμα είναι να μας δείξει ότι δεν υπάρχει έλλειψη μέσα μας, και επομένως δεν χρειαζόμαστε προστασία. Η προστασία του πνεύματος, επομένως, είναι η επίγνωση της ατρωσίας του πνεύματος. Ένα παιδί του Θεού δεν μπορεί ποτέ να πληγωθεί. Αυτή είναι μια από τις σαφέστερες κατανοήσεις που θα μπορούσαμε να έχουμε για το νόημα της σταύρωσης. Αυτό μας διδάσκει ο Ιησούς: άσχετα με το τί αντελήφθη ο κόσμος, τίποτα δεν συνέβη σ' αυτόν. Το σώμα του μπορεί να δέχθηκε επίθεση, αλλά αυτός δεν θα μπορούσε να γίνει θύμα επίθεσης. Ταυτίσθηκε με την τέλεια προστασία του πνεύματος επειδή ήξερε Ποιός ήταν, και επομένως, δεν είχε σημασία τί συνέβαινε στο σώμα του, είτε φυσικά είτε ψυχολογικά. Αυτή είναι η τέλεια προστασία του πνεύματος. Σ' αυτό το σημείο τότε, το πνεύμα δεν μπορεί να δεχθεί εισβολή. Είναι σαν να υπάρχει ένας κύκλος φωτός γύρω μας με τον οποίον ταυτιζόμαστε, και κάθε τι σκοτεινό που το εγώ θα μπορούσε να μας στείλει,

απλά θα διαλυότανε από το φως. Δεν μπορείς να βάλεις το σκοτάδι σ' ένα δωμάτιο γεμάτο φως. Το σκοτάδι είναι η απουσία του φωτός, που σημαίνει ότι το σκοτάδι δεν έχει δικές του ιδιότητες. Η ταύτισή μας με το φως του Χριστού, που είμαστε, είναι η προστασία μας. Αυτό που έχει ενδιαφέρον είναι ότι μερικές φορές οι άνθρωποι προσπαθούν να το συγκεκριμενοποιήσουν με κάποιον τρόπο προσπαθώντας να επεκτείνουν ή να υλοποιήσουν έναν κύκλο φωτός γύρω τους, ή να ακτινοβολήσουν φως ή κάτι τέτοιο. Αυτό, κάνει το σώμα πραγματικό και τον κίνδυνο πραγματικό. Επομένως, το μόνο που πρέπει να γνωρίζεις είναι το Ποιός είσαι, και αυτή η γνώση και αυτή η επίγνωση είναι το φως. Δεν χρειάζεται να κάνεις τίποτα. Από την στιγμή που θα κάνεις κάτι, αυτό γίνεται μια άμυνα. Δεν κάνεις τίποτα, απλά θυμάσαι Ποιός είσαι, και αυτή η ύπαρξη είναι πέρα από ο,τιδήποτε κάνεις.

Αξίωμα 35

Τα θαύματα είναι εκδηλώσεις της αγάπης, αλλά μπορεί τα αποτελέσματά τους να μην είναι πάντα ορατά.

Αυτό είναι πολύ σημαντικό. Μια από τις παγίδες που πέφτουν συνήθως άνθρωποι, όπως έχω ήδη πει, είτε μελετούν τα Μαθήματα Θαυμάτων είτε βρίσκονται σε κάποιο άλλο σύστημα θεραπείας, είναι ότι θέλουν αποτελέσματα. Αν δεν έχω αποτελέσματα, αν το κρύωμά σου δεν εξαφανιστεί, αν η πληγή δεν κλείσει, αν αυτός ο όγκος δεν φύγει, τότε δεν είμαι καλός θεραπευτής. Αυτό που έχει συμβεί τότε είναι ότι έχουμε πέσει στην παγίδα να κάνουμε το σώμα πραγματικό.

Μια από τις σημαντικές επισημάνσεις - προειδοποιήσεις που σταθερά εκφράζουν τα Μαθήματα Θαυμάτων είναι : Μην κάνετε το λάθος πραγματικό. Τα Μαθήματα Θαυμάτων δεν πιστεύουν στην αμαρτία, αλλά αν πίστευαν, τότε αμαρτία σύμφωνα με αυτά, θα ήταν το να κάνεις το λάθος πραγματικό. Κάνουμε το λάθος πραγματικό όταν πιστεύουμε ότι κάτι πρέπει να κάνουμε γι' αυτό. Από την στιγμή που πιστεύουμε ότι υπάρχει κάποιο πρόβλημα στο επίπεδο του σώματος το οποίο πρέπει να θεραπευθεί, τότε κάνουμε το λάθος πραγματικό. Προσπαθώντας να προβάλλεις έναν κύκλο φωτός γύρω σου ή γύρω από κάποιον άλλον είναι ένα παράδειγμα του πώς κάνεις το λάθος πραγματικό, γιατί τότε λες ότι το φως πρέπει να προστατέψει αυτό το πρόσωπο ή εμένα από το σκοτάδι. Τότε, προφανώς, κάνεις το σκοτάδι πραγματικό. Δεν χρειάζεται να παλέψεις με κάτι αν είναι μη πραγματικό. Η προστασία για την οποία μιλούν τα Θαύματα, είναι η προστασία του συστήματος σκέψης μας, που σημαίνει να διορθώσουμε τις λανθασμένες σκέψεις που έχουμε.

Ερ.: Αυτό ακούγεται δύσκολο. Η ερώτησή μου είναι, μπορείς να έχεις και την πίτα ολόκληρη και τον σκύλο χορτάτο; Για παράδειγμα, αν χρειάζεσαι ασπιρίνη, αν χρειάζεσαι λίγη μαγεία κάθε τόσο...

Απ.: Δεν λέω ότι δεν πρέπει να το κάνεις. Αυτό που λέω είναι : κάνε ό,τι σε κάνει να νιώθεις καλύτερα, αλλά μην πιστεύεις ότι αυτό κάνει ό,τι νομίζεις ότι κάνει. Τα Θαύματα μιλάνε για την ιδέα του να φέρνεις τις ψευδαισθήσεις στην αλήθεια, ή το σκοτάδι στο φως. Το εγώ κάνει το ανάποδο. Φέρνει την αλήθεια στις ψευδαισθήσεις. Ο κόσμος θα μπει στον πειρασμό να πάρει την αλήθεια από τα Μαθήματα Θαυμάτων, που είναι ένα πολύ αγνό σύστημα, και να την φέρει στις ψευδαισθήσεις που όλοι λατρεύουμε. Υπάρχουν κάποια πράγματα από τα οποία δεν θέλουμε να παραιτηθούμε, έτσι αν αγαπάτε τους κύκλους φωτός, τότε δεν θα θέλετε να παραιτηθείτε από αυτούς. Ή αν αγαπάτε το να ζητάτε θέσεις στάθμευσης, δεν θέλετε να το αφήσετε. Και τίποτα δεν αναφέρεται εδώ που να σας επιβάλει να το κάνετε. Ο Ιησούς δεν κρατάει μαστίγιο. Απλά λέει ότι αυτά δεν θα σας δώσουν αυτό που θέλετε. Εάν θέλετε να συνεχίσετε να ικανοποιείτε τον εαυτό σας, νομίζω ότι είναι εντάξει την στιγμή που αναγνωρίζετε τί κάνετε. Αυτό έχει σημασία.

Τα Μαθήματα Θαυμάτων δεν λένε ότι δεν πρέπει να θυμώνετε. Λένε ότι δεν πρέπει να δικαιολογείτε τον θυμό σας. Αυτό είναι το λάθος. Όλοι θυμώνουμε , επειδή όλοι έχουμε εγώ. Η ιδέα είναι ότι όταν θυμώσεις και αναστατωθείς, μην το δικαιολογήσεις.. Αυτό λέει ο Ιησούς στο Κεφάλαιο 3 που αναφέρθηκε νωρίτερα όταν μιλάει για Εξιλέωση χωρίς θυσία (Τ-3.1). Λέει ότι αυτό είναι που οι άνθρωποι έκαναν λάθος. Έπρεπε να αντιστρέψουν ένα ολόκληρο σύστημα σκέψης, με σκοπό να δικαιολογήσουν την λανθασμένη αντίληψη ότι ο Θεός προκάλεσε τον πόνο στον Υιό Του. Με άλλα λόγια, οι άνθρωποι δημιούργησαν μια θεολογία που δικαιολογούσε την προβολή της ενοχής τους. Αλλά όταν κατασκευάζεις μια θεολογία, μια ψυχολογία, μια φιλοσοφία, μια οικονομική θεωρία ή ο,τιδήποτε άλλο για να δικαιολογήσεις την προβολή του εγώ σου, θα έχεις πρόβλημα. Δεν είναι λάθος να έχεις κύκλους φωτός γύρω σου αν αυτό σε κάνει να νιώθεις καλύτερα, αλλά όταν προσπαθείς να τους κάνεις μέρος αυτού του συστήματος σκέψης, εκεί θα γίνει το λάθος.

Όταν μιλάς στο Επίπεδο Ένα, όλα φαίνονται πολύ δύσκολα, επειδή αυτό το επίπεδο είναι ασυμβίβαστο, ανελαστικό. Λέει ότι συνειδητοποιείς στο τέλος ότι “ό,τι είναι ψευδές είναι ψευδές, και ό,τι είναι αληθινό δεν έχει ποτέ μεταβληθεί” (W-pII.10.1:1). Τα πάντα σ' αυτόν τον κόσμο είναι ψεύτικα, και επομένως δεν θα έπρεπε να επενδύεις καθόλου σ' αυτά. Αλλά κανείς από όσους ζούμε στο κόσμο των σωμάτων, δεν πρόκειται να τα καταφέρει να παραιτηθεί εντελώς από το να επενδύει στον κόσμο. Πάντα θα υπάρχουν κάποια μικρά πράγματα, ελπίζω μόνο μικρά πράγματα, στα οποία θα μείνουμε προσκολλημένοι. Το Επίπεδο Δύο, έχει έναν πολύ πιο γλυκό τρόπο να το βλέπει όλο

αυτό. Αλλά αυτό που είναι αδιαπραγμάτευτο ακόμα και εδώ, είναι η ιδέα να μην κάνεις το λάθος πραγματικό, ούτε να προσπαθήσεις να δικαιολογήσεις τις λανθασμένες αντιλήψεις του εγώ. Δεν υπάρχει τίποτα λάθος στο να έχεις επιθέσεις του εγώ. Όλοι τις έχουμε. Το λάθος είναι στο να προσπαθήσουμε να πούμε, “ Λοιπόν, αυτό είναι που λένε πραγματικά τα Θαύματα”, ή “ Αυτό πραγματικά λέει η Βίβλος”, ή “Αυτό μου είπε ο Θεός να κάνω”. Είναι πολύ καλύτερο να πεις απλά, “Λοιπόν, είχα μια επίθεση από το εγώ”, ή “Το εγώ μου αισθάνεται καλύτερα όταν έχω έναν κύκλο φωτός γύρω μου”, ή να ζητήσεις από το Άγιο Πνεύμα μια θέση στάθμευσης. Είναι εντάξει όσο δεν προσπαθείς να πεις ότι αυτό λένε τα Θαύματα. Από την στιγμή που θα το κάνεις, θα πέσεις στην ίδια παγίδα όπως συνέβη 2000 χρόνια πριν, που πήραν ένα μήνυμα αστραφτερά αγνό και γρήγορα έβαλαν σκεπάσματα από σκοτάδι και ενοχή γύρω του, με αποτέλεσμα να καταλήξει να γίνει μια θρησκεία μίσους αντί αγάπης.

Ερ.: Υποθέτω ότι το να ικανοποιούμαι , είτε παίρνοντας μαγεία, είτε έναν υπνάκο, ή σεξουαλική ευχαρίστηση, ή ό,τι άλλο , είναι εντάξει την στιγμή που ξέρω τί κάνω. Αλλά, δεν κάνουμε το λάθος αληθινό κάθε στιγμή που παραδινόμαστε (στην ψευδαίσθηση) ;

Απ. : Ναι, στο Επίπεδο Ένα. Αλλά όσο ζούμε την εμπειρία εδώ στον κόσμο του σώματος (Επίπεδο Δύο), τέτοια “παράδοση” μπορεί να γίνει ένας τρόπος να μάθω απαλά, γλυκά, ότι αυτό δεν είναι αυτό που πραγματικά θέλω. Αλλά πρέπει να είσαι πολύ προσεκτικός στο να μην παραπλανείς τον εαυτό σου, ακολουθώντας το εγώ αντί για το Άγιο Πνεύμα, εμπλεκόμενος έτσι σε κάτι που μπορεί να πληγώσει τον εαυτό σου ή άλλους, κάνοντας την ενοχή σου ακόμα πιο μεγάλη. Το μόνο που λένε τα Μαθήματα Θαυμάτων είναι : Κάνε ό,τι θέλεις να κάνεις, αλλά μην το κάνεις σαν να είναι το Βασίλειο Του Ουρανού. Μην το κάνεις σπουδαίο θέμα. Αυτό είναι όλο. Αυτό που κάνουμε συνήθως, είναι να μεγαλοποιούμε τα πάντα.

Ερ. : Μα κάνεις το λάθος αληθινό κάθε φορά που κάνεις κάτι σωματικό.

Απ. : Σίγουρα ! Αλλά δεν μπορείς να το αποφύγεις. Αλλά το κάνεις χειρότερο όταν προσπαθείς να το δικαιολογήσεις. Είναι καλύτερα να πεις ότι έχω ακόμα αυτό το σώμα και πιστεύω ότι έχω κάποιες ανάγκες, και υπάρχουν μερικά πράγματα που μου δίνουν ευχαρίστηση, υπάρχουν κάποια πράγματα που θέλω να αποφύγω επειδή μου δίνουν πόνο. Όσο είμαι σώμα, θα τα έχω αυτά, αλλά αυτό δεν σημαίνει τίποτα. Αυτό που έχει σημασία είναι ότι συγχωρώ το πρόσωπο που δουλεύει μαζί μου ή που ζει μαζί μου, και πραγματικά θέλω να θεραπευθεί αυτή η σχέση. Τα άλλα είναι κάπως ανόητα. Η ιδέα είναι να κάνω το οτιδήποτε χωρίς να το μεγαλοποιώ. Στην πραγματικότητα, υπάρχει μια γραμμή προς το τέλος αυτού του κεφαλαίου που λέει ότι “οι σωματικές παρορμήσεις είναι παρορμήσεις για θαύματα που πήραν λανθασμένη κατεύθυνση “ (Τ-1.VII.1:3). Είναι ένας άλλος τρόπος να πεις ότι κάνοντας το σώμα πραγματικό, είτε μιλώντας για

σεξουαλικότητα, αρρώστεια, θυμό ή πόλεμο, είναι μια άμυνα απέναντι σ' αυτό που πραγματικά είμαστε. Συγκεκριμένα με όρους σεξουαλικότητας, αναφέρεται στην ιδέα ότι το να ενωθείς μέσω του σώματος δεν θα σε κάνει να αισθανθείς ειρηνικά ή άνετα, επειδή ο μόνος τρόπος να ενωθείς είναι μέσω του νου.

Με άλλα λόγια, όλοι λαχταρούμε να επιστρέψουμε σπίτι με τον Θεό επειδή αυτό είναι η καρδιά του προβλήματός μας. Με κάποιον τρόπο αισθανόμαστε ότι αν έρθουμε σωματικά κοντά στους ανθρώπους, είτε εννοούμε σεξουαλικά κοντά είτε απλά σωματικά, τότε κάπως θα αναιρέσουμε τον διαχωρισμό. Προφανώς αυτό δεν γίνεται επειδή το πρόβλημα δεν έχει καμιά σχέση με το σώμα. Πάλι, το λάθος είναι ότι χρησιμοποιούμε το σώμα, προσπαθώντας να δικαιολογήσουμε ή να πνευματικοποιήσουμε κάτι που δεν έχει καμιά σχέση με την πνευματικότητα. Τίποτα στο σώμα δεν είναι πνευματικό. Αυτό που είναι σημαντικό είναι ο τρόπος που το χρησιμοποιούμε.

Ερ. : Θα μπορούσε να σου πει το Άγιο Πνεύμα ότι δεν είναι σωστό αυτό που κάνεις, επειδή ενισχύει μια έλλειψη που την νομίζεις πραγματική ; Με άλλα λόγια, χρειάζεσαι αυτήν την ικανοποίηση αυτή τη φορά, και έτσι πέφτοντας στην παγίδα να την δεχθείς, ενισχύεις την έλλειψη.

Απ. : Ναι, αν το δεις από ένα πολύ πρακτικό σημείο, νομίζω ότι το κλειδί είναι ότι αν κάτι σε απασχολεί τόσο ώστε να νομίζεις ότι δεν θα γίνεις ευτυχισμένος παρά μόνον αν κοιμηθείς μ' αυτόν τον άνθρωπο ή αν φας το συγκεκριμένο φαγητό ή δεν θα γίνεις ευτυχισμένος παρά μόνον αν πάρεις το συγκεκριμένο αυτοκίνητο, κ.λ.π κ.λ.π. , αυτό τότε είναι μια κόκκινη σημαία. Τότε η απόκτησή του γίνεται το Βασίλειο Του Ουρανού, και η απουσία του γίνεται κόλαση. Όταν πιαστείς σ' αυτού του είδους την παγίδα, είναι σημείο συναγερμού που σου λέει ότι έχεις επενδύσει πολύ στις ιδιαίτερες σχέσεις, όποια μορφή και αν παίρνουν. Αλλά η ιδέα είναι να μην δίνουμε μεγάλη σημασία σε κάτι που δεν έχει μεγάλη σημασία. Αυτό που έχει μεγάλη σημασία, σ' αυτόν τον κόσμο είναι η ενοχή, και η απάντηση σ' αυτήν είναι η συγχώρεση. Αυτό είναι το σημαντικό.

Ερ. : Λένε τίποτα τα Μαθήματα για την ανάσταση του σώματος ;

Απ. : Πώς θα μπορούσε το σώμα να αναστηθεί αν το σώμα δεν πεθαίνει ; Όπως ακριβώς το σώμα δεν μπορεί να θεραπευθεί επειδή το σώμα δεν είναι ποτέ άρρωστο, έτσι το σώμα δεν μπορεί να αναστηθεί επειδή το σώμα ποτέ δεν πέθανε. Τα Μαθήματα μιλούν πολύ για την ανάσταση. Θυμηθείτε, το σώμα δεν κάνει τίποτα. Είναι ο νους που το κάνει αυτό. Η ανάσταση είναι η αφύπνιση από το όνειρο του θανάτου. Αυτό που συνέβη με τον Ιησού είναι ότι ξύπνησε από τον κόσμο του εφιάλτη που βρισκόμαστε όλοι. Σύμφωνα με την δική μας αντίληψη του κόσμου και σίγουρα των ανθρώπων γύρω του που δεν καταλάβαιναν για ποιό πράγμα μιλούσε, σηκώθηκε από τους νεκρούς.

Μπορούσαν να αισθανθούν την παρουσία του. Γι' αυτό, έβαλαν δύο συν δύο μαζί και πήραν πέντε, πράγμα το οποίο το κάνουμε κι' εμείς καλά. Ο Ιησούς εμφανίστηκε στον νου τους, με την μορφή που θα μπορούσαν να τον δεχθούν, που θα έπρεπε ασφαλώς να είναι μια μορφή που την ταύτιζαν με τον Ιησού, η οποία θα έπρεπε να είναι στο σώμα. Αλλά η ανάστασή του στην πραγματικότητα ήταν μια αφύπνιση από αυτό το εφιαλτικό όνειρο, που είναι ένα όνειρο του θανάτου, διαχωρισμού, φόνου, επίθεσης, προσβολής, κ.λ.π. Αλλά, πάλι το κλειδί σ' αυτό είναι ότι από την στιγμή που θα πεις ότι το σώμα ανασταίνεται, λες ότι το σώμα πέθανε, που σημαίνει ότι λες ότι το σώμα είναι αληθινό. Ο πιο αξιόπιστος μάρτυρας για την πραγματικότητα του κόσμου του εγώ είναι ο θάνατος, διότι ο θάνατος λέει ότι το σώμα έζησε. Αν έζησε το σώμα, τότε το εγώ πρέπει να ζει και ολόκληρο το σύστημα σκέψης του εγώ πρέπει να είναι σωστό. Αυτό που μας δίδαξε ο Ιησούς είναι ότι το σώμα δεν πεθαίνει, το σώμα δεν ανασταίνεται, το σώμα δεν κάνει τίποτα απολύτως και, έτσι, ο Ιησούς παραμένει μαζί μας παρά τα όσα συνέβησαν στο σώμα του. Υπάρχει μια φράση στο τέλος του Κεφαλαίου 15, που γράφτηκε την εποχή των Χριστουγέννων, που λέει : “ Ο Πρίγκηπας της Ειρήνης γεννήθηκε για να ξανακαθιερώσει την κατάσταση της αγάπης διδάσκοντας ότι η επικοινωνία παραμένει αδιάσπαστη ακόμα και αν το σώμα καταστραφεί, δεδομένου ότι δεν θα δεις το σώμα σαν το απαραίτητο μέσον επικοινωνίας” (Τ-15.ΧΙ.7:2).

Ερ. : Εννοείς ότι απλά πήρε την μορφή ; Τί συνέβη τότε όταν εμφανίστηκε στους αποστόλους;

Απ. : “Εμφανίστηκε” στους νόες των ανθρώπων.

Ερ. : Και είπε στον Θωμά να του αγγίξει τα πλευρά ;

Απ. : Δεν είμαι σίγουρος πόσα από αυτά συνέβησαν πραγματικά. Το ευαγγέλιο του Ιωάννη ειδικά, γράφτηκε εν μέρει για να αντιμετωπίσει αυτό που θεωρείτο απειλή από τους Γνωστικούς, οι οποίοι είχαν ήδη αρχίσει να είναι μια σοβαρή απειλή για τον Χριστιανισμό. Κάποιοι Γνωστικοί δίδασκαν ότι ο Ιησούς δεν ήταν ένα σώμα. Ονομάζονταν “δοκητιστές”, ένας όρος που προήλθε από την Ελληνική λέξη (ρήμα δοκέω: “φαίνομαι”, φαντάζομαι, νομίζω), που σημαίνει παραίσθηση. Αυτό που δείχνει αυτό το σημείο στα ευαγγέλια, υποθετικά, είναι ότι ο Ιησούς είχε σώμα επειδή τον άγγιξε ο Θωμάς. Είμαι σίγουρος λογικά ότι οι περισσότεροι μελετητές των γραφών θα αρνούνται ότι αυτό ήταν ένα ιστορικό γεγονός. Θα το έβλεπαν περισσότερο με τους όρους της θεολογίας που δίδασκε ο Ιωάννης ότι ο Ιησούς ήταν σε ένα σώμα. Και αυτή η διδασκαλία συγκεκριμένα στόχευε εναντίον των Γνωστικών.

Ερ. : Υποτιμάς τις αστρικές προβολές, τότε ; Φαίνεται μια λογική εξήγηση αυτού που νόμιζαν κάποιοι άνθρωποι ότι είδαν.

Απ. : Τις υποτιμώ ; Όχι, είναι ένας άλλιος τρόπος να το δεις. Αλλά πάλι είναι του εγώ.

Ερ. : Απο την στιγμή που λέγεται ότι περνούσε μέσα από τοίχους, εμφανιζόταν και εξαφανιζόταν, φαινόταν...

Απ. : Πραγματικά πρέπει να επανεξετάσουμε όλες τις εμφανίσεις μετά την ανάσταση που αναφέρονται στα ευαγγέλια. Πολλοί μελετητές των γραφών το κάνουν. Οι αναφορές των εμφανίσεων μετά την ανάσταση στα τέσσερα ευαγγέλια είναι αλληλοσυγκρουόμενες. Σε βασικά γεγονότα υπάρχει αντίφαση ανάμεσά τους, όπως ποιοί το είδαν και πότε. Η ομόφωνη γνώμη είναι ότι αντιλαμβάνεσαι μια έκφραση της αναδυόμενης θεολογίας των διαφόρων Χριστιανικών εκκλησιών εκείνη την εποχή παρά κάτι που είναι ιστορικό. Γί αυτό το να προσπαθήσεις να πεις τί έκανε και τί δεν έκανε ο Ιησούς είναι πολύ δύσκολο. Κανείς δεν ξέρει στην πραγματικότητα τί έκανε. Υπάρχει πολύ λίγη ιστορία στα ευαγγέλια, αλλά υπάρχει πολύ θεολογία και οι άνθρωποι διαβάζουν πίσω στην ιστορία αυτό που θα ήθελαν να είναι εκεί. Επί τη ευκαιρία, τα Μαθήματα δεν τα σχολιάζουν και δεν ασχολούνται μ' αυτό.

Ερ. : Η Αγία Τερέζα είχε τα σημάδια του Ιησού στην παλάμη της. Καταλαβαίνω ότι τα οράματά της ήταν έντονα αντιληπτικά.

Απ. : Σωστά. Εάν δουλεύεις με τα Μαθήματα Θαυμάτων πρέπει να δέχεσαι την υπόθεση ότι όλα έρχονται από τον νου μας. Δεν υπάρχει τίποτα έξω από εμας. Όλα είναι μια προβολή αυτού που υπάρχει μέσα μας, το οποίο τότε σημαίνει ότι μπορείς να προβάλεις ό,τι θέλεις. Οι ψυχολόγοι το κάνουν αυτό εδώ και χρόνια με τα τεστ προβολής. Οι άνθρωποι βλέπουν κάθε είδους πράγματα σε ένα αντιληπτικό ερέθισμα που δεν έχουν αναγνωρίσιμες μορφές, όπως στο τεστ του Rorschach με τις κηλίδες μελανιού. Βλέπουμε αυτό που θέλουμε να δούμε, το οποίο δεν νομίζω ότι μας απομακρύνει καθόλου από το βασικό μήνυμα των ευαγγελίων. Είναι γεγονός ότι τα Μαθήματα κάνουν το μήνυμα της συγχώρεσης πολύ, πολύ σαφές.

Συζητάμε ακόμα το Αξίωμα 35, ότι “τα θαύματα μπορεί να μην έχουν πάντα ορατά αποτελέσματα.” Αυτό που είναι σημαντικό είναι το αποτέλεσμα που έχει το θαύμα, που είναι να φέρει ειρήνη στον “θαυματοποιό”. Πράγματι, όταν στρέψω τον νου μου στον Ιησού και δεν βλέπω πια κάποιον να επιτίθεται ή να δέχεται επίθεση, αισθάνομαι ειρήνη. Ό,τι συμβαίνει μετά, είναι πια ανάμεσα στον Ιησού και στο άλλο πρόσωπο. Εγώ έχω κάνει αυτό που μου αναλογεί. Το δώρο της ειρήνης μου θα δοθεί στο άλλο πρόσωπο, έστω και αν αυτός ή αυτή δεν το δεχτούν. Αυτό θα μπορούσε να σημαίνει ότι το θαύμα μπορεί να μην έχει πάντοτε ορατά αποτελέσματα. Υπάρχει μια σειρά από τρεις ερωτήσεις στο Εγχειρίδιο των δασκάλων που αναφέρονται στην θεραπεία και λένε το ίδιο πράγμα. Μια από τις ερωτήσεις είναι : “Πρέπει να επαναληφθεί η θεραπεία;” (M-7). Είναι σχετικό με μια κατάσταση όπου κάποιος φαίνεται να μην έχει θεραπευθεί. Το

σημαντικό εδώ είναι ότι αν πιστεύεις ότι κάποιος δεν έχει θεραπευθεί, κάνεις το σώμα αληθινό επειδή αναζητάς κάτι στο επίπεδο του σώματος.

Ένα άλλο σημείο που υπαινίσσεται εδώ καλύπτεται σε ένα μάθημα που λέει, “Όταν θεραπεύομαι δεν θεραπεύομαι μόνον εγώ” (W-pl.137). Απ' την στιγμή που όλοι οι νόες είναι ενωμένοι και είναι ένα μέσα σ' αυτό το ολόγραμμα, τότε όταν θεραπεύεται ο νους μου και επεκτείνω την ειρήνη, ή η ειρήνη επεκτείνεται μέσα από μένα, θα αγγίξει όλους τους άλλους νόες, και για τους περισσότερους από αυτούς δεν θα έχω καν επίγνωση. Από την στιγμή που δεν υπάρχει πραγματικότητα στον χρόνο σαν γραμμική έκφραση, ή ούτε καν στον χρόνο τον ίδιο, τότε αυτή η θεραπεία μπορεί να συμβεί σε όλες τις διαστάσεις του. Προφανώς δεν θα έχουμε καμιά επίγνωση αυτού του γεγονότος. Η μόνη μας δουλειά, πάλι, είναι να θεραπεύσουμε τον δικό μας ατομικό νου. Το τί συμβαίνει μετά εξαρτάται από το Άγιο Πνεύμα.

Αξίωμα 36

Τα θαύματα είναι παραδείγματα ορθής σκέψης. Ευθυγραμμίζουν την αντίληψή σου με την αλήθεια όπως την δημιούργησε ο Θεός.

Λίγο αργότερα, τα Μαθήματα χρησιμοποιούν την έκφραση “Με τον ορθό νου” (T-2.V.3:1), δηλ. το να σκέφτεσαι όπως το Άγιο Πνεύμα και όχι όπως το εγώ. Το θαύμα δεν εκφράζει άμεσα την αλήθεια του Θεού, αλλά ευθυγραμμίζεται με αυτήν ή την αντανάκλα. Η αλήθεια του Θεού είναι ότι όλοι είμαστε ένα. Σ' αυτόν τον κόσμο, βιώνουμε την ενότητα όταν ξεπεράσουμε όλα τα εμπόδια του διαχωρισμού που βάζει το εγώ : σκέψεις θυμού, πόνου, θυματοποίησης, κ.λ.π. Ενώ η αληθινή αντίληψη δεν είναι η αλήθεια, εν τούτοις δεν την πολεμά. Αυτό είναι το ίδιο σαν την ιδέα που συζητήσαμε πριν για την “αντανάκλαση της αγιότητας” , ή για τους “κήρυκες της αιωνιότητας”. Αυτές οι αντανάκλασεις είναι ο στόχος των Μαθημάτων, επειδή είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα του να ακυρώσουμε όλα τα εμπόδια για την αλήθεια.

Αξίωμα 37

Το θαύμα είναι μια διόρθωση εκ μέρους μου για τον λανθασμένο τρόπο σκέψης. Ενεργεί σαν καταλύτης, διαλύοντας την εσφαλμένη αντίληψη και

αναδιοργανώνοντάς την με σωστό τρόπο. Αυτό σε θέτει υπό την αρχή της Εξιλέωσης, εκεί όπου η αντίληψη θεραπεύεται. Μέχρι να συμβεί αυτό, η γνώση της Θεϊκής Τάξης είναι αδύνατη.

Η “εσφαλμένη αντίληψη” είναι το να αντιλαμβανόμαστε κάποιο πρόβλημα στον κόσμο, σαν έξωτερικό, έξω από μας. Το θαύμα αναδιοργανώνει την αντίληψη επειδή την μετατοπίζει πίσω, εκεί που το πρόβλημα είναι αληθινά, στον νου μας. Ο Ιησούς είναι αυτός που εισάγει το θαύμα. Η δουλειά μας είναι κυρίως να επιλέξουμε να θέλουμε να το κάνει, να ζητήσουμε την βοήθειά του να δούμε την κατάσταση όπως την βλέπει εκείνος. Αυτή είναι η αληθινή αντίληψη. Ο Ιησούς παίρνει τις λανθασμένες αντιλήψεις που έχουμε κάνει αληθινές – ασθένεια, σύγκρουση, πόλεμο, κ.λ.π. - και τις αντιστρέφει έτσι ώστε να δούμε τα πάντα με τον ίδιο τρόπο : όλοι, και εμείς μαζί, καλούμε, ζητάμε βοήθεια. Τότε επιλέγεται η αρχή της Εξιλέωσης, η οποία μπορεί να ξαναοριστεί ως άρνηση της πραγματικότητας του διαχωρισμού και της ενοχής.

Ένας άλλος τεχνικός όρος που χρησιμοποιείται σταθερά σε όλο το Μαθήματα Θαυμάτων είναι η “γνώση”. Όπως την χρησιμοποιούν τα Μαθήματα, είναι συνώνυμη με τον Παράδεισο. Το αντίστροφο της γνώσης ή το αντίθετο της γνώσης είναι η αντίληψη, και σχεδόν πάντα θα δεις αυτούς τους δύο όρους αντιπαραβαλλόμενους. Η γνώση υπερβαίνει την διχοτόμηση υποκειμένου - αντικειμένου, η οποία είναι ενσωματωμένη στην αντίληψη. Ακόμα και τα “άγια οράματα” (όπως αυτά που αναφέρονται από μυστικιστές) είναι προϊόντα αντίληψης και, επομένως, δεν διαρκούν.

Η γνώση αφορά το Πνεύμα , τον Θεό, και δεν αποκτάται σ' αυτόν τον κόσμο. Πράγματι, τα Μαθήματα λένε πολύ καθαρά ότι ο στόχος αυτών των Μαθημάτων δεν είναι η γνώση, είναι η ειρήνη (Τ-8.Ι.1:1-2). Εδώ μιλάει για την ειρήνη που έρχεται σ' αυτόν τον κόσμο όταν βλέπεις όλους τους ανθρώπους σαν να είναι ενωμένοι μαζί σου. Δεν υπάρχει ενοχή ούτε επίθεση.

Αξίωμα 38

Ο μηχανισμός των θαυμάτων είναι το Άγιο Πνεύμα. Αναγνωρίζει και τα δύο, και τις δημιουργίες του Θεού και τις ψευδαισθήσεις σου. Διαχωρίζει την αλήθεια από την πλάνη εξαιτίας της ικανότητάς Του να έχει ολιστική αντίληψη αντί για επιλεκτική.

Αυτό σημαίνει ότι το Άγιο Πνεύμα είναι ένας “διακόπτης θέρμανσης”, και όπως λέει αργότερα στα Μαθήματα, “είναι το μοναδικό μέρος της Αγίας Τριάδας που έχει μια

συμβολική λειτουργία” (T-5.I.4:1). Αυτό σημαίνει ότι μπορεί να λειτουργήσει σ' έναν κόσμο συμβόλων. Δεν υπάρχουν σύμβολα στον Παράδεισο, μόνον σ' αυτόν τον κόσμο.

Ερ.: Αν ο διαχωρισμός είναι μια ψευδαίσθηση, και το Άγιο Πνεύμα δημιουργήθηκε για να τον επιλύσει, δεν είναι και το Άγιο Πνεύμα ψευδαίσθηση ;

Απ.: Όχι, επειδή δημιουργήθηκε από τον Θεό. Όμως, είναι μια καλή ερώτηση. Η απάντηση των Μαθημάτων είναι ότι όταν ο διαχωρισμός θεραπευθεί πλήρως και το Άγιο Πνεύμα δεν θα χρειάζεται πια, Αυτό θα εξακολουθεί να υπάρχει επειδή Το δημιούργησε ο Θεός. Και έπειτα τα Μαθήματα λένε ότι επιστρέφει στον Ουρανό και ευλογεί τις δημιουργίες μας (T-5.I.5:7).

Ερ.: Αλλά μοιάζει να δημιουργήθηκε για να λύσει ένα πρόβλημα που δεν υπάρχει.

Απ.: Αυτό είναι σωστό, και επειδή δημιουργήθηκε από τον Θεό, που σημαίνει ότι είναι επέκταση του Θεού, από την στιγμή που συμβαίνει αυτό, δεν μπορεί να εξαφανιστεί. Η λειτουργία Του είναι μια ψευδαίσθηση, γιατί καλείται να διορθώσει ένα πρόβλημα που είναι εγγενώς ψευδαίσθητικό, που σημαίνει ότι και η λειτουργία Του, επίσης, πρέπει να είναι μια ψευδαίσθηση, καθώς είναι η *μορφή* στην οποία το *περιεχόμενο* της Αγάπης Του βιώνεται από μας.

Ερ.: Αλλά είναι ένας από εμάς....(το Άγιο πνεύμα)

Απ.: Όχι, δεν είναι ένας από εμάς. Εμείς είμαστε μέρος του Δεύτερου Προσώπου της Τριάδας – Χριστός – και το Άγιο Πνεύμα είναι το Τρίτο Πρόσωπο της Τριάδας. Σε ένα άλλο επίπεδο, βέβαια, η Τριάδα είναι Ένα. Ωστόσο, τα Μαθήματα μιλούν για Επίπεδα της Τριάδας. Αυτή είναι μια πολύ λεπτή θεολογική διάκριση. Είναι σημαντικό να διορθώσουμε την ιδέα ότι η Φωνή Του Αγίου Πνεύματος είναι η δική μας. Είναι παρόμοια με την πίστη ότι είμαστε Θεός, που τα Μαθήματα δηλώνουν πολύ καθαρά ότι δεν είμαστε (T-7.I.1-3). Το να πιστεύουμε ότι η Φωνή Του Θεού είναι η δικιά μας, πόσο μάλλον το ότι είμαστε ο Ίδιος ο Θεός, είναι απλά μια άλλη έκφραση της βασικής πίστης στον διαχωρισμό που μας δημιούργησε όλα αυτά τα προβλήματα.

Ερ.: Χρησιμοποίησες ένα άλλο παράδειγμα. Είπες ότι ο Θεός έστειλε το Άγιο Πνεύμα μέσα στο όνειρο. Δεν είναι μέρος του ονείρου, αλλά ήρθε μέσα στο όνειρο για να μας μιλήσει μέσα σ' αυτό.

Απ. : Η ερώτηση εξακολουθεί να είναι, “Τί θα συμβεί όταν το όνειρο τελειώσει;” Είναι ένα από τα πράγματα που κανείς μας δεν μπορεί να καταλάβει. Το μόνο που μπορώ να σας πω είναι τί λένε τα Μαθήματα πάνω σ' αυτό. Αλλά η ιδέα είναι ότι το Άγιο Πνεύμα

έχει ένα πόδι στην πραγματικότητα, στους Ουρανοί, και ένα πόδι μέσα στο όνειρο (αν υποθέσουμε ότι έχει δύο πόδια). Είναι μέσα στο όνειρο, παρ' όλα αυτά δεν είναι μέρος του ονείρου. Είναι μέσα στους διαχωρισμένους νόες μας και εργάζεται μέσα τους. Παράλληλα είναι σε επαφή με Τον Νου Του Χριστού. Είναι κάτι σαν ενδιάμεσο.

Ο Θεός, βέβαια, δεν γνωρίζει καν για το όνειρο, ή για τον κόσμο των ψευδαισθήσεων, όπως αναφέρθηκε νωρίτερα. Μια ανάλογη κατάσταση είναι αυτής όπου ένας γονιός παρατηρεί το κοιμισμένο του παιδί την νύχτα και βλέπει το παιδί να στριφογυρίζει, προφανώς επειδή βλέπει έναν εφιάλτη. Ο γονιός δεν ξέρει τί ονειρεύεται το παιδί, επειδή είναι έξω από τον νου του, αλλά ξέρει ότι το παιδί υποφέρει και προφανώς θα ήθελε να ανακουφίσει αυτόν τον πόνο. Αυτή είναι η κατάσταση στην οποία είναι ο Θεός. Γι' αυτό, επεκτείνει τον εαυτό Του μέσα στο όνειρο, στον νου του κοιμισμένου Υιού Του. Το "Άγιο Πνεύμα" είναι το όνομα που δίνουν τα Μαθήματα σ' αυτήν την επέκταση, η Φωνή για τον Θεό. Και μέσα σ' αυτό το όνειρο Εκείνο μας λέει, "Αδελφέ μου, διάλεξε ξανά. Μπορείς να κοιτάξεις το όνειρό σου διαφορετικά." Έτσι, Αυτό σβήνει όλα όσα δεν χρειαζόμαστε πραγματικά, όπως π.χ. τις ιδιαίτερες σχέσεις. Μας βοηθάει να ενοποιήσουμε την αντίληψή μας, να βλέπουμε τα πάντα σαν μαθήματα που ο Θεός θα ήθελε να μάθουμε. Αυτό εννοεί όταν λέει ότι "Διαχωρίζει την αλήθεια από την πλάνη", και "να αντιληφθούμε ολιστικά αντί για επιλεκτικά." Αυτό εννοεί νωρίτερα, ότι Αυτό θα μπορούσε να δει όλες τις πλευρές μιας κατάστασης. Εμείς θα βλέπαμε μια κατάσταση κάτω από το πρίσμα των δικών μας αναγκών. Αυτό αναγνωρίζει όλες τις καταστάσεις σαν ευκαιρίες θεραπείας όλων των ανθρώπων που εμπλέκονται.

Ερ. : Η άποψη ότι το Άγιο Πνεύμα έχει ένα πόδι στον ένα κόσμο, Ουρανοί, και ένα άλλο στον δικό μας κόσμο, το όνειρο – σημαίνει ότι μπορεί να έχει και γνώση και αντίληψη συγχρόνως ;

Απ.: Σωστά.

Ερ. : Τί εννοούν τα Μαθήματα όταν διδάσκουν ότι ποτέ δεν είμαστε σε λάθος μέρος στον λάθος χρόνο;

Απ.: Δεν μπορούμε να είμαστε ποτέ σε λάθος μέρος στον λάθος χρόνο επειδή πάντοτε μπορούμε να μάθουμε από όλα τα πράγματα. Το Άγιο Πνεύμα μπορεί να χρησιμοποιήσει όλες τις καταστάσεις και τις σχέσεις για να μας διδάξει το μοναδικό μάθημα ότι ο διαχωρισμός δεν είναι πραγματικός. Σε ένα βαθύτερο επίπεδο, η δήλωση αντανάκλα την ιδέα ότι το σενάριο έχει ήδη γραφτεί. Το έχουμε ήδη περάσει όλο αυτό. Όπως λένε τα Μαθήματα, επαναλαμβάνουμε νοητικά ό,τι έχει ήδη περάσει (W-PI.158.4:5). Και μπορούμε να αναπολήσουμε ή να ξαναζήσουμε ό,τι έχει ήδη συμβεί είτε επιλέγοντας το εγώ ή το Άγιο Πνεύμα. Επομένως το να είσαι στο σωστό μέρος την

σωστή στιγμή δεν έχει νόημα. Ο τρόπος που ξαναβλέπουμε αυτό το μέρος του δίνει όλη την σημασία.

Αξίωμα 39

Το θαύμα διαλύει το σφάλμα, επειδή το Άγιο Πνεύμα αναγνωρίζει το σφάλμα ως πλάνη ή αναλήθεια. Είναι σαν να λέμε ότι η αντίληψη του φωτός , εξαφανίζει το σκοτάδι.

Είναι το ίδιο να πούμε ότι διαλύει το λάθος, διορθώνει λάθη, ακυρώνει λάθη, ή επανορθώνει τα λάθη. Συνειδητοποιεί ότι όλα τα λάθη είτε είναι πλάνες ή αναλήθειες. Δεν υπάρχουν διαβαθμίσεις στα λάθη. Μία φορά το μηδέν είναι το ίδιο με εκατό φορές ή χίλιες φορές το μηδέν.

“ Είναι σαν να λέμε ότι η αντίληψη του φωτός εξαφανίζει το σκοτάδι.” Από την στιγμή που αντιλαμβάνεσαι και αναγνωρίζεις την αλήθεια του ποιός πραγματικά είσαι, τα λάθη ή το σκοτάδι του εγώ θα εξαφανιστούν επειδή το μόνο που τα διατηρεί στην θέση τους είναι οι σκέψεις σου για αυτά. Θυμήσου, δεν υπάρχει τίποτα το πραγματικό εκεί έξω. Μόνον οι σκέψεις μας κάνουν τα πράγματα του κόσμου πραγματικά στον νου μας. Και από την στιγμή που τα κάνουμε πραγματικά, το εγώ γίνεται πραγματικό. Και μετά δεν μπορούμε να παραβλέψουμε το εγώ. Όπως μας διδάσκουν τα Μαθήματα, δεν μπορείς να συγχωρήσεις μια αμαρτία όταν την έχεις κάνει αληθινή (π.χ. ,T-30.VI.1-3). Δεν μπορούμε να πούμε ότι ο κόσμος είναι ψευδαίσθηση και δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια αίθουσα διδασκαλίας όπου διδασκόμαστε, όσο πιστεύουμε ότι το σκοτάδι είναι πραγματικό και χρειάζεται θεραπεία και φως. Το φως δεν χρειάζεται εκεί έξω, επειδή δεν υπάρχει τίποτα εκεί έξω. Χρειάζεται μέσα στον νου μας που πιστεύει στο σκοτάδι, και το σκοτάδι, βέβαια, δεν είναι τίποτα άλλο από την ενοχή μας. Αυτό το αξίωμα επίσης αντανακλά την ιδέα ότι το φως και το σκοτάδι είναι αλληλοαποκλειόμενες καταστάσεις. Όταν ανάψεις το φως σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο, το σκοτάδι εξαφανίζεται. Σβήσε το φως και το σκοτάδι επιστρέφει. Με τον ίδιο τρόπο μπορούμε να κατανοήσουμε και την “αμαρτία”. Ονόμασε κάτι αμαρτία, και αμέσως έχει γίνει αληθινή και δεν μπορείς πια να την δεις σαν έκκληση για βοήθεια. Οι αμαρτίες ζητούν τιμωρία, η έκκληση για βοήθεια ή η αγάπη ζητά βοήθεια και αγάπη.

Αξίωμα 40

Το θαύμα αναγνωρίζει τον καθένα σαν αδελφό σου και αδελφό μου. Είναι ένας τρόπος αντίληψης της συμπαντικής σφραγίδας του Θεού.

Το λάθος που το θαύμα διορθώνει είναι η λάθος πίστη ότι είμαστε διαχωρισμένοι. Είτε είμαστε διαχωρισμένοι λόγω των σωμάτων μας, είτε λόγω των τρομερών πραγμάτων που πιστεύουμε ότι κάνουν οι άνθρωποι, το μόνο που κάνει το θαύμα είναι να αντανakλά το γεγονός ότι είμαστε ένα, και αυτό μας το υπενθυμίζει πάντοτε ο Ιησούς – ότι είμαστε όλοι ένα με αυτόν. “Η συμπαντική σφραγίδα του Θεού” θα είναι το ότι μοιραζόμαστε το φως του Χριστού.

Ερ. : Και είναι ένα σύστημα που τα περιλαμβάνει όλα. Κανείς δεν εξαιρείται.

Απ. : Κανείς δεν εξαιρείται. Δεν θα μπορούσε να είναι η Υιότητα αν κάποιος εξαιρείτο.

Αξίωμα 41

Η ολότητα είναι το αντιληπτό συστατικό των θαυμάτων. Έτσι, διορθώνουν ή θεραπεύουν τον νου από την εσφαλμένη αντίληψη της έλλειψης.

Άλλη μια φορά, λέμε το ίδιο πράγμα. Το βασικό αξίωμα του εγώ είναι αυτό της έλλειψης, ότι κάτι μας λείπει επειδή έχουμε αποκλείσει τον Θεό. Από αυτό προέρχεται η ενοχή : την σκέψη ότι κάτι λείπει, η οποία κάνει το εγώ, και επομένως, και το σώμα αληθινό. Βλέπουμε τους άλλους ανθρώπους και τους εαυτούς μας σε έλλειψη. Το θαύμα αντανakλά για μας την πληρότητα η οποία είναι η αληθινή μας Ταυτότητα. Η “πληρότητα”, μπορεί να εξισωθεί με την αφθονία, την άρνηση του αξιώματος έλλειψης του εγώ. Η “αφθονία” δεν σημαίνει κάτι υλικό, ένας συσχετισμός που γίνεται συχνά σ’ αυτό που ονομάζεται Συνειδητότητα της Ευημερίας.

Στην Συνειδητότητα της Ευημερίας, πιστεύεται ότι η αφθονία του Πνεύματος μπορεί να μεταφραστεί σε υλική μορφή: αν σκέφτομαι την αφθονία, τότε θα λάβω αφθονία. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι σκέψεις μας επιρραάζουν αυτό που βρίσκεται εξωτερικά. Άλλωστε έτσι κατασκευάστηκε όλος ο υλικός κόσμος. Αλλά αυτό δεν το μετατρέπει σε πνευματικό αξίωμα. Από την πλευρά των Μαθημάτων, αυτό είναι το λάθος. Οι νόες μας επιρραάζουν τον κόσμο, αλλά αυτή είναι κυρίως μια δήλωση της δύναμης του νου. Είναι ένα ψυχικό φαινόμενο, όχι πνευματικό. Αυτό που το κάνει πνευματικό, όπως έχουμε δει, είναι να στρέψεις αυτήν την δύναμη προς το Άγιο Πνεύμα. Χωρίς την βοήθειά Του και

την καθοδήγησή Του, θα συνεχίζαμε να επιλέγουμε σύμφωνα με τις ανάγκες του εγώ μας, βυθίζοντάς μας ακόμα περισσότερο σ' αυτόν τον κόσμο των ψευδαισθήσεων.

Έτσι, το θαύμα δεν μας δίνει υλικά πράγματα. Το θαύμα, απλά, ακυρώνει τις άμυνές μας που βασίζονται στην πίστη μας στην έλλειψη και οι οποίες την ενισχύουν. Αυτή η διαδικασία τότε, επιστρέφει τον νου μας στην αρχική και συνεχιζόμενη κατάσταση της ενότητάς μας με τον Θεό, έχοντας όλα όσα μας έδωσε ο Θεός κατά την δημιουργία : χαρά, ενότητα, ελευθερία, ευτυχία κ.λ.π.

Ξανά, παρακαλώ μην διαβάζετε την λέξη “at-one” ή “at-one-ment”. At-one-ment (Ενότητα) είναι η κατάσταση της ύπαρξής μας στους Ουρανούς, όπου όλοι είμαστε ένα με τον Θεό και μεταξύ μας. Η λέξη “εξιλέωση” (atonment) πάντως δεν έχει καμιά σχέση με τους Ουρανούς. Έχει σχέση με την κατάστασή μας εδώ, έτσι, αν θέλετε να χρησιμοποιείτε “at-one-ment”, θα πρέπει να είναι με την έννοια ότι η Εξιλέωση (Atonment) αποκαθιστά στον νου μας την επίγνωση ότι είμαστε ένα με τον Θεό.

Αξίωμα 42

Μια πολύ σημαντική συνεισφορά των θαυμάτων είναι η δύναμή τους να σε απελευθερώνουν από την ψευδή αίσθηση της απομόνωσης, της στέρησης και της έλλειψης.

Αισθανόμαστε ότι είμαστε απομονωμένοι από τον αληθινό Εαυτό μας ή από τον Θεό, και αισθανόμαστε απομονωμένοι ο ένας από τον άλλον. Από την στιγμή που νιώθουμε διαχωρισμένοι, θα προβάλουμε την ευθύνη γι' αυτό στους άλλους ανθρώπους και θα πιστέψουμε ότι αυτοί προκαλούν την στέρησή μας. Από αυτό προέρχεται η στέρηση. Η στέρηση είναι η δήλωση που λέει ότι εσύ μου στερείς κάτι που θέλω, ή που χρειάζομαι ή που είμαι. Αυτή η προβολή είναι μια άρνηση του γεγονότος ότι εγώ πρώτα το είχα απομακρύνει από τον εαυτό μου. Η έλλειψη πρέπει να οδηγήσει στην στέρηση, από την στιγμή που η ενοχή (μια άλλη λέξη για την πίστη στην έλλειψη) πρέπει πάντα να προβάλλεται, ένας θεμελιώδης νόμος του νου. Είναι η προβολή της ευθύνης για το ότι επιλέξαμε να πιστεύουμε ότι κάτι μας λείπει : δεν το έκανα εγώ αυτό σε μένα – εσύ το έκανες. Όπως λένε τα Μαθήματα, “Το μυστικό της σωτηρίας δεν είναι παρά αυτό : ότι εσύ το κάνεις αυτό στον εαυτό σου” (T-27.VIII.10:1).

Αξίωμα 43

Τα θαύματα προέρχονται από μια θαυματουργή κατάσταση του νου, ή από μια κατάσταση ετοιμότητας για θαύματα.

Πιο κάτω, αυτό καλείται “λειτουργία του ορθού νου” (π.χ. , T-2.V.3:1). Με άλλα λόγια, πρώτα μετατοπίζουμε τον νου μας από το εγώ, τον λάθος νου, στον τρόπο που σκέπτεται το Άγιο Πνεύμα, που είναι ο ορθός νους. Αυτό είναι το θαύμα. Παραιτούμαστε από την επένδυση στον τρόπο που βλέπει το εγώ – επίθεση, διαχωρισμός, κ.λ.π. - και αντί γι' αυτό επιλέγουμε τον τρόπο του Αγίου Πνεύματος – συγχώρεση και ένωση και το να βλέπουμε τα πάντα σαν ευκαιρίες να μάθουμε ότι έχουμε συγχωρεθεί.

Αξίωμα 44

Το θαύμα είναι έκφραση της εσωτερικής επίγνωσης του Χριστού και της αποδοχής της Επανόρθωσής Του.

Μπορούμε να πούμε ότι το θαύμα σε ενώνει με κάποιον από τον οποίον έχεις διαχωριστεί. Αυτό αντανακλά πίσω σε μας την ιδέα ότι είμαστε όλοι ένα στον Χριστό, και διορθώνει το λάθος της πίστης μας στο ότι έχουμε διαχωριστεί. Αποδεχόμενοι την Επανόρθωση του Χριστού σημαίνει ότι αποδεχόμαστε αυτό το αξίωμα ότι είμαστε ένα μαζί Του. Εδώ πάλι, βλέπουμε την ιδέα ότι το θαύμα είναι η έκφραση του Χριστού, όχι η ίδια η επίγνωσή Του. Είναι ίδιο με αυτό που λέγαμε νωρίτερα – ότι το θαύμα είναι μια αντανάκλαση της αλήθειας, όχι η ίδια η αλήθεια. Ακόμα, υπάρχει και έχει νόημα μόνο μέσα στον κόσμο της ψευδαίσθησης.

Αξίωμα 45

Ένα θαύμα δεν χάνεται ποτέ. Μπορεί να αγγίξει πολλούς ανθρώπους που δεν έχεις καν συναντήσει, και να προκαλέσει αφάνταστες αλλαγές σε καταστάσεις τις οποίες ούτε καν γνωρίζεις.

Αυτό είναι παρόμοιο με το Αξίωμα 35. Σκέψου το μοντέλο του ολογράμματος όπου είμαστε όλοι ενωμένοι, και όλες οι διαστάσεις του χρόνου και του χώρου είναι σε ένα μέρος. Δεν υπάρχει τρόπος με τον οποίον θα μπορούσαμε να κρίνουμε την δύναμη του

τί σημαίνει να παραιτούμαστε από τα παράπονα ή την πίστη μας στον διαχωρισμό. "Όταν θεραπεύομαι δεν θεραπεύομαι μόνον εγώ" (W-pl.137), όπως έχουμε ήδη δει. Μπορεί να έχει επιπτώσεις, όχι μόνον σε ανθρώπους που είναι σωματικά εδώ, αλλά και σε ανθρώπους που έχουν ήδη πεθάνει. Ο χρόνος δεν είναι γραμμικός, και εμείς είμαστε ενωμένοι σε έναν νου, σαν σε ολόγραμμα, άσχετα με την συγκεκριμένη διάσταση του χώρου και του χρόνου στην οποία πιστεύουμε ότι βρισκόμαστε εμείς ή οι άλλοι.

Πάλι, το μόνο πράγμα που μας ζητούν τα Μαθήματα Θαυμάτων είναι να δεχθούμε την Επανόρθωση για εμάς, που σημαίνει να κάνουμε αυτό που μας αναλογεί στο να θεραπεύσουμε τον νου μας από αυτές τις σκέψεις. Η επέκταση αυτού του θαύματος – Επανόρθωση ή συγχώρεση – δεν είναι δικό μας θέμα, επειδή δεν έχουμε την παραμικρή ιδέα για το τί είναι πραγματικά βοηθητικό. Η μόνη μας ευθύνη – να δεχθούμε την Επανόρθωση για μας – είναι να επιλέξουμε την συγχώρεση ή το θαύμα.

Ερ. : Τί συμβαίνει με την μεσολαβητική προσευχή ; Πώς κολλάει ;

Απ. : Δεν κολλάει, τουλάχιστον όχι με τον συνηθισμένο τρόπο που νομίζουμε. Πρώτον, δεν χρειάζεται να πούμε στον Θεό τί να κάνει. Είναι παράνοια να το πιστεύουμε αυτό. Δεύτερον, και ακόμα πιο σημαντικό, όπως είπα και πριν, όταν προσευχόμαστε για τους άλλους, λέμε ότι υπάρχει ένα πρόβλημα εκεί έξω, και τότε είμαστε ακριβώς πάλι στην παγίδα του εγώ. Δεν προσευχόμαστε για τους άλλους, προσευχόμαστε για εμάς, για τον νου μας που πίστεψε ότι υπάρχει κάποιο σκοτάδι εκεί έξω, να θεραπευθεί. Τα πρώτα κομμάτια στο Τραγούδι Της Προσευχής το δηλώνουν αυτό πολύ καθαρά. Προσευχόμαστε, στην πραγματικότητα, για βοήθεια στο να βγάλουμε τους εαυτούς μας από την μέση, έτσι ώστε το Άγιο Πνεύμα να μπορέσει να επεκταθεί δια μέσου του νου μας στους άλλους νόες.

Αξίωμα 46

Το Άγιο Πνεύμα είναι το ανώτατο διάμεσο επικοινωνίας. Τα θαύματα δεν περιλαμβάνουν αυτόν τον τύπο επικοινωνίας, διότι είναι προσωρινά εργαλεία επικοινωνίας. Όταν επιστρέψεις στην αρχική μορφή επικοινωνίας σου με τον Θεό μέσω της άμεσης αποκάλυψης, η ανάγκη για θαύματα θα έχει τελειώσει.

Αυτό αντανakλά την ιδέα ότι το Άγιο Πνεύμα επικοινωνεί από τον Θεό σε μας. Είναι η γέφυρα ή ο Μεσολαβητής ανάμεσα στον Παράδεισο και την κόλαση, ή στην πραγματικότητα και στο όνειρο. Αυτό, πάλι, είναι μια διάκριση ανάμεσα στο θαύμα και την αποκάλυψη.

“Όταν επιστρέψεις στην αρχική μορφή επικοινωνίας σου με τον Θεό μέσω της άμεσης αποκάλυψης, η ανάγκη για θαύματα τελειώνει”. Όταν θα έχουμε τελειώσει όλοι την εργασία μας, όταν θα έχουμε ολοκληρώσει την πορεία μας, και έχουμε συγχωρήσει όλους όσους χρειάζεται να συγχωρεθούν, τότε δεν θα χρειαζόμαστε πια το Άγιο Πνεύμα σαν σύνδεσμο με τον Θεό επειδή δεν θα υπάρχει πια διαχωρισμένος νους που θα πρέπει να συνδεθεί πάλι με τον Θεό. Τότε έχουμε αποκατασταθεί στην επίγνωση της τέλει ενότητας με Αυτόν. Ο στόχος του θαύματος δεν είναι ο Θεός αλλά η αλλαγή της αντίληψης που καθαρίζει τον δρόμο προς τον Θεό. Αυτή είναι η λειτουργία του Αγίου Πνεύματος. Το θαύμα έχει αξία μόνον μέσα στον διαχωρισμένο κόσμο.

Αξίωμα 47

Το θαύμα είναι ένα εκπαιδευτικό εργαλείο που μειώνει την ανάγκη του χρόνου. Δημιουργεί ένα διάλλειμα έξω από τις καθιερωμένες αντιλήψεις για τον χρόνο που δεν υπόκειται στους συνήθεις νόμους του χρόνου. Με αυτήν την έννοια είναι άχρονο.

Ας επαναλάβω αυτό που είπα και πριν, και ύστερα θα το εφαρμόσουμε σε αυτό το αξίωμα. Η ανάγκη που μοιραζόμαστε όλοι είναι να χρησιμοποιήσουμε τον χρόνο έτσι ώστε να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν υπάρχει χρόνος, και να χρησιμοποιήσουμε τον χρόνο έτσι ώστε να κατεβούμε από αυτό το χαλί (βλ. σχήμα στο Αξίωμα 13). Ας πούμε ότι έχουμε ένα τεράστιο πρόβλημα με το εγώ με κάποιους συγκεκριμένους ανθρώπους πάνω σε κάποια θέματα, και το οποίο θα απαιτήσει μια πολύ μακριά περίοδο χρόνου για να κατέβουμε από αυτό το χαλί.

Το θαύμα μας ανεβάζει πάνω από τον κόσμο του χρόνου. Μέσα από την επιλογή μας να συγχωρήσουμε αυτό το τεράστιο κομμάτι ενοχής, μας ανεβάζει πάνω και μετά μας ξαναρίχνει κάτω στον χρόνο. Καθιερώνει μια “εξωχρονική παρεμβολή”. Άς πούμε, για παράδειγμα, ότι αυτή η χρονική παρεμβολή σύμφωνα με τους νόμους του κόσμου θα ήταν χίλια χρόνια. Με το να μας σηκώνει πάνω από τον κόσμο του χρόνου, μεταφέροντάς μας πάνω, και μετά ξαναρίχνοντάς μας κάτω, γλυτώσαμε αυτά τα χίλια χρόνια, και έτσι αυτό όλο το χρονικό διάστημα τώρα έχει καταργηθεί. Ξανά, αυτή είναι η ιδέα της εξοικονόμησης χρόνου. Ας επαναλάβω αυτό που είπα πριν. Μια πολύ δύσκολη σχέση – κάποια που μας προκαλεί τρομακτικό θυμό, πόνο, μνησικακία, ενοχή, αγωνία κ.λ.π. - γίνεται ένα πολύ δυνατό μέσον, αν το επιτρέψουμε, (επιλέξουμε), να εργαστούμε με ένα τεράστιο κομμάτι ενοχής. Διότι αυτή η βαθιά καταπιεσμένη ενοχή είναι αυτή που έχει έρθει στην επιφάνεια μέσα από την σχέση. Αν διαβάσετε την έκτη

παράγραφο στο δεύτερο κομμάτι αυτού του κεφαλαίου (Τ-1.ΙΙ.6), θα δείτε αυτήν την διαδικασία να συζητείται καθαρά. Είναι μια πολύ ωραία περίληψη των περισσοτέρων από αυτά που συζητάμε.

Η Έλεν παραπονέθηκε κάποτε στον Ιησού : “Γιατί είναι τόσο δύσκολη η ζωή μου;” Σε οποιονδήποτε άλλον , η ζωή της δεν θα φαινόταν δύσκολη. Εξωτερικά, δεν είχε μια πολύ δύσκολη ζωή, αλλά εσωτερικά ήταν πολύ οδυνηρή για την ίδια. Παραπονιόταν στον Ιησού γι' αυτό, και σαν απάντηση, της έδωσε την εικόνα ενός βουνού. Η κατανόηση της Έλεν για την εικόνα και η εξήγηση του Ιησού ήταν : “Διασχίζεις το βουνό. Θα ήταν πιο εύκολο, δηλ. θα απαιτούσε μικρότερη προσπάθεια, εάν ανέβαινες το βουνό και μετά κατέβαινες από την άλλη πλευρά, αλλά θα σου έπαιρνε πολύ πολύ περισσότερο χρόνο. Περπατώντας μέσα από το βουνό, πράγμα που είναι πολύ πιο δύσκολο, θα εξοικονομήσεις πολύ χρόνο. Περπατώντας μέσα από το βουνό σημαίνει να περπατάς μέσα από πολύ δύσκολες και οδυνηρές καταστάσεις, που με την συνηθισμένη πορεία των γεγονότων θα χρειαζόσουν πολλές, πολλές ζωές, το οποίο είναι το ανέβασμα του βουνού και το κατέβασμα από την άλλη πλευρά”. Τα Μαθήματα Θαυμάτων στοχεύουν στην εξοικονόμηση χρόνου, με το να θεραπεύσουν όλο και περισσότεροι άνθρωποι τον νου τους πιο γρήγορα έτσι ώστε το σχέδιο της Επανόρθωσης να μπορέσει να επιταχυνθεί, και οι άνθρωποι να μπορέσουν να βρουν πιο γρήγορα την ειρήνη.

Αυτή είναι η αιτία που τα πράγματα φαίνονται να χειροτερεύουν για πολλούς ανθρώπους, όταν αρχίσουν να δουλεύουν με τα Μαθήματα.. Δεν είναι επειδή ο Θεός τους τιμωρεί. Είναι επειδή το Άγιο Πνεύμα έχει πάρει στα σοβαρά το αίτημά τους. Λένε στο Άγιο Πνεύμα, “Θέλω να μάθω πιο γρήγορα”. Γι' αυτό λέγεται ότι είπε ο Γκαίτε, “πρέπει πάντα να προσέχεις τί ζητάς γιατί μπορεί να το πάρεις”. Έτσι δουλεύει το θαύμα. Με αυτήν την έννοια, είναι άχρονο επειδή καταργεί τον χρόνο. Εξακολουθεί να συμβαίνει μέσα στην διάσταση του χρόνου, αλλά τον καταργεί ή τον καταρίπτει.

Το κρίσιμο σημείο είναι η κατανόηση του τί ακριβώς κάνει το θαύμα, και αυτό δεν μπορεί να τονιστεί αρκετά – στην πραγματικότητα, αν φύγετε σήμερα έστω και μόνον με αυτήν την ιδέα, θα φύγετε έχοντας πάρει πάρα πολλά – το θαύμα είναι το μέσον που χρησιμοποιεί το Άγιο Πνεύμα για να μας διδάξει ότι δεν είμαστε τα θύματα του κόσμου. Τα προβλήματά μας δεν συνίστανται στο τί μας κάνουν οι άλλοι, ή ο κόσμος, αλλά μάλλον στο τί πιστεύουμε ότι έχουμε κάνει στον εαυτό μας. Ας επαναλάβω μια πρόταση που την λέω συχνά : “Πρόσεχε τον πειρασμό να αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου ως αδικημένο “ (Τ-26.Χ.4:1). Μπορώ να αδικηθώ μόνον από τον εαυτό μου, και για αυτό έχω ήδη συγχωρεθεί. Αυτή είναι η ουσία του προγράμματος σπουδών των Μαθημάτων Θαυμάτων.

Αξίωμα 48

Το θαύμα είναι το μόνο μέσο άμεσα διαθέσιμο σε σένα για να ελέγχεις τον χρόνο. Μόνο η αποκάλυψη το υπερβαίνει, η οποία δεν έχει καμιά σχέση με τον χρόνο.

Ξαναλέμε, η αποκάλυψη μας ενώνει απ' ευθείας με τον Θεό. Το θαύμα, με το να καταργεί την πίστη στον διαχωρισμό από τον νου μας, μας ενώνει τον έναν με τον άλλον. Η αποκάλυψη δεν είναι η διόρθωση - αυτή είναι το θαύμα – αλλά μας βοηθάει να θυμηθούμε ότι αυτός δεν είναι ο πραγματικός κόσμος. Η εμπειρία της αποκάλυψης ενισχύει αυτό που είναι αληθινό και, έτσι, χρησιμοποιείται σαν μια δυνατή υπενθύμιση όταν μπαίνουμε στον πειρασμό να πιστέψουμε στην πραγματικότητα αυτού που είναι ψεύτικο.

Ερ.: Λένε τα Μαθήματα ότι μπορούμε βιώσουμε την αποκάλυψη ενώ είμαστε ακόμα στο σώμα ;

Απ. : Ναι, λένε ότι η αποκάλυψη θα είναι σύντομη, φευγαλέα, προσωρινή. Οι άνθρωποι θα έχουν εμπειρίες στις οποίες θα νιώσουν μια άμεση αίσθηση της Παρουσίας Του Θεού, όπου εκείνη την στιγμή ολόκληρος ο κόσμος απλά εξαφανίζεται. Τα Μαθήματα Θαυμάτων λένε ότι αυτό είναι δυνατόν αλλά, πάλι, δεν είναι ο στόχος και σίγουρα δεν είναι καν μέρος της θεωρίας. Πραγματικά, δεν αναφέρεται καθόλου μετά το πρώτο κεφάλαιο.

Αξίωμα 49

Το θαύμα δεν κάνει καμιά διάκριση ανάμεσα σε βαθμούς εσφαλμένης αντίληψης. Είναι ένα εργαλείο διόρθωσης της αντίληψης, αποτελεσματικό, άσχετα με τον βαθμό ή την κατεύθυνση του σφάλματος. Αυτή είναι και η αληθινή του έλλεψη διακρίσεων.

Αυτό είναι μια επαναδήλωση του πρώτου αξιώματος : “Δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα.” Είναι μια επεξεργασία αυτής της ίδιας ιδέας, ότι το θαύμα διορθώνει το λάθος, άσχετα με τί αυτό μοιάζει, είτε φαίνεται να είναι μια έκφραση αγάπης ή μια έκφραση μίσους, είτε φαίνεται να είναι μια παγκόσμια έκφραση ή απλά μια ατομική έκφραση. Δεν υπάρχει καμιά διαφορά, επειδή τα λάθη είναι όλα ίδια. Το θαύμα δεν θεραπεύει το σώμα αλλά τις λανθασμένες αντιλήψεις μας για τους άλλους, πιο συγκεκριμένα την λανθασμένη μας αντίληψη ότι οι άλλοι μας θυματοποιούν. Στην

πραγματικότητα, είναι οι αδελφές και οι αδελφοί μας. Εάν τους κατηγορούμε ότι μας έχουν θυματοποιήσει, είναι μόνον επειδή εμείς πρώτοι έχουμε κατηγορήσει τον εαυτό μας ότι έχει θυματοποιήσει εμάς ή άλλους. Όπως μας λέει το Μάθημα 134, όποτε μπαίνουμε στον πειρασμό να κατηγορήσουμε κάποιον για ο,τιδήποτε, πρέπει πρώτα να σταθούμε και να αναρωτηθούμε : “Θα κατηγορούσα τον εαυτό μου γι' αυτό?” (W-ρ1.134.9:3). Αυτό είναι ένα από τα κεντρικά θέματα των Μαθημάτων Θαυμάτων. Είναι μια από εκείνες τις φράσεις που συνοψίζουν όλο το μήνυμα των Μαθημάτων. Είμαστε θύματα μόνον των σκέψεών μας. Αυτό σημαίνει ότι μπορούμε να τις αλλάξουμε και να μην φυλακίζομαστε από τους άλλους. Επομένως, δεν έχουμε θυματοποιήσει κανέναν, τελικά ούτε καν τον Θεό, και αυτό καταργεί όλο το σύστημα σκέψης του εγώ.

Αυτό το αξίωμα είναι ένα κεντρικό σημείο στην διδασκαλία των Θαυμάτων. Από την στιγμή που πιστεύουμε ότι υπάρχουν κάποια πράγματα στον κόσμο που είναι καλύτερα από άλλα ή χειρότερα από άλλα, πέφτουμε στην παγίδα. Θα ήταν η ίδια παγίδα, τότε, σαν να μιλούσαμε για την ανάσταση του σώματος. Είναι ένας λεπτοφυής τρόπος για να κάνεις το σώμα αληθινό και να κάνεις το σώμα το κέντρο της προσοχής. Το σώμα μπορεί να χρησιμοποιηθεί από το Άγιο Πνεύμα ή από τον Ιησού σαν ένας δρόμος μέσα από τον οποίο να περάσει το μήνυμά Του. Έτσι ήρθαν τα Μαθήματα Θαυμάτων. Αλλά η ιδέα δεν είναι ότι το σώμα είναι αληθινό. Απλά εξυπηρετεί έναν χρήσιμο σκοπό.

Ένα μάθημα από το βιβλίο ασκήσεων που αξίζει να δούμε είναι το Μάθημα 184, το οποίο μιλάει για όλα τα διαφορετικά ονόματα που έχει χρησιμοποιήσει ο κόσμος σαν υποκατάστατα για το Όνομα Του Θεού. Όλα αυτά τα ονόματα είναι σύμβολα. Αλλά τότε στο τελευταίο μισό του μαθήματος εξηγεί ότι δεν θα είχε νόημα αν μας εξητείτο να ζήσουμε σ' αυτόν τον κόσμο, να πάρουμε ένα εργαλείο διδασκαλίας, και παρ' όλα αυτά να πάμε πέρα από όλα τα ονόματα του κόσμου. Εξηγεί πώς το Άγιο Πνεύμα χρησιμοποιεί τα σύμβολα αυτού του κόσμου για να περάσει το μήνυμά Του και πώς το βασικό σχέδιο είναι να συνεχίσουμε να πηγαίνουμε από το φως που γνωρίζουμε σαν πραγματικότητα πίσω στο σκοτάδι αυτού του κόσμου, έτσι ώστε να φέρουμε ένα διαφορετικό μήνυμα μέσα στον κόσμο – με άλλα λόγια, να είμαστε μέσα στον κόσμο και όχι από αυτόν. Έτσι, τα Μαθήματα Θαυμάτων δεν είναι ενάντια στο να χρησιμοποιούμε τα σύμβολα αυτού του κόσμου – μάλλον το αντίθετο. Απλά λέει ότι είναι σύμβολα, και δεν θα πρέπει ποτέ να χάσουμε την εικόνα αυτού του γεγονότος ούτε την αλήθεια που είναι πίσω από το σύμβολο. Θυμηθείτε το προαναφερθέν απόσπασμα, “Πέρα από Όλα Τα Σύμβολα” (T-27.III). Αλλά θυμηθείτε, τα Μαθήματα δεν λένε να πηδάμε από το ένα άκρο του χαλιού στο άλλο, διότι αυτό θα μας προκαλούσε πανικό. Πηγαίνουμε αργά, βήμα βήμα.

Ερ.: Το κείμενο λέει ότι όλοι έχουμε την εμπειρία του να είμαστε έξω από το σώμα. Νομίζεις ότι αναφέρεται σε εξωσωματικές εμπειρίες;

Απ.: Όχι, δεν το νομίζω. Δεν το λέει ακριβώς έτσι. Μιλάει για μια εμπειρία του να είσαι πέρα από το σώμα (Τ-18.VI.11). Αυτό θα μπορούσε να περιλαμβάνει εξωσωματικές εμπειρίες, αλλά αυτό για το οποίο μιλάει πραγματικά σ' αυτό το κομμάτι είναι για την εμπειρία του να ενωθείς με κάποιον πέρα από το σώμα, είτε ενώνεσαι με μια όμορφη ζωγραφιά, μια όμορφη εμπειρία με ένα μουσικό κομμάτι, ή να ενωθείς με ένα πρόσωπο έστω και για μια στιγμή μόνον, ή να ταυτιστείς με μια ιδέα όπου αισθάνεσαι ενωμένος με κάτι πέρα από το σώμα. Τώρα, αυτό θα μπορούσε να περιλαμβάνει τις εξωσωματικές εμπειρίες που έχουν κάποιοι άνθρωποι, αλλά δεν νομίζω ότι θα περιοριζόταν σ' αυτό.

Αξίωμα 50

Το θαύμα συγκρίνει αυτό που έχεις κατασκευάσει εσύ με την δημιουργία, και αποδέχεται σαν αληθινά όσα είναι σύμφωνα με αυτήν και απορρίπτει ως ψευδή όσα δεν συμφωνούν.

Εδώ είναι η διαφορά ανάμεσα στην “κατασκευή” και την “δημιουργία”. Το θαύμα συγκρίνει αυτό που έχουμε κατασκευάσει εμείς, το οποίον είναι ο κόσμος, με την δημιουργία. Είναι παρόμοιο με αυτό που εκφράζεται στο αξίωμα 38. Υπάρχουν ορισμένα πράγματα που κάνουμε σ' αυτόν τον κόσμο που είναι σύμφωνα με την δημιουργία, όπως το να ενωνόμαστε με άλλους ανθρώπους. Δεν είναι δημιουργία, αλλά είναι σε συμφωνία με αυτήν επειδή ακολουθεί το αξίωμα της ενότητας και της σύνδεσης. Ο,τιδήποτε κάνουμε που μας ενώνει με τους άλλους σύμφωνα με την άποψη του Αγίου Πνεύματος είναι αληθινό. Δεν είναι αληθινό στο επίπεδο των Ουρανών, αλλά είναι αληθινό επειδή αντανακλά την αλήθεια των Ουρανών. Εάν είναι εκτός συμφωνίας με αυτό το αξίωμα της ενότητας, που σημαίνει ότι διαχωρίζουμε τους εαυτούς μας από τους άλλους ανθρώπους, τότε είναι ψευδές. Είναι ένας τρόπος να αναγνωρίσεις ή να δεις την διαφορά ανάμεσα στα δύο επίπεδα για τα οποία έχω μιλήσει.

Στο Επίπεδο Ένα, αληθινό είναι μόνον ότι είναι του πνεύματος, ό,τι δημιούργησε ο Θεός. Όλα τα άλλα είναι ψευδή. Στο Επίπεδο Δύο, αληθινό είναι αυτό που μπορεί το Άγιο Πνεύμα να χρησιμοποιήσει για να μας διδάξει τί είναι αληθινό, και ψευδές είναι αυτό που θα μας διδάξει ότι το εγώ είναι αληθινό. Στο Επίπεδο Δύο, αληθινό είναι ο,τιδήποτε είναι σύμφωνο με το Θέλημα του Αγίου Πνεύματος, που είναι ό,τι μας ενώνει με κάποιον άλλον. Ψευδές είναι κάτι που συνεχίζει να μας διαχωρίζει τον έναν από τον άλλον. Αν βλέπεις κάποιον έτοιμο να επιτεθεί σε κάποιον άλλον, στο Επίπεδο Ένα, όλο αυτό που βλέπεις είναι μια ψευδαίσθηση. Στο Επίπεδο Δύο, η ψευδαίσθηση θα ήταν ότι αυτό το άτομο είναι σατανικό και αμαρτωλό και είναι έτοιμο να επιτεθεί. Αυτή είναι η

αντίληψη του λάθος νου. Στο Επίπεδο Δύο, αυτό που είναι αληθινό είναι ότι αυτό το πρόσωπο που φαίνεται να επιτίθεται στην πραγματικότητα ζητάει βοήθεια. Δεν αρνείσαι αυτό που βλέπουν τα μάτια σου, απλά αλλάζεις την ερμηνεία σου. Αυτό είναι το σημαντικό πράγμα, αλλάζεις την ερμηνεία σου. Βλέπεις την φαινομενική επίθεση σαν μια έκκληση για βοήθεια. Αυτή είναι η όραση που είχε ο Ιησούς πάνω στον σταυρό. Δεν αρνήθηκε αυτό που έκαναν οι άνθρωποι. Αρνήθηκε αυτό που θα του έλεγε το εγώ ότι έκαναν. Αρνήθηκε ότι οι άνθρωποι ήταν σατανικοί, αμαρτωλοί, μοχθηροί, και τον δολοφονούσαν. Αντί γι' αυτό, είδε ότι ζητούσαν την βοήθεια και την αγάπη που δεν πίστευαν ότι άξιζαν. Αυτή είναι η μετακίνηση από την λανθασμένη αντίληψη του εγώ στην αληθινή αντίληψη του Αγίου Πνεύματος, και είναι αυτό για το οποίο μιλάει αυτό το αξίωμα.

Ερ.: Μπορείς να πεις κάτι για την Άγια Στιγμή ;

Απ.: Η “άγια στιγμή”, όπως πολλοί όροι μέσα στο κείμενο, χρησιμοποιείται με δύο διαφορετικούς τρόπους. Ο ένας τρόπος είναι μια πιο εξατομικευμένη έκφραση, η οποία είναι ότι μια άγια στιγμή είναι κάθε στιγμή που επιλέγουμε ένα θαύμα αντί για ένα παράπονο, να ενωθούμε αντί να διαχωριστούμε. Για παράδειγμα, υπάρχει κάποιος με τον οποίον είσαι πραγματικά εξοργισμένος, και ξαφνικά μπορείς να μετατοπίσεις την αντίληψή σου και να ζητήσεις βοήθεια. Αυτή είναι μια άγια στιγμή. Ορίζεται σαν το χρονικό διάστημα στο οποίο εκφράζεται το θαύμα. Αλλά πάλι, υπάρχουν άλλες αναφορές όπου η “άγια στιγμή” χρησιμοποιείται για το τέλος του χρόνου, τέτοια σαν εκείνη την μεγάλη άγια στιγμή όταν το σώμα εγκαταλείπεται εντελώς, όταν επαναβεβαιώνουμε την ταυτότητά μας με το πνεύμα και είμαστε όλοι πάλι στο σπίτι. Αυτή η έκφραση χρησιμοποιείται και με τους δύο τρόπους, είτε για μια μεγαλύτερη αίσθηση είτε για μια πιο εξατομικευμένη. Και θυμηθείτε, ότι αρκεί ο ένας να επιλέξει την άγια στιγμή, όχι απαραίτητα και οι δύο άνθρωποι σε μια σχέση. Είναι πάντα ωραίο όταν συμφωνούν και οι δύο, αλλά δεν είναι απαραίτητο για να επέλθει η θεραπεία. Έτσι, ενώ χρειάζονται δύο για μια διαφωνία ή έναν καυγά, χρειάζεται μόνον ένας να συγχωρήσει. Και οι δύο συγχωρούνται για την πίστη τους στην πραγματικότητα του διαχωρισμού όταν ο ένας θυμηθεί ότι δεν είναι διαχωρισμένος από τον άλλον.

Ερ.: Λένε τα Μαθήματα ότι από την στιγμή που θα βιώσεις μια άγια στιγμή θα επιστρέψεις πάλι εδώ αλλά δεν θα αισθάνεσαι πια το ίδιο; Σωστά το διαβάζω;

Απ.: Διδάσκουν ότι όταν δεχθείς ολοκληρωτικά την αλήθεια αυτού του τρόπου σκέψης, δεν θα βλέπεις πια τον κόσμο με τον ίδιο τρόπο. Οι εμπειρία των περισσότερων από μας είναι ότι δεν την δεχόμαστε πλήρως. Μπορεί να την δεχόμαστε μια συγκεκριμένη στιγμή ή για μια συγκεκριμένη χρονική περίοδο, και έπειτα ξαφνικά επιστρέφουμε στον παλιό τρόπο.

Ερ. : Αλλά θα μπορούσαμε να μείνουμε εδώ;

Απ. : Αν σου το ζητούσε ο Ιησούς. Δεν είμαι σίγουρος ότι διαφορετικά θα το θέλαμε, αλλά αν έχεις κάνει όλη την δουλειά, αν έχεις κάνει ό,τι ήρθες να κάνεις , και σου ζητούσε να μείνεις για λίγο ακόμα, τότε σίγουρα θα έλεγες ναιί, έτσι δεν είναι ;

Ερ. : Υπάρχει επίσης ένα κομμάτι στο εγχειρίδιο που το εκφράζει συγκεκριμένα “Μπορούμε να φθάσουμε απευθείας στο Θεό;” (M-26). Λέει ότι υπάρχουν αυτοί που έφθασαν απ' ευθείας στον Θεό και έπειτα διατήρησαν αυτή την επίγνωση σ' αυτόν τον κόσμο. Δεν χρειάζεται να το πούμε, αυτοί είναι λίγοι, αλλά βασικά είναι η ίδια ιδέα. Είναι πιθανό , αλλά είναι πολύ σπάνιο.

Απ. : Ναι, όμως οι περισσότεροι από μας έχουμε ακόμα πολύ δουλειά να κάνουμε.

Ερ. : Μπορείς να το καταφέρεις αυτό σε μια ζωή;

Απ. : Κατ' αρχήν, ναι. Απ' την στιγμή που ολοκληρωθεί ο κόσμος και η εμπειρία μας εδώ στο σώμα είναι όλα ένα όνειρο, τότε το μόνο που χρειάζεται να κάνουμε είναι να αφυπνισθούμε από το όνειρο και όλα φύγανε. Αυτό θα ήταν οπτική του Επιπέδου Ένα. Όμως, στο Επίπεδο Δύο, στον κόσμο που πιστεύουμε ότι βρισκόμαστε, ο βαθμός του φόβου που μας ριζώνει εδώ – ο φόβος ότι ο Θεός θα μας καταστρέψει αν ποτέ εγκαταλείψουμε την κρυψώνα μας, που είναι το σώμα – είναι τόσο έντονος, που χρειαζόμαστε μια πιο απαλή μέθοδο αφύπνισης, όπως συχνά μας λένε τα Μαθήματα (π.χ., T-27.VII.13:4-5). Μέσα στον ψευδαισθητικό κόσμο του χρόνου, αυτή η διαδικασία θα πάρει πολύ, πολύ χρόνο, όπως επίσης λένε τα Μαθήματα σε κάποιο σημείο (T-2.VIII.2:5). Τα Μαθήματα λένε, όπως ανέφερα πριν, ότι αν μπορούσαμε να συγχωρήσουμε ένα πρόσωπο ολοκληρωτικά, θα τους έχουμε συγχωρέσει όλους. Είναι το ίδιο είδος δήλωσης. Η εμπειρία μας, πάντως, είναι ότι χρειάζεται να συγχωρήσουμε πολλούς ανθρώπους, και το ίδιο πρόσωπο ξανά και ξανά. Η ενοχή μας, σαν αποτέλεσμα, φεύγει κομμάτι κομμάτι, μάλλον , παρά εξαφανίζεται σε ένα μεγάλο κομμάτι.

Γι' αυτό είναι σημαντικό, εάν κάποιος εργάζεται με τα Μαθήματα σαν το μονοπάτι του, να έχει έναν υγιή σεβασμό για το εγώ. Μια παγίδα στην οποία πέφτουν πολλοί είναι να νομίζουν ότι το εγώ μπορεί να εξαφανιστεί , με το ένα-δύο-τρία. Αυτό που συμβαίνει τότε είναι ότι οι άνθρωποι μάλλον αρνούνται το εγώ παρά το κοιτούν και έπειτα αλλάζουν την γνώμη τους γι' αυτό. Έτσι, πολλοί επιλέγουν μάλλον να παραβλέπουν τα πιο δύσκολα κομμάτια του υλικού παρά να ασχοληθούν με τις ιδιαίτερες σχέσεις και αντί γι' αυτό λένε ότι Τα Μαθήματα Θαυμάτων μιλάνε για αγάπη, τελεία. Τα Μαθήματα δεν μιλούν για αγάπη, μιλούν για ενοχή. Αναγνωρίζοντας την ενοχή μας, τότε μπορούμε να την αφήσουμε. Τότε η αγάπη του Θεού αποκαθίσταται στην επίγνωσή μας. Αλλά δεν

μπορούμε να παραλείψουμε βήματα. Αυτό είναι ένα μεγάλο πλεονέκτημα του να είσαι ψυχολόγος: έχεις αυτήν την υγιή εκτίμηση για το εγώ, και κατανοείς πόσο βαθιά είμαστε όλοι ριζωμένοι στην δυναμική του.

Τα Μαθήματα Θαυμάτων λένε, όπως έχουμε δει, ότι όταν έρθουμε κοντά στα θεμέλια του εγώ, όταν αρχίσουμε να ακούμε το Άγιο Πνεύμα περισσότερο από το εγώ, το εγώ ανταποδίδει και γίνεται μοχθηρό (δες Αξίωμα 22). Τα Μαθήματα το έννοούν αυτό κυριολεκτικά. Ο στόχος του εγώ είναι ο φόνος, λέει το κείμενο (T-23.III.1:5), και το εννοεί κυριολεκτικά επίσης. Αν αγνοήσεις αυτές τις αναφορές χάνεις την καρδιά των Μαθημάτων. Και, επίσης, χάνεις τον συγκεκριμένο ρόλο του Ιησού και του Αγίου Πνεύματος οσον αφορά στην βοήθειά τους κατά την διάρκεια αυτών των οδυνηρών περιόδων της αναταραχής, όπως αναφέρουν τα Μαθήματα αυτήν την διαδικασία σε κάποιο σημείο (M-4.I.7:1). Χρειαζόμαστε την βοήθειά τους, να κρατούν το χέρι μας οδηγώντας μας, όταν η μοχθηρότητα του εγώ γίνεται τόσο σαρωτική. Τότε μπορούμε να αρχίσουμε να βιώνουμε την ψευδαισθητική φύση της ενοχής και του φόβου μας, τον “φαινομενικό” τρόπο στον οποίον αναφέρονται τα Μαθήματα (T-18.IX.3:7), και να γνωρίσουμε την Αγάπη Του Θεού η οποία πραγματικά μας υποστηρίζει.

Ερ.: Το σώμα, το εγώ, η ταύτιση με το σώμα - έχω μπερδευτεί. Μπορείς να το συζητήσεις;

Απ.: Βασικά, Τα Μαθήματα Θαυμάτων μιλούν πολύ, ειδικά στα πρώτα κεφάλαια, για την εξίσωση του εγώ με το σώμα. Πάντα ταυτίζουμε τον εαυτό μας με το σώμα. Ένα πράγμα που είναι βοηθητικό να έχουμε στον νου μας, είναι ότι το εγώ είναι περισσότερα από το σώμα. Μετά τον θάνατο του σώματος, το εγώ εξακολουθεί να υπάρχει. Θυμηθείτε, το εγώ είναι ένα σύστημα σκέψης βασισμένο στην ενοχή. Το σώμα είναι κυρίως η σωματοποίηση του εγώ. Η ιδέα του εγώ να έχει μορφή, ή η ιδέα του διαχωρισμού να έχει μορφή. Το σώμα είναι κυρίως ένα εργαλείο μάθησης. Μπορεί να ενισχύσει είτε τις διδασκαλίες του εγώ είτε τις διδασκαλίες του Αγίου Πνεύματος το οποίο τελικά μας διδάσκει ότι δεν είμαστε το σώμα. Ερχόμαστε σ' αυτόν τον κόσμο για να μάθουμε κάποια συγκεκριμένα μαθήματα. Ερχόμαστε σ' αυτόν τον κόσμο με πολύ υπερβάλον φορτίο, με τις αποσκευές μας γεμάτες με κάθε είδους βρώμικα ρούχα: την ενοχή μας, τους φόβους μας, κ.λ.π. Όλα όσα δεν αδειάσουμε όσο είμαστε εδώ, όποια ενοχή δεν έχουμε απελευθερώσει ή συγχωρήσει όταν τα σώματά μας πεθάνουν, θα τα ξαναπάρουμε μαζί μας. Ο σκοπός του παιχνιδιού, βασικά, είναι να απαλλαγούμε από όσο περισσότερα βρώμικα ρούχα είναι δυνατόν – με άλλα λόγια, να αφήσουμε όση περισσότερη ενοχή μπορούμε. Ό,τι δεν αφήνουμε παραμένει μαζί μας.

Επαναλαμβάνω, Τα Μαθήματα Θαυμάτων δεν ασχολούνται ιδιαίτερα με το όλο θέμα των προηγούμενων ζωνών ή της μετενσάρκωσης, αλλά σίγουρα το υπονοούν, και

νομίζω ότι θα δίδασκαν ότι ό,τι δεν συγχωρούμε ή δεν ξεφορτωνόμαστε το παίρνουμε μαζί μας, και μετά επιστρέφουμε πάλι. Υπάρχει ένα υπέροχο και συγκινητικό απόσπασμα που μιλάει για το ανασήκωμα του τελικού πέπλου, του τελευταίου εμποδίου για την ειρήνη, που λέει: Και να που στέκεσαι μπροστά από αυτό το τελευταίο πέπλο, και επιλέγεις εάν θα το περάσεις ή θα περιπλανηθείς μακριά, απλά και μόνο για να ξανακάνεις πάλι αυτόν τον δρόμο (T-19.IV-D.10:8). Αυτό λέει ότι έχεις την επιλογή να δουλέψεις πραγματικά πάνω σ' αυτό και να το ξεπεράσεις τώρα, ή να περιπλανηθείς και να επιστρέψεις με οποιαδήποτε μορφή θα πάρει αυτό το μάθημα, ούτως ώστε να μάθεις τότε αυτό το ίδιο μάθημα. Ο,τιδήποτε δεν έχει θεραπευθεί, το παίρνουμε μαζί μας. Το εγώ επιβιώνει μετά τον θάνατο του σώματος. Το εγώ είναι περισσότερο από το σώμα, και εμείς απλά επιλέγουμε όποτε το θελήσουμε – αυτή είναι η επιλογή μας – να επιστρέψουμε σ' αυτόν τον κόσμο των σωμάτων για να μπορέσουμε να δουλέψουμε με όσα μέρη του ολογράμματος δεν έχουμε δουλέψει.

Αυτή είναι πραγματικά μια ιδέα που μπερδεύει τον νου. Επειδή ακριβώς πιστεύουμε ότι είμαστε σ' αυτήν ακριβώς την συγκεκριμένη διάσταση του χρόνου και του χώρου στην Πολιτεία της Νέας Υόρκης το 1985, δεν σημαίνει ότι σε μιαν άλλη πλευρά του νου μας δεν βρισκόμαστε στην αρχαία Ελλάδα ή στην Παλαιστίνη ή σε κάποιο μέρος μετά από 300 χρόνια από τώρα. Το μόνο που σημαίνει είναι ότι απλά συντονιζόμαστε με κάποιο συγκεκριμένο μέρος της τηλεόρασης του νου μας, και αυτό με το οποίο συντονιζόμαστε το κάνουμε πραγματικό. Αυτό που το κάνει να φαίνεται τόσο μπερδεμένο στον νου μας είναι η πεποίθηση ότι ο χρόνος είναι γραμμικός. Δεν είναι γραμμικός. Και σίγουρα, κάποιοι κβαντικοί φυσικοί μας διδάσκουν το ίδιο πράγμα. Η γραμμικότητα του χρόνου είναι απλά ένα τέχνασμα του εγώ για να μας πείσει ότι η ενοχή του παρελθόντος είναι πραγματική και προβάλλεται στο μέλλον με την μορφή φόβου, και ότι αυτή είναι η πραγματικότητά μας.

Ερ.: Έχω μια σύγκρουση με την ιδέα ότι ο Θεός δεν βρίσκεται στον κόσμο. Έχει σχέση με την επίδραση του Teilhard de Chardin και το πώς η ύλη πνευματικοποιείται – είμαστε όλοι ένα, και δεν μπορούμε να διαχωρίσουμε το σώμα από το πνεύμα. Φαντάζομαι ότι βρίσκω νόημα σ' αυτό, και έπειτα έρχονται τα Θαύματα και λένε κάτι άλλο.

Απ.: Το καταλαβαίνω αυτό. Είναι ένα διαφορετικό σύστημα. Πολλοί άνθρωποι και ο Teilhard είναι σίγουρα ένας απ' αυτούς, λένε ότι μπορείς να ενοποιήσεις νου, σώμα και πνεύμα, αυτό το είδος της ολιστικής ιδέας. Αυτή δεν είναι η προσέγγιση των Θαυμάτων επειδή το σώμα δεν υπάρχει έξω από τον νου. Τα Θαύματα έχουν ένα τελείως διαφορετικό εννοιολογικό σύστημα.

Έκανα πρόσφατα ένα εργαστήριο, και κάποιος έφερε το παράδειγμα της Μητέρας Τερέζας. Προφανώς φαίνεται να καθοδηγείται από τον Ιησού, ο οποίος την καθοδηγεί με

έναν τελείως διαφορετικό τρόπο από τον τρόπο που έχει καθοδηγήσει τα Θαύματα. Η ερώτηση ήταν, “Πώς να συμβιβαστώ με αυτό ;” Είπα ότι δίνει στους ανθρώπους διαφορετικά μηνύματα σε διαφορετικές μορφές που ταιριάζουν σε διαφορετικούς ανθρώπους. Είχα την μεγάλη τύχη να την συναντήσω αρκετές φορές , και πραγματικά πιστεύω ότι καθοδηγείτο από τον Ιησού. Νομίζω ότι είναι μια πολύ άγια κυρία, σύμφωνα με ο,τιδήποτε εννοούμε μ' αυτό, και νομίζω ότι το δικό της μονοπάτι είναι ένα μονοπάτι τελείως διαφορετικό από τα Θαύματα : αυτό του πόνου, της θυσίας και της εφαρμογής της διδασκαλίας και των δογμάτων της παραδοσιακής Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας. Αλλά ο κόσμος την χρειάζεται και αυτήν και αυτό που κάνει, ακριβώς όπως χρειάζεται τα Μαθήματα Θαυμάτων.

Μετάφραση Ζαχαρούλας Κάπτουλα-Κουντουριώτη.

Διόρθωση – Επιμέλεια Ιουλία Πιτσούλη